

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jo Nesbø

Cărăbușii

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Laurențiu Dulman

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Carusel Multimedia

Corectură:
Roxana Nacu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBØ, JO

Cărbăușii / Jo Nesbø ; trad. de Bogdan Perdivară. - București :
Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0646-2
I. Perdivară, Bogdan (trad.)
821.113.5

Titlul original: Kakerlaken
Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 1998
Published by agreement with Salomonsson Agency
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0646-2

Printre norvegienii care locuiesc în Thailanda, umblă zvonul că unul dintre ambasadori, care a murit într-un accident de mașină la Bangkok, ar fi fost de fapt ucis în circumstanțe extrem de misterioase. Nu există nicio dovadă în sprijinul ideii respective, dar e o poveste bună. Persoanele și evenimentele menționate în această carte nu ar trebui confundate cu persoane și evenimente reale. Realitatea e mult mai stranie.

Bangkok, 23 februarie 1998

Partea întâi

Marti, 7 ianuarie

Luminile semaforului se făcură verzi și vuietul camioanelor, automobilelor, motocicletelor și tuk-tukurilor¹ crescuseră tot mai mult, până ce Dim ajunse să vadă geamul de la magazinul Robinson vibrând. Apoi șirul de vehicule se puse în mișcare și vitrina în care era expusă rochia lungă și roșie de mătase rămase în spatele lor, pierdută în întuneric.

Luă un taxi. Nu un autobuz doldora de lume sau vreun tuk-tuk îmbrăcat în praf, ci un taxi cu aer condiționat și un șofer care își ținea gura. Își rezemă ceafa de tetieră și încercă să se bucure de călătorie. Nicio problemă. O bicicletă cu motor țâșni pe lângă mașină și o fată așezată în spate, cu brațele încolăcite în jurul unui tricou roșu terminat cu o cască, le aruncă în treacăt o privire. *Țin-te bine*, o îndemnă Dim în gând.

Pe Șoseaua Rama IV, șoferul încetini în spatele unui camion care slobozea norișori de gaze de eșapament într-atât de groși și de negri, încât nu-i puteai zări numărul

¹ Tuk-tuk: mic vehicul pe trei roți, folosit pentru transportul persoanelor. (N.r.)

de înmatriculare. După filtrarea prin sistemul de aer condiționat, gazele evacuate se răcoreau și aproape că-și pierdeau mirosul. Aproape. Flutură delicat palma pentru a-și arăta disconfortul, iar șoferul, zărindu-i în oglindă gestul, trecu pe banda exterioară. Nicio problemă.

Așa arătase dintotdeauna viața ei. La ferma unde crescuse fusese una dintre cele șase fete ale familiei. Cu șase mai mult decât ar fi trebuit, dacă era să-l ascuți pe tatăl ei. La șapte ani, se proțăpiseră cu toții în poartă, tușind în praful galben, și-i făcuseră cu mâna, de rămas-bun, surorii celei mai mari, ce pornea, zdruncinându-se în căruță, pe drumul de țară care înainta pe lângă canalul cu apă cafe-nie. Sora ei căpătase haine curate, un bilet de tren până la Bangkok și o adresă în Patpong scrisă pe dosul unei cărți de vizită; plecase la drum vărsând potop de lacrimi, cu toate că Dim îi făcuse cu mâna atât de tare, că aproape și-o scosese din umăr. Maică-sa o mângâiase pe creștet și zisese că nu era un lucru ușor, dar că nici un lucru rău nu era. Sora ei, cel puțin, n-avea să mai fie nevoită să ră-tăcească din fermă în fermă ca să fie *kwai*, cum făcuse mama lor înainte să se mărite. Pe lângă asta, domnișoara Wong promisese c-o să aibă grijă de ea. Taică-su dăduse din cap a încuviințare, scui-pase zeamă de betel printre dinții înnegriți și adăugase că *farang*-ii din baruri plătesc bine pentru prospătură.

Dim nu înțelesese atunci ce voia mama ei să zică cu vorba asta, *kwai*, dar nu se apucase să întrebe. Știa, firește, că un *kwai* e un bivol. Ca majoritatea fermierilor din zonă, nu-și puteau permite un bivol, așa că închiriau unul dintre cei care circulau prin district când se făcea vremea de arat loturile de orez. Abia mai târziu avea să afle că și fata care mâna bivolul la arat era numită *kwai*, fiindcă

serviciile ei intrau în preț. Așa era tradiția. Sperase atunci să întâlnească vreun fermier care s-o ia de soție, înainte să se facă prea bătrână.

Când Dim împlinise cincisprezece ani, taică-su o strigase pe nume, venind de pe miriște cu soarele în spate și pălăria în mână. Nu-i răspunsese de îndată; se îndreptase de șale și se uitase îndelung la coastele înverzite dimprejurul fermei, închisese ochii, ascultase cum țipă printre frunze pășărea-trâmbițaș și trăsesse în piept mireasma de eucalipt și de arbore de cauciuc. Își dăduse seama pe loc că-i venise rândul.

În primul an, locuiseră patru fete într-o odaie și împărțiseră totul: pat, mâncare și haine. Acestea din urmă erau de căpătâi, fiindcă fără haine drăguțe nu te alegeai cu clienți de soi. Învățase singură să danseze, să zâmbească, învățase să-și dea seama care bărbați voiau doar să-i cumpere de băut și care voiau să cumpere sex. Taică-su se înțeleșese deja cu domnișoara Wong ca banii ce i se cuveneau să fie trimiși acasă, așa că în primii ani abia dacă văzuse vreo lețcaie. Domnișoara Wong era însă mulțumită și, cu vremea, ținuse mai mulți bani pentru Dim.

Și avea motive să fie mulțumită. Dim muncea din greu și mușteriii cumpărau de băut. Domnișoara Wong ar fi trebuit să se bucure că Dim încă era acolo, fiindcă de vreo câteva ori fusese cât pe ce să-și ia zborul. Un japonez voise s-o ia de nevastă, însă își retrăsese oferta când ea îi ceruse bani de avion. Un american o luase cu el la Phuket, își amânase întoarcerea acasă și-i cumpărase un inel cu diamant. Dim îl dusesse la amanet în chiar ziua plecării lui.

Unii plăteau prost și-i spuneau, dacă se plângea, să se ducă naibii; alții o pârau la domnișoara Wong dacă

nu le satisfăcea întru totul capriciile. Nu înțelegeau că, odată ce-i cumpărau timpul de la bar, domnișoara Wong se alegea cu banii, iar Dim devenea propria ei șefă. Propria ei șefă. Gândul i se duse către rochia cea roșie din vitrină. Maică-sa avusese dreptate; nu era ușor, dar nici atât de rău nu era.

Și izbutise să-și păstreze zâmbetul nevinovat și râsul zglobiu. Clienților le plăcea asta. Poate că tocmai de aceea i se oferise slujba pe care Wang Lee o anunțase la oferte de angajare în *Thai Rath*, o slujbă intitulată ARC, de la Agent Relații Clienți. Wang Lee era un chinez mărunț și negricios care conducea un motel undeva pe șoseaua Sukhumvit, iar clienții erau în special străini cu solicitări speciale, dar nu într-atât de speciale încât ea să nu le poată satisface. Dacă era să fie sinceră, îi plăcea ce făcea acum mai mult decât să danseze în bar cu orele. Pe lângă asta, Wang Lee plătea bine. Singurul dezavantaj era că îi lua mult timp ca să ajungă acolo de la apartamentul ei din Banglamphu.

Afurisit mai era traficul! Iarăși se blocase; îi spuse șoferului că vrea să coboare, chiar dacă asta însemna să traverseze șase benzi pline ochi cu mașini ca să ajungă la motelul aflat de cealaltă parte a șoselei. Aerul, când se dădu jos, o înfășură ca un prosop umed și fierbinte. Căută un spațiu în coloana de mașini, cu mâna la gură, conștientă că nu rezolva nimic cu asta, că în Bangkok nu exista altfel de aer de respirat, însă măcar era cruțată de mirosuri.

Se strecură printre vehicule, trebui să ocolească o camionetă cu remorca plină de băieți puși pe fluierat și fu cât pe ce să se aleagă cu un toc rupt de o Toyota kamikaze. Apoi ajunse dincolo.

Wang Lee ridică privirea când o văzu intrând în zona pustie a recepției.

— O seară liniștită? întrebă ea.

Chinezul încuviință din cap, nemulțumit. Mai fuseseră câteva asemenea seri pe parcursul ultimului an.

— Ai mâncat?

— Da, minți Dim.

Lee era bine intenționat, însă fata n-avea niciun chef de tăiteii apoși pe care-i fierbea în camera din dos.

— Mai trebuie să aștepți, zise bărbatul. *Farang*-ul a vrut să tragă un pui de somn mai întâi. O să sune el când e gata.

Dim scoase un scâncet de nemulțumire.

— Știi că trebuie să mă întorc la bar înainte de miezul nopții, Lee.

Chinezul se uită la ceas.

— Mai lasă-l o oră.

Dim ridică din umeri și se așeză. Cu un an în urmă, probabil c-ar fi azvârlit-o pe ușă afară dacă i-ar fi vorbit așa, însă acum avea nevoie de fiecare bănuț. Ar fi putut, firește, să plece, însă atunci tot drumul ăsta lung ar fi fost degeaba. Și-i mai și datora o favoare lui Lee; lucrase pentru codoși mai răi decât el.

După ce strivi în scrumieră chiștocul celei de-a treia țigări, își clăti gura cu ceaiul amar al lui Lee și se ridică să-și mai verifice o dată machiajul în oglinda de după teighea.

— Mă duc să-l trezesc, zise.

— Îhî. Patinele ți le-ai luat?

Dim ridică geanta.

Tocurile îi scrâșniră pe pietrișul aleii de acces pustii ce trecea printre camerele de la parter ale motelului. Camera

120 se afla în spate. Nu era nicio mașină afară însă văzu lumină la geam. Poate că se trezise până la urmă. O adiere de vânt îi ridică fusta scurtă, fără a reuși să o răcorească însă. Tânjea după muson, după ploaie. La fel cum, după câteva săptămâni de bălți, de străzi înnoroite și haine ce prindeau mucegai după spălat, tânjea după lunile cele secetoase și lipsite de vânt.

Ciocăni ușor și își potrivea pe chip un zâmbet timid, cu întrebarea „Cum te cheamă?” deja pe buze. Niciun răspuns. Bătu iar și se uită la ceas. Probabil c-ar fi putut să se târguiască, să mai scadă câteva sute de baht din prețul rochiei, chiar dacă era de la Robinson. Apăsă pe clanță și descoperi, cu surprindere, că ușa nu era încuiată.

Îl găsi lungit pe burtă în pat și prima ei impresie fu că încă dormea. Zări apoi lucirea mânerului de sticlă albastre al cuțitului ițindu-se prin sacoul de un galben țițător. Greu de spus care dintre gândurile ce i se năpustiră în minte se ivi primul, însă unul dintre aceste gânduri era că tot drumul din Banglamphu fusese de pomană. Apoi, în cele din urmă, își recăpătă controlul asupra corzilor vocale. Țițătul ei fu totuși atenuat de claxonul răsunător al unui camion care tocmai evitase un tuk-tuk imprudent pe șoseaua Sukhumvit.

Miercuri, 8 ianuarie

— Teatrul Național, anunță în difuzor o voce nazală și somnoroasă, apoi ușile tramvaiului se dădură în lături și Dagfinn Torhus păși afară, în întunericul rece și umed.

Aerul îi înțepă obrajii proaspăt bărbieriți și, în geana de lumină a lămpilor cu neon din Oslo, își văzu răsuflarea înghețată ieșindu-i din gură.

Era început de ianuarie și știa că mai încolo, pe parcursul iernii, când fiordul îngheța de-a binelea și aerul se făcea mai uscat, avea să fie mai bine. Porni pe Drammensveien către Ministerul de Externe. Îl depășiră câteva taxiuri solitare; străzile, altminteri, erau ca și pustii. Orologiul Gjensidig lucea roșiatic pe fundalul înnegrit al cerului de iarnă, informându-l că se făcuse abia ora șase.

Își scoase cardul de acces când ajunsese la intrare. „Pozitie: Director“, așa scria deasupra unei fotografii înfățișând un Dagfinn Torhus mai tânăr uitându-se fix către aparat, cu bărbia scoasă înainte și privire fulgerând hotărâtă pe după ochelarii cu ramă de metal. Trecu cardul peste senzor, bătu codul și împinse ușa grea de sticlă ce dădea către Victoria Terrasse.

Nu toate ușile i se deschiseseră la fel de lesne de când ajunsese aici, băietan la douăzeci și cinci de ani, cu aproape treizeci de ani în urmă. La Școala de Diplomatie, institutul ministerial pentru aspiranți, nu izbutise să se armonizeze cu peisajul din pricina accentului pronunțat de Østerdal și a purtărilor sale rurale, cum nu întârziaseră să-l înștiințeze aroganții băieți de Bærum din același an cu el. Ceilalți studiaseră științe politice, economie și drept și aveau ca părinți academicieni și politicieni ori erau ei înșiși membri ai aristocrației Ministerului de Externe. El era copil de fermier și absolvise Liceul Agricol din Ås. Nu că l-ar fi stingerit prea tare asta, dar știa că prietenii din mediul diplomatic aveau să-i prindă bine în carieră. Dagfinn, în vreme ce încercase să învețe codurile sociale, compensase neajunsul originii modeste străduindu-se să muncească pe brânci. Oricare vor fi fost deosebiriile dintre ei, împărtășeau cu toții faptul că nu aveau decât noțiuni vagi în privința a ce urma să le aducă viitorul, știind însă prea bine că nu exista decât o singură direcție posibilă: tot mai sus.

Torhus oftă și-l salută din cap pe omul de la pază, care-i împinse ziarul și un plic pe sub geamul de sticlă.

— Altceva...?

Paznicul clătină din cap.

— Dumneata ești primul sosit, ca de obicei, Torhus. Plicul e de la Comunicare. A fost trimis astă-noapte.

Torhus privi trecerea fulgerătoare a etajelor, în vreme ce ascensorul îl ridica spre înaltul clădirii. Îi intrase în cap ideea că fiecare etaj reprezenta o anumită perioadă a carierei sale, pe care o putea așadar trece în revistă în fiecare dimineață.

Primul etaj reprezenta cei doi ani inițiali de cursuri diplomatice, discuțiile lungi și neutre despre politică și

istorie, apoi lecțiile de franceză și strădaniile sale de a învăța cât mai multe de unul singur.

Al doilea etaj era cel al delegațiilor. Fusese trimis la Canberra pentru doi ani, apoi în Ciudad de Mexico vreme de trei ani. Niște orașe minunate, în privința asta nu se putea nicidecum plânge. Adevărat, bifase ca prime opțiuni Londra și New Yorkul, însă acelea erau destinații prestigioase, pentru care candida toată lumea, așa că decisese să nu socotească asta o înfrângere.

La etajul al treilea revenise în Norvegia, rămânând fără generoasele stipendii și bonusuri de locuință din străinătate, care-i permiseseră să ducă o viață îmbelșugată. O cunoscuse pe Berit, ea rămăsese însărcinată și, când se făcuse vremea să candideze pentru un nou post la o ambasadă, deja era pe drum al doilea copil. Berit era din aceeași regiune ca el și stătea în fiecare zi la palavre cu maică-sa. Decisese să aștepte un pic și alesese să se insinueze în instituție ca un cal troian, scriind rapoarte kilometrice despre comerțul bilateral cu țări în curs de dezvoltare, redactând discursuri pentru ministrul de externe și căpătând cunoaștere pe măsură ce se ridica pe verticala clădirii. Nicăieri altundeva în sistemul public nu există o competiție mai crâncenă ca în Ministerul de Externe, unde ierarhia este atât de evidentă. Dagfinn Torhus abordase biroul ca pe o luptă în tranșee, ținându-și capul la cutie și spatele acoperit, ochind și trăgând ori de câte ori îi apărea ceva în raza vizuală. Fusese de câteva ori bătut pe umăr, aflând astfel că este „apreciat“, și încercase să-i explice lui Berit că ar fi putut să se aleagă, probabil, cu Parisul ori Londra. Însă, pentru prima oară în căsnicia lor până atunci atât de lipită de tensiuni, soția pusese piciorul în prag. Și el cedase.

Suișul său continuu dispăruse aproape fără vreo urmă și deodată, într-o dimineață, se uitase în oglinda din baie și văzuse un director pus pe linie moartă, un birocrat cu influență modestă care n-avea în veci să facă saltul până la al cincilea etaj, nu acum, când mai avea doar vreo zece ani până la pensie. Asta, firește, dacă nu dădea vreo lovitură de palat senzațională. Însă, cu toate că o asemenea cascadorie putea duce la o avansare, la fel de bine îi putea aduce concedierea.

Continua însă ca înainte, încercând să se țină înaintea celorlalți. Era primul la birou în fiecare dimineață, ca să poată citi ziarele și faxurile în liniște și pace; avea deja concluzii pentru ședința de dimineață în vreme ce colegii încă se frecau la ochi ca să-și alunge somnul. Era de parcă zelul ăsta neîntrerupt îi intrase în sânge.

Descuie ușa biroului și ezită o clipă înainte să aprindă lumina. Și aici era o poveste întreagă. Care din păcate ajunsese la cunoștința colegilor și dobândise statut de legendă în cercurile ministeriale. Cu mulți ani în urmă, ambasadorul american la Oslo îl sunase pe Torhus într-o dimineață, devreme, întrebându-l ce părere are despre remarcile făcute de președintele Carter cu o seară în urmă. Torhus abia intrase în birou; nu citise ziarele și faxurile, așa că nu știuse ce să răspundă. Asta, inutil s-o mai spunem, îi stricase ziua. Și avea să devină și mai neplăcut. În următoarea dimineață ambasadorul îl sunase exact când deschidea ziarul și voise să știe cum aveau să afecteze evenimentele din acea noapte situația din Orientul Mijlociu. La fel și în a treia dimineață. Torhus, inhibat de îndoieli și de lipsa de informație, nu izbutise decât să bâiguie un răspuns incoerent.

Așa că începuse să vină la lucru și mai devreme, însă era de parcă ambasadorul ar fi avut un al șaselea simț,

fiindcă în fiecare dimineață telefonul suna exact când Torhus se așeza pe scaun.

Își dăduse seama de ce se întâmpla asta abia când descoperise că ambasadorul locuia la micul Hotel Aker, aflat vizavi de minister. Ambasadorul, despre care se știa că îi place să se trezească devreme, observase firește că lumina din biroul lui Torhus se aprindea prima și se apucase să-l zgândărească pe zelosul diplomat. Torhus își cumpăraseră o lampă de cap și în următoarea dimineață citise toate ziarele și faxurile înainte să aprindă lumina. O făcuse vreme de aproape trei săptămâni, până ce ambasadorul se dăduse bătut.

Însă, în clipa de față, Dagfinn Torhus nu se sinchisea nici atâta de ambasadorul pus pe glume. Deschisese plicul de la Comunicare și pe pagina decodată a criptofaxului ce purta ștampila STRICT SECRET dăduse peste un mesaj care-l făcuse să verse cafea peste notițele răspândite pe birou. Scurtul text lăsa mult spațiu pentru imaginație, însă esența era asta: ambasadorul Norvegiei în Thailanda, Atle Molnes, fusese găsit cu un cuțit în spina re într-o cameră a unui bordel din Bangkok.

Torhus citi iarăși faxul, apoi îl lăsă pe masă.

Atle Molnes, fost politician creștin-democrat, fost președinte al Comitetului Financiar, devenise pur și simplu un fost. Un lucru atât de greu de crezut, încât se simțit să arunce o privire către Hotelul Aker ca să se asigure că nu se pitula nimeni pe după perdele. Și totuși scrisoarea venise de la ambasada Norvegiei din Bangkok. Torhus înjură. De ce trebuia să se întâmple tocmai asta, tocmai acum, și încă în Bangkok? Ar fi trebuit să-i dea de știre mai întâi secretarului de stat Askildsen? Nu, avea să afle și el curând. Torhus se uită la ceas și ridică telefonul ca să-l sune pe ministrul de externe.

Bjarne Møller ciocăni ușor în ușă, apoi o deschise. Vocile din sala de consiliu tăcură și fețele celor prezenți se întoarseră către el.

— Îl avem aici pe Bjarne Møller, conducătorul secției Omucideri, zise chestorul-șef al poliției, făcându-i semn să se așeze. Møller, este secretarul de stat Bjørn Askildsen de la Ministerul de Externe, iar dumnealui este directorul de la Resurse Umane al ministerului, Dagfinn Torhus.

Møller îi salută înclinând capul, își trase un scaun și încercă să-și manevreze picioarele incredibil de lungi în așa fel încât să-i încapă sub masa mare și ovală de stejar. I se părea că mai văzuse chipul tânăr și ferchezuit al lui Askildsen la televizor. Ministerul de Externe? Probabil că era vorba de un bucluc serios.

— Ne bucurăm că ai putut veni atât de rapid, spuse secretarul de stat lungind *r*-urile și bătând precipitat darabana cu degetele în tăblia mesei. Doamnă chestor-șef, ne-ați putea face un scurt rezumat al celor discutate deja?

Møller primise un telefon de la chestorul-șef cu douăzeci de minute mai devreme. Fără vreo explicație, aceasta îi ceruse ca în cincisprezece minute să ajungă la Ministerul de Externe.

— Atle Molnes a fost găsit mort, probabil ucis, în Bangkok, începu chestorul-șef.

Møller văzu cum directorul Torhus își dă ochii peste cap pe sub ramele metalice ale ochelarilor și, după ce află și restul tărășeniei, înțelese de ce. Chiar că trebuia să fii polițist de meserie pentru a declara că un bărbat găsit cu un cuțit înfipt în spate, care-i străbătuse plămânii și inima, fusese „probabil” victima unui omor.

— A fost găsit de o femeie într-o cameră de hotel...

— Într-un bordel, o întrerupse bărbatul cu ochelari.

De o prostituată.

— Am avut o discuție cu omologul meu din Bangkok, zise chestorul-șef. Un om destupat la minte. A promis că, un timp, o să țină capacul pe povestea asta.

Primul impuls al lui Møller fusese să întrebe de ce era nevoie să se aștepte înainte de a se anunța public omorul. Preluarea imediată a unor asemenea subiecte de presă producea adeseori indicii pentru poliție, fiindcă amintirile celor implicați erau încă limpezi și probele, încă proaspete. Însă ceva îi spusese că o asemenea întrebare ar fi fost socotită extrem de naivă. Întrebă, în schimb, cât credeau că se putea ține departe de public o asemenea chestiune.

— Suficient cât să concepem o versiune digerabilă a evenimentelor, sper, spuse secretarul de stat. Din ce-mi dau seama, varianta actuală n-o să meargă.

Varianta actuală? Deci versiunea adevărată fusese analizată și respinsă. Fiindcă era numit relativ recent în funcția de șef de secție, Møller fusese scutit până acum de încurcături cu politicieni, însă știa că, pe măsură ce avansezi, e tot mai greu să-i ții pe aceștia la distanță.

— Înțeleg că varianta actuală e stânjenitoare, dar ce înseamnă „n-o să meargă“?

Chestorul îi aruncă lui Møller o privire muștrătoare. Secretarul de stat nu părea defel afectat.

— N-avem prea mult timp, Møller, dar o să-ți predau un curs-fulger de practici politice. Tot ce spun acum este, evident, strict confidențial.

Askildsen făcu gestul instinctiv de a-și aranja nodul cravatei, mișcare pe care Møller o recunoscuse din aparițiile televizate ale acestuia.

— Ei bine, pentru prima oară în istoria postbelică, avem un partid de centru cu o șansă rezonabilă de supraviețuire. Nu fiindcă ar fi vreo bază parlamentară pentru el, ci fiindcă

prim-ministrul se-ntâmplă să fie pe cale de a deveni unul dintre cei mai puțin nepopulari politicieni din țară.

Chestorul-șef și directorul de la Externe zâmbiră.

— Cu toate astea, popularitatea sa e clădită pe aceeași fragilă fundație pe care se cocoată toți politicienii: încrederea. Lucrul cel mai de seamă nu e să fii plăcut de lume ori charismatic, ci să te bucuri de încredere. Știi ce a făcut-o pe Gro Harlem Brundtland un prim-ministru atât de popular, Møller?

Møller habar nu avea.

— Nu că știa să-și farmece audiența, ci că lumea era convinsă că doamna prim-ministru era exact persoana care pretindea că ar fi. Încredere, ăsta e cuvântul-cheie.

Ceilalți din jurul mesei încuviințară. Păreau cu toții familiarizați cu conceptul.

— Acum... ambasadorul Molnes și actualul prim-ministru au fost apropiați, legați atât de prietenie, cât și prin carierele politice. Au mers la școală împreună, s-au ridicat amândoi în ierarhia partidului, s-au luptat pentru modernizarea mișcării de tineret, ba chiar au și fost colegi de apartament după ce-au fost aleși în Parlament, la vârste foarte fragede. Molnes s-a retras din lumina reflectoarelor după ce au ajuns amândoi la vârf în partid, pe poziții de egalitate. I-a oferit prim-ministrului sprijinul său complet, evitând astfel o competiție internă agonizantă. Asta, firește, înseamnă că prim-ministrul îi era foarte recunoscător.

Askildsen își trecu limba peste buze și aruncă o privire pe fereastră.

— Cu alte cuvinte, ambasadorul Molnes nu avea pregătire diplomatică și n-ar fi ajuns la Bangkok dacă prim-ministrul n-ar fi tras niște sfori. Sună a nepotism poate, dar e o practică acceptabilă, introdusă și popularizată de Partidul

Socialist. Nici Reiulf Steen n-avea pic de experiență diplomatică atunci când l-au făcut ambasador în Chile.

Ochii săi se îndreptară iarăși spre Møller, cu o lucire jucăușă dansându-i în iriși.

— Sunt sigur că nu mai e nevoie să subliniez cât de mult ar fi afectată încrederea în prim-ministru, dacă ar ieși la iveală că un prieten și camarad, numit chiar de el, a fost prins în flagrant într-un bordel. Și pe deasupra și omorât.

Secretarul de stat îi făcu semn șefei poliției să continue, însă Møller nu izbuti să se abțină.

— Cine n-are, până la urmă, un tovarăș care bate bordelurile?

Zâmbetul lui Askildsen se încreți pe la colțuri.

Directorul de la minister, cel cu ochelari cu ramă de oțel, tuși.

— Ți s-a spus tot ce trebuie să știi, Møller. Lasă, rogu-te, judecățile morale pe seama noastră. Ne trebuie cineva care să se asigure că investigația nu ia... o întorsătură nefericită. Vrem cu toții, firește, ca ucigașul sau ucigașii să fie prinși, dar în privința circumstanțelor legate de omor ar trebui să se păstreze deocamdată discreția. Pentru binele țării. Înțelegeți?

— Experiența ne spune că adevărul tinde să fie greu de ascuns, domnule Torhus.

— Într-adevăr. Voi prelua responsabilitatea pentru această operațiune în numele Ministerului de Externe. După cum vă puteți da seama, afacerea este una delicată și va fi nevoie de o colaborare strânsă cu poliția thailandeză. Dacă ambasada se implică, avem ceva spațiu de manevră — imunitate diplomatică și așa mai departe —, însă o să cam mergem pe sârmă. Prin urmare, am vrea să trimitem un

bun investigator, cu experiență în munca polițienească internațională, cineva care să producă rezultate.

Se opri și se uită la Møller, care tocmai se întreba de ce simte că-l apucă sentimente neprietenești în privința diplomatului cu bărbie agresivă.

— Am putea forma o echipă care...

— Nicio echipă, Møller. Bate la ochi prea tare. Pe lângă asta, șefa ta crede că o întreagă divizie n-ar ușura deloc relațiile cu poliția locală. Un singur om.

— Unul?

— Chestorul-șef a sugerat deja un nume și considerăm sugestia una potrivită. Am dori să auzim și opinia ta despre el. Potrivit discuțiilor avute de chestorul-șef cu omologul său din Sydney, se pare că a făcut o treabă minunată acolo iarna trecută, în cazul uciderii lui Inger Holter.

— Am citit în ziar, zise Askildsen. Impresionant. În cazul ăsta, nu este el oare cel mai bun om pe care-l putem trimite?

Bjarne Møller înghiți în sec. Așadar șefa sugerase că ar fi trebuit să-l trimită la Bangkok pe Harry Hole. Iar pe el îl chemaseră ca să-i asigure că Hole era cea mai bună opțiune, persoana perfectă pentru misiune.

Aruncă o privire la cei din jurul mesei. Politică, putere și influență. Era un joc la care nu se pricepea deloc, însă își dădea seama că, într-un fel sau altul, povestea asta avea să lucreze în propriul lui avantaj, că ce spunea acum avea să aibă consecințe asupra carierei sale. Chestorul-șef se băgase în joc sugerând acest nume. Și probabil că unul dintre ceilalți ceruse ca un superior ierarhic imediat al lui Hole să-i confirme alegerea. Se uită la șefă, încercând să-i interpreteze expresia. Sigur, totul putea ieși bine cu Hole. Și dacă i-ar fi sfătuit să nu-l trimită pe el, n-ar fi pus-o asta într-o lumină cam neplăcută pe șefa? Avea să i se ceară

o alternativă și atunci capul *lui* avea să ajungă pe butuc dacă respectivul polițist o făcea lată.

Møller privi la poza așezată deasupra chestorului-șef: Trygve Lie, secretarul general al ONU, îi arunca de-acolo priviri imperative. Și el tot un politician. Vedea pe geam, în lumina difuză de iarnă, acoperișuri de blocuri, fortăreața Akershus și o giruetă răsucită suflată de vântul aspru în vârful Hotelului Continental.

Bjarne Møller se știa un ofițer de poliție competent, însă acesta era un altfel de joc, ale cărui reguli nu le cunoștea. Ce l-ar fi sfătuit tatăl lui să facă? Ei bine, polițistul Møller-senior nu avusese niciodată de-a face cu politica, însă știuse ce-i important dacă voia să fie luat cât de cât în serios și-i interzisese fiului său să înceapă școala de poliție până ce nu termina măcar prima parte a unui curs de drept. Făcuse cum îi ceruse taică-su și, după ceremonia de absolvire, acesta își tot dresese glasul, copleșit de emoție, și-l tot bătuse mulțumit cu palma pe spinare până ce trebuise să-l roage să se oprească.

— O sugestie excelentă, se auzi Bjarne Møller glăsuind tare și limpede.

— Bun, zise Torhus. Motivul pentru care am vrut atât de repede o părere este, firește, că toate astea sunt urgente. Va trebui să lase deoparte toate celelalte cazuri la care lucrează; mâine are avion.

Cine știe, poate e chiar genul de treabă care i-ar prinde bine lui Harry în clipa asta, nădăjdui Møller.

— Ne pare rău că va trebui să te lipsim de un om atât de important, zise Askildsen.

Șeful de secție Bjarne Møller trebui să se abțină să nu pufnească în râs.

Miercuri, 8 ianuarie

Îl găsiră la *Schrøder*, în Waldemar Tranes, o veche și venerabilă speluncă poziționată la răscrucea dintre șoseaua Oslo Est și Oslo Vest. Mai degrabă veche decât venerabilă, ca să fim drepți. Partea venerabilă se datora în mare măsură deciziei autorităților de a pune sub protecție și conservare odăile cafenii și pline de fum. Însă măsurile de protecție nu se extindeau și asupra clientelei: bătrâni machitori, o specie vânată și amenințată cu dispariția, studenți eterni și seducători trecuți, cu termenul de garanție de mult depășit.

Cei doi ofițeri de poliție îl ochiră pe bărbatul care stătea sub o imagine a Bisericii Aker; un curent de aer venit dinspre ușă le îngăduise să arunce o privire prin perdeaua de fum. Era blond și tuns atât de scurt, încât perii îi stăteau ridicați pe creștet. Avea pe obrajii supti o barbă de trei zile, mai degrabă cărunță, cu toate că bărbatul nu putea fi trecut cu mult de treizeci de ani. Stătea singur la masă, cu spatele drept, cu geaca pe el, gata parcă să se ridice și să plece în orice clipă. Ca și cum berea aflată

pe masă dinaintea lui n-ar fi fost o sursă de plăcere, ci o treabă care se cerea făcută.

— Au zis c-o să te găsim aici, spuse unul dintre polițiști și se așază de cealaltă parte a mesei. Mă cheamă Waaler.

— Îl vezi pe tipul care stă în colț? zise Hole fără să ridice ochii.

Waaler se întoarse într-acolo și văzu un bătrânel sfrijit holbându-se la paharul de vin roșu și legănându-se neîncetat înainte și înapoi. Părea înghețat de frig.

— I se spune „Ultimul mohican“.

Hole înălță ochii și-l privi radios. Ochii îi erau ca niște biluțe alb-albastre în spatele unei rețele de vinișoare roșii. Și-i fixă pe cămașa lui Waaler.

— Un comerciant maritim, zise el, articulând meticuloș cuvintele. Erau mulți pe-aici acum ceva ani, se pare, dar acum abia dacă mai găsești vreunul. A fost torpilat de două ori în timpul războiului. Se crede nemuritor. Săptămâna trecută, după ce s-a închis, l-am găsit dormind pe un troian de zăpadă, prin Glückstadsgata. Străzile erau pustii, era întuneric beznă și minus optsprezece grade. L-am zgâlțâit ca să-l întorc la viață, dar a deschis ochii, s-a uitat la mine și mi-a spus să mă duc dracului.

Îl pufni râsul.

— Uite ce, Hole...

— M-am dus la masa lui aseară și l-am întrebat dacă-și amintește ce s-a întâmplat — că l-am salvat, adică, de la îngheț. Știi ce mi-a zis?

— Møller vrea să te vadă, Hole.

— A zis că-i nemuritor. „Mă descurc să fiu un comerciant maritim de care n-are nimeni nevoie, în țara asta de căcat“, cică. „Dar e-al naibii de trist când nici măcar

Sf. Petru nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.” Pricepi?
„Nici Sf. Petru...”

— Avem ordin să te ducem la secție.

O altă bere ateriză cu un bufnet înaintea lui Hole.

— Fă-mi nota, Rita, zise.

— 280, răspunse femeia fără să se uite pe socoteală.

— Isuse Cristoase, îngână polițistul cel tânăr.

— E-n regulă, Rita.

— A, mersi, zise femeia și plecă.

— Cea mai bună servire din tot orașul, explică Harry.

Uneori, te vede chiar dacă nu stai cu amândouă mâinile ridicate în aer.

Pielea de pe fruntea lui Waaler se încreți și pe ea se ivi un vas de sânge, ca o rămă albastră, umflată.

— N-avem timp să stăm aici și să-ți ascultăm bălmăjelile de bețiv, Hole. Aș sugera să renunți la ultima bere...

Hole însă apucase să ridice cu grijă la gură paharul și începuse să soarbă.

Waaler se aplecă spre el, încercând să nu ridice vocea:

— Știu eu cine ești, Hole. Și nu-mi placi. Cred că trebuia să fii dat afară pe brânci din poliție, cu ani în urmă. Țtia ca tine fac ca lumea să-și piardă respectul pentru poliție. Dar nu de asta am venit. Am venit să te luăm cu noi. Șeful e de treabă. Poate-ți mai da o șansă.

Hole râgâi, făcându-l pe Waaler să bată în retragere.

— O șansă pentru ce?

— Ca să arăți ce poți face, se băgă și polițistul mai tânăr, cu un zâmbet copilăresc pe chip.

— Hai odată, Hole! făcu Waaler, cu obrajii încinși, privind cum mărușul lui Adam se mișca pe sub bărbia nerasă a lui Hole.

— Mulțumit? Întrebă Hole așezând înaintea lui paharul golit.

— Misiunea noastră...

— Mă doare-n cur de misiunea voastră, zise Hole, apucându-se să-și încheie geaca. Dacă Møller vrea ceva, mă poate suna sau poate să aștepte până când vin la lucru mâine. Acum o să mă duc acasă și sper să nu vă mai văd mutrele în următoarele douăsprezece ore. Domnilor...

Harry se ridică de la masă, în toată înălțimea celor 192 de centimetri ai săi, și făcu un pas într-o parte.

— Jigodie arogantă, zise Waaler, legănându-se cu scaunul. Dobitoc de doi bani. De-ar fi știut reporterii ăia care-au scris despre tine, după faza cu Australia, că n-ai sânge-n instalație să...

— N-am sânge-n instalație să ce, Waaler? Să bag la arest puștani beți, de șaispe ani, fiindcă au ieșit și ei cu câte-o bere în mână?

Polițistul cel tânăr îi aruncă lui Waaler o privire. Umblaseră zvonuri pe la Academia de Poliție, anul trecut, că niște tineri zurbagii fuseseră culeși pentru că băuseră bere în public și bătuți în celule cu portocale înfășurate în prosoape.

— N-ai înțeles niciodată spiritul de echipă, Hole, spuse Waaler. Te gândești doar la tine însuși. Toată lumea știe cine conducea mașina în Vinderen și de ce un polițist de ispravă și-a strivit capul într-un stâlp. Fiindcă ești un bețiv, Hole, și ai condus beat. Ar trebui să fii al naibii de mulțumit că organizația a mușamalizat totul. Dacă nu-i preocupa familia și reputația instituției...

Tânărul polițist care-l acompania pe Waaler învăța în fiecare zi câte un lucru nou. În după-amiaza asta, de pildă, învăța că era un lucru teribil de prostesc să te hâțâni

cu scaunul în vreme ce insultă pe cineva, deoarece ești cu totul neajutorat dacă partea insultată face un pas înainte și-ți arde o dreaptă exact între ochi. Cum în spelunca aia mușteriilor li se întâmpla adesea să cadă ca secerați, nu se produse decât o liniște de vreo două secunde înainte ca zumzetul conversațiilor să revină.

Îl ajută pe Waaler să se culeagă de pe jos, în vreme ce spatele gecii lui Hole tocmai dispărea pe ușă.

— Uau, nu se descurcă deloc rău după opt beri, așa-i...? Începu să zică, dar închise gura când întâlni privirea lui Waaler.

Picioarele lui Harry pășeau fără grabă pe pavajul înghețat al străzii Dovregata. Nu-l dureau degetele; abia mâine dimineată avea să fie lovit de durere ori de regrete.

Nu bea în timpul orelor de serviciu. Deși altădată o făcuse, iar Dr. Aune era de părere că fiecare nouă recădere începea unde se termina cea de dinainte.

Arătând ca o clonă a lui Peter Ustinov, durduliu și cu păr alb, doctorul răsese de i se zgâlțâise bărbia dublă când Harry îi explicase că se ținea departe de vechiul său adversar Jim Beam și se limita, în schimb, la bere. Fiindcă berea nu-i plăcea din cale-afară.

— Ai mai avut necazuri. În clipa când deschizi sticla, ai dat iarăși de bucluc. Cale de mijloc nu există.

Ei bine, se afla pe calea spre casă, pe două picioare, și-n general reușea să se dezbrace și să se ducă la lucru în următoarea zi. Nu fusese mereu așa. Harry îi zicea „calea de mijloc“. Îi trebuia un pic de pileală ca să poată adormi, atâta tot.

O femeie îi zise „bună“ de sub o căciulă de blană neagră. O cunoștea oare? Anul trecut, mulți oameni îl oprișeră pe stradă să-l salute după interviul de la televizor cu

Anne Grosvold, când fusese întrebat cum era să împuști un criminal în serie.

„Păi... mai bine decât să stai aici și să răspunzi la așa întrebări“, zisese el cu un zâmbet pieziș, iar replica fusese succesul acelei primăveri, citatul cel mai repetat dacă nu puneai la socoteală spusele unui politician ieșit în apărarea strategiei de dezvoltare agricolă cu un monumental „Oile sunt niște animale simpatice“.

Harry băgă cheia în broasca apartamentului său din Sofies Gate. Nu mai știa de ce se mutase aici. Poate fiindcă vecinii săi din Tøyen începuseră să-l privească ciudat și să se țină deoparte, lucru pe care inițial îl socotise o dovadă de respect.

Bun, vecinii de-aici îi dădeau pace, deși apăreau îndată pe coridor, ca să se asigure că totul e în regulă dacă se mai întâmpla să alunece pe vreo treaptă și să se dea de-a berbeleacul până la palierul de dedesubt.

Aceste rostogoliri nu începuseră decât în octombrie, după ce intrase în impas cu cazul surioarei lui. Rămăsese parcă fără aer și începuse din nou să viseze. Și știa o singură cale de a ține visele departe.

Încercase să-și revină, să-și ia surioara la cabana din Rauland, însă, de când fusese atacată, devenise foarte retrasă și nu mai râdea cu atâta ușurință ca înainte. Își sunase și tatăl de două ori, cu toate că discuțiile nu fuseseră prea lungi, însă îndeajuns de lungi pentru a-i arăta că taică-su voia să fie lăsat în pace.

Harry închise ușa apartamentului, chiui că ajunsese acasă și dădu cu mulțumire din cap când nu primi niciun răspuns. Monștrii se iveau în toate formele și mărimile, dar, atâta vreme cât nu-l așteptau în bucătărie când se întorcea, exista o șansă să poată adormi netulburat.

Joi, 9 ianuarie

Gerul lovi atât de iute încât, când Harry ieși pe ușă, icni simțind deodată nevoia să tragă aer în piept. Ridică ochii spre cerul care dădea să se înroșească printre case și deschise gura, slobozind iz de fiere și de Colgate.

Luă din Holbergs plass un tramvai care se îndrepta spre Welhavensgate. Găsi un loc liber și deschise *Aftenposten*. Încă un caz de pedofilie. În ultimele luni fuseseră vreo trei — toții făptașii norvegieni, prinși cu ocaua mică în Thailanda.

Autorul articolului le amintea cititorilor că prim-ministrul promisesese, în campania electorală, să intensifice investigarea infracțiunilor sexuale, inclusiv a celor comise de norvegieni în străinătate, și cerea să afle când avea publicul să vadă vreun rezultat.

Secretarul de stat Bjørn Askildsen, de la cabinetul prim-ministrului, asigura că se lucra cu guvernul thailandez pentru obținerea unor atribuții de anchetă mai cuprinzătoare.

„E o urgență!”, scria editorul de la *Aftenposten*. „Lumea se așteaptă să vadă ceva mișcându-se. Nu e drept ca

un ministru creștin să îngăduie ca asemenea lucruri strigătoare la cer să continue.”

* * *

— Intră!

Harry deschise ușa și se uită direct în gura lui Bjarne Møller, deschisă larg într-un căscat. Stătea cu spinarea sprijinită de spătarul scaunului, iar picioarele lungi i se șteau de sub birou.

— Ai apărut deci. Te așteptam ieri, Harry.

— Așa mi s-a spus, zise Harry și luă loc. Nu lucrez când sunt beat. Ori viceversa. E un fel de principiu de-al meu.

Intenționase să sune ironic.

— Un polițist e polițist douăzeci și patru de ore pe zi, Harry, fie el treaz ori nu. A trebuit să-l conving pe Waaler să nu te reclame, să știi.

Harry ridică din umeri, indicând că spusese pe marginea subiectului tot ce avusese de spus.

— OK, Harry, n-o să discutăm acum despre asta. Am o treabă pentru tine. O treabă pe care, în opinia mea, n-o meriți, dar pe care am de gând să ți-o repartizez oricum.

— Te-ai bucura dacă aș spune că n-o vreau?

— Las-o moartă cu cheștiile gen Philip Marlowe, Harry. Nu ți se potrivește, replică morocănos Møller.

Harry pufni. Știa că-i e simpatic șefului.

— Nici măcar nu ți-am spus despre ce-i vorba.

— Presupun că, dacă ai trimis o mașină după mine în timpul meu liber, n-ai făcut-o ca să mă pui să dirijez traficul.

— Exact, așa că ce-ar fi să mă lași să termin.

Harry hohoti scurt și sec, aplecându-se înainte în scaun.

— Pot să ți-o spun pe-a dreaptă, șefu'?

Care dreaptă? aproape că întrebă Møller, însă se mulțumi să dea a încuviințare din cap.

— Nu-s eu omul pentru sarcini importante în momentul ăsta. Cred c-ai văzut cum merg lucrurile acum. Sau mai degrabă cum *nu* merg. Ori... abia dacă merg. Îmi fac munca, chestiile de rutină, încerc să nu stau în calea nimănui, vin treaz și plec treaz de la serviciu. În locul tău, șefu', aș da treaba asta unuia dintre ceilalți băieți.

Møller oftă, apoi își trase cu încetineală picioarele de sub birou și se ridică.

— Pot să ți-o spun și *eu* pe-a dreaptă, Harry? Dacă era după mine, s-ar fi ocupat altcineva de cazul ăsta. Dar ei pe tine te vor. Așa că mi-ai face un mare serviciu, Harry...

Harry înălță îngrijorat privirea. Bjarne Møller îl ajutase de destule ori să scape cu fața curată, în ultimul an, așa că știa că nu era decât o chestiune de timp până ce trebuia să-și plătească datoria.

— Ia stai! Cine-s *ei*?

— Oameni în poziții înalte. Oameni care-mi pot face viața un iad dacă nu obțin ce vor.

— Și eu cu ce mă aleg dacă preiau misiunea asta?

Møller strânse din sprâncene cât de fioros putu, însă îi venea întotdeauna greu să-și mențină o expresie gravă pe chipul vioi, băiețesc.

— Cu ce te alegi *tu*? Îți iei salariul. Pe toată durata misiunii. Pentru numele lui Dumnezeu, cu ce te *alegi*!

— Gata, m-am prins, șefu'. Unii dintre oamenii ăia sus-puși s-au gândit că ofițerul care a rezolvat anul trecut cazul din Sydney o fi un tip de milioane și treaba ta e să-l faci să se conformeze. Greșesc?

— Harry, te rog să nu împingi prea departe lucrurile.

— Ba nu greșesc. Și nici ieri, când i-am văzut fața lui Waaler, nu greșeam. De aceea am și meditat la asta și uite ce sugerez: sunt băiat bun, îmi fac treaba, care-o fi, apoi, după ce-am terminat, îmi dai doi detectivi, două luni, cu normă întreagă, și acces complet la toată baza noastră de date.

— Ce tot spui acolo?

— Știi ce spun.

— Dacă are de-a face cu cazul de viol al surorii tale, mă tem că va trebui să-ți spun nu, Harry. Cazul a fost închis o dată pentru totdeauna, ții minte?

— Țin minte, șefu'. Țin minte raportul în care se spunea că are sindrom Down și că, prin urmare, n-ar fi fost de neconceput să fi inventat povestea cu violul ca să ascundă faptul că a fost lăsată gravidă de vreo cunoștință oarecare. Da, îmi amintesc, cum să nu.

— Nu a fost nimic concret care să...

— Dumnezeuule, nu a ascuns nimic, nimănui. Măi omule, am fost în apartamentul ei din Sogn și în baie i-am văzut sutienul în coșul de rufe, îmbibat în sânge. O amenințase că-i taie sfârcurile. Era îngrozită. Ea crede că toată lumea e ca ea și, când tipul ăsta la costum i-a cumpărat de mâncare și-a întrebat-o dacă i-ar plăcea să vadă un film în camera lui de hotel, s-a gândit că era doar drăguț cu ea. Și chiar dacă și-ar fi amintit numărul camerei, după viol, cei de la hotel ar fi avut timp să dea cu aspiratorul, să facă curat și să schimbe așternuturile de mai bine de douăzeci de ori. N-ar fi avut cum să fie cine știe ce probe concrete.

— Nu-și amintește nimeni de vreun cearșaf însângerat...

— Am lucrat și eu în hoteluri, Møller. Ai fi surprins să afli câte cearșafuri pătate cu sânge se schimbă în doar două săptămâni. Lumea sângerează mai tot timpul, ce naiba.

Møller scutură viguros din cap.

— Îmi pare rău. Ai avut ocazia să demonstrezi asta, Harry.

— N-a fost destul, șefu'. N-a fost destul.

— Niciodată nu-i destul, dar trebuie, undeva, să tragi linia. Cu resursele noastre...

— Hai, dă-mi mână liberă. Măcar o lună.

Møller ridică deodată capul, ținându-și închis un ochi. Harry știa că se dăduse bătut.

— Tare șmecher mai ești... Ai vrut treaba de la bun început, nu? Dar a trebuit să te târguiești tu un pic.

Harry scoase în față buza de jos și își înclină capul dintr-o parte în cealaltă. Møller își aruncă privirea pe fereastră. Apoi oftă.

— Bine, Harry. O să văd ce pot face. Dar, dacă o dai în bară, va trebui să iau niște decizii pe care știu că unii din poliție cred că ar fi trebuit să le iau de mult timp. Și știi la ce mă refer, nu?

— E vorba să fiu dat afară în șuturi, șefu', zâmbi Harry. Care e misiunea?

— Sper că ai la îndemână haine de vară și că mai ții minte ce-ai făcut cu pașaportul. Avionul îți pleacă în douăsprezece ore către o destinație îndepărtată.

— Cu cât mai departe, cu atât mai bine, șefu'.

Harry se așezase pe un scaun lângă ușă, în apartamentul înghesuit din Sogn. Sora lui stătea la fereastră și se uita la fulgii ce cădeau în lumina becurilor stradale. Își trase nasul de câteva ori. Fiindcă era cu spatele la el, Harry nu-și putu da seama dacă răcise ori dacă suspina din pricina iminentei lui plecări. Locuia de doi ani într-un cămin pentru persoane cu nevoi speciale și, date fiind

circumstanțele, se descurca bine. După viol și avort, Harry își luase niște haine și-o trusă cu obiecte de toaletă și se mutase acolo, dar nu durase mult până ce ea îi spusese că nu mai era cazul. Se făcuse mare de-acum.

— O să mă-ntorc repede, surioară.

— Când?

Era atât de aproape de geam încât condensul alcătuia, ori de câte ori spunea ceva, forma unui trandafir.

Harry veni lângă ea și-i așează o palmă pe spinare. Simți, din tremurul ei ușor, că era pe cale să izbucnească în plâns.

— După ce i-am prins pe oamenii răi, vin direct acasă.

— E cumva...?

— Nu, nu e el. Pe el o să-l prind după aceea. Ai vorbit cu tata astăzi?

Ea clătină din cap, iar el oftă.

— Dacă nu sună el, vreau să-l suni tu. Poți să faci asta pentru mine, surioară?

— Tati niciodată nu spune nimic, șopti fata.

— E trist fiindcă a murit mami, surioară.

— Dar a trecut așa de mult.

— De aceea e momentul să-l facem iarăși să vorbească, iar tu va trebui să mă ajuți. Vrei? O să faci asta, surioară?

Ea se răsuci fără un cuvânt spre el, îl îmbrățișă și își lipi capul de gâtul lui.

Harry îi mângâie părul, simțind cum i se udă cămașa.

Valiza era gata. Harry îl sunase pe Stăle Aune și-i spusese că avea treburi la Bangkok. Nu avusese prea multe să-i spună; Harry nici nu era prea sigur de ce-l sunase. Poate fiindcă era bine să anunțe pe cineva care s-ar fi

putut întreba unde e? Nu i se părea o idee prea grozavă să-i sune pe ospătarii de la *Schrøder*.

— Să iei injecțiile cu vitamina B pe care ți le-am dat, zise Aune.

— De ce?

— Îți ușurează viața dacă vrei să stai treaz. E un alt mediu, Harry. Ar putea fi un început bun, să știi.

— O să mă gândesc.

— Nu-i suficient gânditul, Harry.

— Știu. De aia nu am nevoie să iau dozele.

Când Harry băgă valiza în portbagajul taxiului, se întâlnește cu unul dintre băieții de la hostelul aflat mai încolo pe stradă, care se sprijinea de perete și tremura într-o geacă strâmtă de blugi, pufăind din țigară.

— O iei din loc?

— Mda.

— Spre sud?

— Bangkok.

— Gata, m-am prins.

Ridică încurajator degetul mare și-i făcu din ochi.

Harry luă biletul de la femeia aflată la biroul de check-in și se răsuci pe călcâie.

— Harry Hole?

Bărbatul purtând ochelari cu rame metalice îl măsură cu un zâmbet trist.

— Și dumneata ești...?

— Dagfinn Torhus de la Ministerul de Externe. Am dori să-ți urăm noroc. Și să ne asigurăm că ai înțeles... cât de delicată este însărcinarea. Fiindcă totul s-a desfășurat, până la urmă, cu atâta grabă.

— Mulțumesc. Înțeleg că treaba mea e să găsesc un criminal fără să fac prea multe valuri. Am primit instrucțiuni de la Møller.

— Bine. Discreția e vitală. Să nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în funcționarii care pretind că lucrează pentru minister. S-ar putea să iasă la iveală că sunt, de pildă, de la *Dagbladet*.

Torhus deschise gura, dând parcă să râdă, însă Harry văzu că era serios.

— Jurnaliștii de la *Dagbladet* nu poartă insigna ministerului pe rever, domnule Torhus. Și nici sacou în ianuarie. Apropo, am văzut, în documente, că ești omul meu de legătură în minister.

Torhus încuviință din cap, mai mult pentru sine. Apoi ridică bărbia și își coborî vocea cu jumătate de ton.

— Avionul pleacă în puțin timp, așa că nu te mai rețin. Ascultă doar ce am să-ți spun.

Își scoase mâinile din buzunarele sacoului și le încrucișă pe piept.

— Câți ani ai, Hole? Treizeci și trei? Treizeci și patru? Încă ai o carieră întreagă în față. Am făcut niște săpături, vezi tu. Ești talentat și e evident că te plac niște oameni bine poziționați. Și că te protejează. Asta poate continua atâta vreme cât lucrurile merg bine. Dar n-ai vrea să te trezești c-ai picat în fund și ți-ai tras și tovarășii după tine. Așa că încearcă să te ții pe picioare, Harry. Pentru binele tuturor. E un sfat dat cu bune intenții de un bătrân patinator.

Zâmbea, însă ochii săi îl cercetau atent pe Harry.

— Știi ce, Hole? Mereu am senzația asta deprimantă de sfârșit de lume când vin aici, la aeroport. Senzația că ceva se termină și că ceva nou începe.

— Chiar? făcu Harry, întrebându-se dacă avea timp de-o bere la bar înainte ca poarta de îmbarcare să se închidă. Păi... uneori asta poate fi și-un lucru bun. O reînnoire, adică.

— Să sperăm că-i așa, zise Torhus. Să sperăm.

Partea a doua

Vineri, 10 ianuarie

Harry Hole își îndreptă ochelarii de soare și aruncă o privire în lungul șirului de taxiuri ce se întindea pe lângă Aeroportul Internațional Don Mueang.

Se simțea de parcă intrase într-o baie și cineva tocmai dăduse drumul la un duș cu apă clocotită. Știa că secretul ca să o scoată la capăt cu umiditatea pronunțată era să o ignore. Să lase sudoarea să curgă și să se gândească la altceva.

Cu lumina era mai rău. Străpungea lentilele de plastic ieftin ale ochelarilor și-i ajungea la ochii sensibili de alcoolic, stârnindu-i migrena care până atunci se mulțumise să-i zvâcnească ușor în tâmpile.

— Pornim aparatul sau ne înțelegem la 250 de baht, domnule?

Harry încercă să se concentreze asupra vorbelor șoferului de taxi. Călătoria fusese infernală. Librăria din aeroportul din Zürich vindea exclusiv cărți în limba germană, iar în avion dăduseră *Salvați-l pe Willy 2*.

— Prefer cu aparatul, zise Harry.

Un danez guraliv așezat lângă el alesese să ignore faptul că Harry era pilit zdravăn și-l inundase cu povețe despre cum să nu se lase fraierit în Thailanda, în mod evident un subiect de conversație inepuizabil. Probabil credea că norvegienii ar fi de-o încântătoare naivitate și că oricărui danez îi revenea sarcina de a-i salva de escroci.

— Să te târguiești pentru orice, zisese. Asta-i ideea.

— Și dacă n-o fac?

— O să ne tulburi nouă apele.

— Pardon?

— O să contribui la creșterea prețurilor, o să faci Thailanda mai scumpă pentru ceilalți.

Harry îl cercetase pe bărbat, care purta o cămașă Marlboro bej și sandale noi de piele, apoi decisese să mai tragă o dușcă.

— Șoseaua Surasak nr. 111, zise Harry, iar șoferul, zâmbind, băgă valiza în portbagaj și-i ținu portiera lui Harry, care urcă și observă îndată că volanul era pe dreapta.

— În Norvegia ne plângem că englezii insistă să șofeze pe partea stângă a drumului, zise în vreme ce intrau pe autostradă. Numai că în ultima vreme, am auzit, s-a ajuns ca mai mulți oameni, în toată lumea, să conducă pe stânga decât pe dreapta. Știi de ce?

Șoferul aruncă o privire iute în oglindă, cu un zâmbet lățit încă și mai tare pe figură.

— Șoseaua Surasak, da?

— Fiindcă în China se merge pe stânga, îngână Harry, mulțumit că autostrada străbătea, dreaptă ca o săgeată cenușie, peisajul pâcios, înțesat cu zgârie-nori.

Simțea că vreo câteva viraje bruște i-ar fi fost suficiente ca să lepede pe bancheta din spate omleta mâncată în avion.

— De ce nu merge aparatul?

— Șoseaua Surasak, 500 de baht, da?

Harry se lăsă în scaun și se uită către cer. Sau mai degrabă în sus, fiindcă din cer nu se vedea nicio bucățică, ci doar un lințoliu pâcios luminat de un soare care era și el de nevăzut. Bangkok, Orașul Îngerilor. Îngerii purtau măști, tăiau aerul cu cuțitul și încercau să-și amintească ce culoare avusese, în alte vremuri, cerul.

Probabil că adormise, fiindcă, atunci când deschise ochii, mașina nu se mișca. Se săltă pe banchetă și văzu că erau înconjurați de vehicule. Prăvălii micuțe lipsite de geamuri și ateliere de artizani se vedeau înșirate unele după altele pe trotuare, ticsite de lume care părea negreșit să știe precis încotro se îndreaptă. Și păreau grăbiți să ajungă la destinație. Șoferul deschisese un geam și cacofonia sunetelor urbane se contopise cu ce se auzea la radio. În mașina înfierbântată se simțea miros de gaze de eșapament și transpirație.

— Blocaj în trafic?

Șoferul încuviință din cap, zâmbind.

Harry simți că i se strepezesc dinții. Citise undeva că tot plumbul pe care-l inhalezi ajunge până la urmă în creier? Și că te face să-ți pierzi memoria. Ori... te făcea psihotic?

Ca prin minune, circulația se urni din nou, iar motocicletele și scuterele dădură buzna primprejur ca niște insecte furioase, năpustindu-se înspre intersecții parcă fără să le pese de viață. Harry număra patru ocazii în care coliziunile fuseseră cu greu evitate.

— E incredibil că nu sunt accidente, zise Harry ca să umple liniștea.

Șoferul se uită zâmbitor în oglindă.

— Sunt accidente. Multe.

Până să oprească, în cele din urmă, la secția de poliție de pe șoseaua Surasak, Harry stabilise deja: nu-i plăcea orașul ăsta. Îi venea să-și țină respirația, să-și facă odată treaba și-apoi să se suie în primul și nu neapărat cel mai de soi avion înapoi spre Oslo.

La secție, Harry fu întâmpinat de un tânăr agent care se prezentă cu numele Nho. Era subțire, cu păr scurt și o față deschisă, prietenoasă. Harry știa că în câțiva ani expresia avea să i se schimbe.

Liftul era plin și puțea, făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost înghesuit într-o pungă cu haine de sport asudate. Harry era cu două capete mai înalt decât toți ceilalți. O persoană ridică ochii spre lunganul de norvegian și râse, impresionată. Altul îl întreabă pe Nho ceva, apoi i se adresează lui Harry:

— Ah, Norvegia. De acolo e... e... cum îl cheamă?... ajută-mă, te rog.

Harry zâmbi și încercă să-și desfacă brațele a neajutorare, însă nu era loc.

— Da, da, foarte celebru! insistă omul.

— Ibsen! încercă Harry. Nansen?

— Nu, nu, mai celebru!

— Hamsun? Grieg?

— Nu, nu.

Bărbatul le aruncă o privire contrariată când coborâră la etajul patru.

— Bun venit în Bangkok, Harry.

Șeful poliției era mărunț, negricios și hotărâse, vezi bine, să demonstreze că și prin Thailanda lumea știa să te întâmpine în manieră occidentală. Îi strânse mâna lui Harry și o scutură entuziast, zâmbind radios.

— Îmi pare rău că nu te-am putut lua de la aeroport, dar traficul în Bangkok..., zise omulețul arătând către ferestra din spate. Pe hartă nu e departe, dar...

— Înțeleg ce vrei să spunei, domnule, spuse Harry. La fel mi-au zis și de la ambasadă.

Se măsurară unul pe altul în tăcerea care urmă. Șeful poliției zâmbi. În ușă se auzi o bătaie.

— Intră.

O țeastă rasă se iți în cadrul ușii.

— Intră, Crumley. Detectivul norvegian a sosit.

— Aha, detectivul.

Capul se alese și cu un trup, iar Harry trebui să clipească de două ori ca să se asigure că nu avea vedenii. Crumley era o persoană lată în umeri și aproape la fel de înaltă ca Harry; capul lipsit de păr avea în schimb niște mușchi ai falcilor bine conturați și doi ochi de un albastru intens deasupra gurii subțiri și drepte. Uniforma era o cămașă albăstruie, o pereche de pantofi de sport Nike butucănoși și o fustă.

— Liz Crumley, inspectoare la Omucideri, zise șefa.

— Am auzit că ești un anchetator dat naibii, Harry, zise femeia cu un pronunțat accent american, oprindu-se în fața lui, cu mâinile-n șolduri.

— Păi... nu știu dacă-i chiar așa...

— Nu? Cred că ești bunicel dacă te-au trimis la distanță de jumate de glob, nu crezi?

— Presupun că da.

Harry închise ochii pe jumătate. Ce nu-i trebuia, în clipa asta, era o femeie din soiul acela, care te toacă la cap.

— Am venit să ajut. *Dacă* pot să ajut, zise silindu-se să zâmbească.

— Atunci ar cam fi vremea să te trezești din beție, nu-i așa, Harry, băiatule?

Şeful poliţiei izbucni într-un râs tare şi piţigăiat, în spatele ei.

— Aşa sunt ei, zise femeia limpede şi răspicat, de parcă şeful n-ar fi fost prezent. O să facă tot ce pot ca să se asigure că onoarea nimănui nu e afectată. Acum încearcă să-ţi salveze ţie onoarea. Pretinzând că aş glumi. Doar că nu glumesc. Mă ocup de omoruri aici şi dacă ceva nu-mi place, o zic de la obraz. În ţara asta se consideră o dovadă de proastă-creştere, dar o fac de zece ani deja.

Harry închise ochii cu totul.

— Îmi dau seama după culoarea feţei tale că ţi se pare stânjenitor, Harry, dar n-am ce face cu anchetatori beţivi, după cum sigur ştii. Întoarce-te mâine. O să găesc pe cineva care să te ducă la apartamentul tău.

Harry scutură din cap şi îşi dresе glasul.

— Frică de zbor.

— Pardon?

— Mi-e frică de zbor. Mă ajută dacă beau un păhărel. Şi faţa mi-e roşie fiindcă pileala începe să mi se evapore prin toţi porii.

Liz Crumley îl privi pe îndelete, apoi se scărpină în capul lucios.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule detectiv. Cum resimţi diferenţa de fus orar?

— Cât se poate de intens.

— Bun. Ai ajuns exact la timp pentru o mică informare de la Criminalistică, apoi o să trecem pe la apartamentul tău în drum spre locul faptei. Ăsta ţi-e biroul, zise Crumley şi arată undeva în spate.

— Cineva stă deja acolo, zise Harry.

— Nu acolo. Dincolo.

— Acolo?

Identifică scaunul, băgat sub tăblia unei mese lungi cu oameni așezați unul lângă altul. În dreptul scaunului, pe masă, era ceva loc, cât să încapă o agendă și un telefon.

— O să văd dacă pot aranja altceva în caz că șederea ta se dovedește mai lungă.

— Chiar sper să nu fie cazul, mormăi Harry.

Inspectoarea își convocă trupele în sala de ședințe. „Oastea” era alcătuită din Nho, Sunthorn, un tânăr cu expresie gravă și față ca de copil, și Rangsan, veteranul departamentului.

Rangsan părea cufundat în ziarul pe care-l citea, însă intervenea când și când cu comentarii în thailandeză pe care Crumley le trecu grijulie în carnețelul ei negru.

— OK, zise Crumley închizând agenda. Noi cinci vom încerca să dăm de cap cazului ăstuia. De vreme ce avem printre noi un coleg norvegian, toate discuțiile, de acum înainte, se vor duce în engleză. Rangsan e legătura noastră cu cei de la Criminalistică. Dă-i drumul.

Rangsan își împături fără pic de grabă ziarul și își dresе vocea. Avea părul rărit, ochelari cocoțați pe vârful nasului, prinși cu un șnur, și-i amintea lui Harry de un profesor plin de lehamite care-și privește sala de clasă cu o privire sarcastică, ușor condescendentă.

— Am vorbit cu Supawadee de la Criminalistică. Au găsit, deloc surprinzător, o grămadă de amprente în camera de hotel, dar niciunele care să-i aparțină mortului.

Celelalte amprente nu fuseseră identificate.

— Și nici n-o să fie ușor, adăugă Rangsan. Chiar dacă motelul n-are cine știe ce clientelă, cred că-s amprente de la cel puțin o sută de oameni acolo.

— Pe clanță s-au găsit amprente? întrebă Harry.

— Prea multe, mă tem. Și incomplete.

Crumley puse pe masă piciorul încălțat cu Nike.

— Molnes probabil că s-a dus direct în pat; n-avea de ce să valseze prin toată camera și să lase amprente. Cel puțin două persoane au atins clanța după criminal: Dim, prostituata, și Wang, proprietarul motelului.

Înclină din cap către Rangsan, care își reluă ziarul.

— Autopsia arată ceea ce am presupus, că ambasadorul a fost ucis de cuțit. Lama i-a străpuns plămânul stâng, după care a atins inima și i-a umplut pericardul cu sânge.

— Tamponadă cardiacă, zise Harry.

— Pardon?

— Așa se numește. E ca și cum ai pune vată într-un clopot. Inima nu mai poate bate și se sufocă în propriu-i sânge.

Crumley se strâmbă.

— OK, să lăsăm raportul medico-legal deocamdată și să ne ducem să vedem totul cu ochii noștri. Harry, te lăsăm să te instalezi și după aceea venim să te luăm, în drum spre motel.

Auzi, coborând în ascensorul aglomerat, o voce pe care o recunosc.

— Știi acum, mi-am dat seama! Sol skjær! Sol skjær!

Harry își aplecă spre el capul și zâmbi aprobator.

Așadar, ăsta era cel mai celebru norvegian. Un fotbalist, al doilea atacant de la o echipă dintr-un oraș industrial englezesc, îi dovedea pe toți exploratorii, pictorii și scriitorii. Gândindu-se un pic, Harry ajunsese la concluzia că omul avea, probabil, dreptate.

Apartamentul repartizat de ambasadă era într-un complex modern, vizavi de Hotelul Shangri-La. Era mititel

și auster, însă avea o baie, un ventilator deasupra patului și vedere la râul Chao Phraya, care se scurgea în albie lată și cafeniu. Harry se duse la fereastră. Bărci lungi și înguste de lemn traversau în toate direcțiile râul și frământau apa murdară cu propulsoarele montate pe prăjini lungi. Pe celălalt mal se ridicau alte hoteluri și magazine, dominând cu înălțimea lor o masă nedefinită de case albe. Era greu să-ți faci o impresie despre mărimea orașului. Fiindcă dispărea într-un halo arămiu atunci când încercai să deslușești ce-i dincolo de primele cvartale, însă Harry presupuse că era întins. Foarte întins. Trase un geam și vuietul străzii urcă până la el. Își pierduse în lift dopurile de urechi primite în avion și abia acum auzea cu adevărat zgomotul asurzitor al metropolei. Văzu mașina cu însemne a lui Crumley ca pe o jucărie cât cutia de chibrituri, jos, pe asfalt. Deschise o cutie de bere fierbinte pe care-o luase cu el din avion și își confirmă, spre marea-i satisfacție, că Singha nu era atât de proastă ca berea norvegiană. Acum restul zilei părea mai suportabil.

Vineri, 10 ianuarie

Inspectoarea se lăsa cu nădejde în claxon. Literalmente. Apăsă cu sânii volanul mașinii de teren Toyota, făcând claxonul să urle.

— Nu așa se face în Thailanda, râse ea. Și, oricum, nu funcționează. Dacă claxonezi, nu te lasă să treci. Are ceva de-a face cu budismul. Doar că nu mă pot abține. Ce mama dracului, sunt din State.

Se lăsă iarăși cu pieptul pe volan, în vreme ce șoferii ceilalți de pe stradă își fereau ostentativ privirile.

— Deci e încă în camera de hotel? întrebă Harry înăbușindu-și un căscat.

— Ordine de la cel mai înalt nivel. De obicei, facem autopsiile cât mai rapid și-i dăm la incinerat în ziua următoare. Dar au vrut ca mai întâi să vezi tu cadavrul. Nu mă-ntreba de ce.

— Pentru că sunt un anchetator dat naibii — sau ai uitat?

Îl privi cu coada ochiului, apoi viră brusc ca să ocolească o groapă și accelerează.

— N-o face pe interesantul. Nu-i cum ai putea crede, că aici toată lumea te consideră o minune de băiat doar fiindcă ești un *farang*, ci mai degrabă opusul.

— *Farang?*

— Față-palidă. *Gringo*. Pe jumătate disprețuitor, pe jumătate neutru, cum vrei s-o iei. Ține minte doar că nu-i nimic în neregulă cu stima de sine a thailandezilor, chiar dacă se poartă politicos. Din fericire pentru tine, Sunthorn și Nho sunt de serviciu azi și sunt sigură că pe ei o să izbutești să-i impresionezi. Sper asta pentru binele tău. Dacă te faci de râs, s-ar putea să ai probleme mari în lucrul cu echipa.

— Eu aveam impresia că șefa echipei ești tu.

— Așa-mi place să cred.

Intraseră pe autostradă și, ignorând protestele motorului, Crumley apăsă accelerația până la podea. Începea să se lase întunericul și, către vest, soarele de culoarea cireșelor cobora printre zgârie-nori.

— Poluarea, cel puțin, face apusurile frumoase, spuse Crumley ca răspuns la gândurile lui.

— Spune-mi cum e cu prostituția pe-aici, zise Harry.

— La fel de aiurea ca circulația.

— Am văzut. Dar cum merge treaba? E prostituție stradală clasică, din cea cu proxeneți, bordeluri cu madamă sau prostituate liber-profesioniste? Se duc la baruri, se dezbracă, își fac reclamă prin ziare sau agață clienții la mall?

— Toate astea și altele încă. Dacă ceva nu s-a încercat în Bangkok, atunci nu s-a încercat nicăieri. Dar majoritatea sunt „dansatoare“ în baruri și încearcă să convingă clienții să cumpere de băut. Și firește că obțin un procent. Proprietarul barului nu are nicio obligație față de fete,

în afară de a le da un spațiu unde să se pună în valoare, și în schimb fetele sunt de acord să stea în bar până ce se închide. Dacă un client vrea una dintre fete, trebuie să-i cumpere libertatea pentru tot restul serii. Proprietarul barului se alege cu banii, însă, de cele mai multe ori, și fata e mulțumită că poate evita să-și petreacă seara în vârtindu-se aiurea pe scenă.

— Pare o afacere strașnică pentru proprietarul barului.

— Tot ce câștigă fata după ce timpul i-a fost cumpărat se duce drept în buzunarul ei.

— Și fata care l-a găsit pe ambasador lucra într-un asemenea bar?

— Mda. Lucrează într-unul dintre barurile King Crown din Patpong. Știm și că deținătorul motelului oferă fete în cameră străinilor cu înclinații mai aparte. Însă e cam greu s-o facem să vorbească, fiindcă în Thailanda prostituția, de fapt, e ilegală. Până acum a spus doar că locuia la motel și că a nimerit în camera greșită.

Atle Molnes, explică Liz, probabil sunase ca s-o cheme la el când sosise la motel, însă receptionerul, unul și același cu proprietarul, negase cu îndârjire că ar fi avut ceva de-a face cu situația în afară de simpla închiriere a camerei.

— Am ajuns.

Opri mașina în fața unei clădiri joase, cu ziduri albe.

— Cele mai bune bordeluri din Bangkok par să aibă o slăbiciune pentru nume grecești, comentă acid Crumley, coborând.

Harry ridică privirea către o firmă mare de neon care proclama numele motelului ca fiind Olympussy. M-ul pâlpâia sporadic, în vreme ce „l”-ul renunțase să mai lupte, lăsând în urma sa o tristețe care-i aminti lui Harry de bistrourile din suburbiile norvegiene.

Motelul era în stil american, cu o serie de camere duble în jurul unei curți și câte un loc de parcare în fața fiecărei camere. De-a lungul peretelui era o verandă unde oaspeții puteau să se așeze pe scaune cenușii de trestie subrezite de ploaie.

— Drăguț loc.

— Poate n-o să crezi, dar când a apărut, în timpul Războiului din Vietnam, era unul dintre locurile cele mai plăcute din oraș. Construit pentru soldați americani cu poftă de sex aflați în perioade O&R.

— O&R?

— Odihnă și recuperare. Cunoscute popular drept S&B: sex și băutură. Îi aduceau din Saigon în permisiile de câte două zile. Industria sexului din țara asta n-ar fi ce e astăzi fără armata americană. Una dintre străzi chiar e numită, oficial, Soi Cowboy.

— Păi, de ce nu rămâneau acolo? Aici e aproape rural.

— Soldații cărora le era mai dor de casă preferau să și-o tragă în stil cât mai american — adică într-un automobil sau într-o cameră de motel. De aia au construit astea. Puteau închiria mașini americane, le aveau în parcare. Ba chiar și bere americană în minibaruri.

— Uau, cum de știi toate astea?

— Mi-a spus mama.

Harry se întoarse spre ea, însă, cu toată lumina litelor funcționale ale cuvântului Olympussy, care răspândeau o lumină albăstruie pe creștetul ei neted, era prea întuneric ca să-i poată desluși expresia. Crumley își puse o șapcă pe cap înainte să intre în recepția motelului.

Camera era mobilată simplu, însă mocheta verde, murdară, ducea cu gândul la zile mai bune. Pe Harry îl cuprinse

un frison. Nu fiindcă sacoul galben făcea identificarea corpului aproape nenecesară — doar membrii Partidului Creștin Democrat și ai Partidului Progresist ar fi purtat de bunăvoie asemenea costume. Nici din pricina cuțitului cu ornamente orientale care străpunsese spinarea ambasadorului, provocându-i o umflătură deloc măgulitoare a umerilor jachetei. Motivul era, pur și simplu, că în cameră era un frig ca de congelator. Crumley explicase că, fiindcă în acest climat corpurile erau păstrate foarte puțină vreme la rece și li se spusese să aștepte cel puțin patruzeci și opt de ore ca să vină detectivul norvegian, dăduseră aerul condiționat pe răcire, la zece grade, și pusese răcoarea să se învârtă cu viteză maximă.

Muștele, cu toate acestea, erau încăpățânate și un roi întreg se ridică atunci când Nho și Sunthorn întoarseră, grijulii, cadavrul pe spate. Ochii sticloși ai lui Atle Molnes erau îndreptați în jos, de parcă ar fi încercat să-și zărească vârfurile pantofilor Ecco. Silueta zveltă îl făcea pe ambasador să pară mai tânăr decât cei patruzeci și doi de ani pe care-i împlinise. Cadavrul se legănă ușor în așternuturi, ars de soare, de parcă ar mai fi rămas ceva viață în el.

— Are soție și-o fiică adolescentă, zise Harry. A apărut vreuna dintre ele aici? întrebă Harry.

— Nu. Am informat ambasada Norvegiei și de acolo ni s-a spus că o să transmită ei mesajul familiei. Până acum nu ni s-a spus decât să nu lăsăm pe nimeni înăuntru.

— Cineva de la ambasadă?

— Locțiitoarea lui. Am uitat cum o cheamă.

— Tonje Wiig?

— Da. S-a ținut tare până în momentul în care l-am întors cu fața ca să-l identificăm.

Harry îl studie pe defunctul ambasador. Fusesse un bărbat arătos? Un bărbat care, dacă nu puneai la socoteală costumul acela oribil și colăceii de grăsime de pe stomac, ar fi putut face ca inima unei tinere locțiitoare să bată mai iute? Pielea bronzată căpătase acum o tentă gălbejită, iar limba albastră părea că încearcă să-i iasă cu forța printre dinți.

Harry se așează pe un scaun și aruncă o privire în jur. Când cineva moare, felul în care arată se schimbă rapid, iar el văzuse destule cadavre ca să știe că mare lucru nu se poate afla doar holbându-te la ele. Atle Molnes își luase cu el orice ar fi putut să aducă lumină asupra personalității sale, nelăsând în urmă decât un recipient gol, abandonat.

Harry trase scaunul mai aproape de pat. Cei doi tineri agenți se aplecară spre el.

— Ce vezi? întrebă Crumley.

— Văd un norvegian libidinos care se-ntâmplă să fie ambasador și a cărui reputație, prin urmare, trebuie protejată în numele regelui și al patriei.

Femeia ridică privirea surprinsă, cercetându-l mai îndeproape pe Harry.

— Oricât ar sufla aerul condiționat, duhoarea n-o poate acoperi, zise el, dar asta e problema mea. Cât despre tipul întins aici..., făcu Harry și apucă bărbia ambasadorului. Rigor mortis. E țeapăn, dar rigiditatea a început să cedeze, lucru normal după trei zile. Are limba albastră, dar cuțitul ar sugera că nu-i vorba despre sufocare. Trebuie verificat.

— A fost verificat, zise Crumley. Ambasadorul băuse vin roșu.

Harry mormăi ceva.

— Molnes a plecat de la birou la vremea prânzului, continuă ea, și când l-a găsit femeia se făcuse aproape

unsprezece seara. Doctorul nostru spune că ar fi murit cândva între orele patru și zece seara, așa că ne mai micșorează cât de cât intervalul.

— Între patru și zece? Sunt șase ore.

— Corect, domnule detectiv, zise Crumley încrucișând brațele pe piept.

— Ei bine, zise Harry ridicând ochii spre ea, în Oslo putem de obicei stabili ora morții cu o aproximație de douăzeci de minute, pentru corpuri găsite la câteva ore de la deces.

— Asta fiindcă locuiești la Polul Nord. Aici, unde avem treizeci și cinci de grade, temperatura unui cadavru nu prea scade. Timpul e stabilit după rigor mortis, așa că e destul de aproximativ.

— Dar cum e cu livor mortis? Cam după trei ore se instalează decolorarea pielii...

— Îmi pare rău. Cum vezi, ambasadorului îi plăcea să stea la soare, așa că nu putem ști.

Harry își trecu degetul arătător peste materialul sacoului, în locul unde fusese străpuns de cuțit. Pe unghie i se adună ceva cenușiu și vâscos, ca vaselina.

— Ce-i asta?

— Lama a fost dată cu unsoare, e limpede. S-au colectat eșantioane pentru analiză.

Harry căută mortul prin buzunare și scoase un portofel uzat, cafeniu. Conținea o bancnotă de 500 de baht și poza unei fete zâmbind în ceea ce părea un pat de spital.

— Ai mai găsit ceva asupra lui?

— Nimic, zise Crumley, care-și scosese șapca și alunga muștele cu ea. Am verificat ce avea asupra lui și am lăsat totul așa cum era.

Harry îi desfăcu mortului cureaua, îi trase pantalonii în jos și-l întoarse iarăși pe burtă. Apoi îl dezbracă de haină și cămașă.

— Uitați. I-a curs niște sânge pe spate, zise el, ridicând elasticul boxerilor Dovre. Și printre fese. Ceea ce înseamnă că n-a fost înjunghiat cât stătea întins în pat. Era în picioare. Dacă măsurăm cât de mult a intrat lama și stabilim în ce unghi, putem afla ce înălțime are făptașul.

— Asta dacă presupunem că stătea la același nivel cu victima când a lovit, adăugă Crumley. Victima putea să fie înjunghiată și la podea, apoi sângele să curgă la mutarea pe pat.

— Ar fi fost sânge pe mochetă, zise Harry, trăgând la loc pantalonii ambasadorului, strângând cureaua și întorcându-se să o privească în ochi pe Liz. Și n-ar fi trebuit să bănuieți, ați fi știut sigur. Criminaliștii voștri ar fi găsit fibre de la mochetă pe tot sacoul, așa-i?

Privirea ei rămase neclintită, însă Harry înțelese că-i dăduse în vileag micul test.

— Un detaliu ar putea să confirme că era în așteptarea unei vizitatoare.

— Da?

— Vezi cureaua? A fost strânsă cu două găuri peste cea la care se vede uzura. Bărbații mai trecuți, cu pânțele mai proeminente, își sug adesea burta când își dau întâlnire cu femei mai tinere.

Era greu de spus dacă-i impresionase. Polițiștii se mutau de pe un picior pe celălalt și pe chipurile tinere și împietrite nu li se citea nimic. Crumley își apucă între dinți o bucățică de unghie și-o scuipă printre buzele strânse.

— Deci minibarul e aici.

Harry deschise ușa micului frigider. Singha, Johnnie Walker și Canadian Club în recipiente miniaturale, plus o sticlă de vin alb. Nimic nu părea să fi fost atins.

— Ce mai avem? zise Harry întorcându-se spre cei doi tineri.

Schimbară priviri și unul arătă spre mașina de pe alee.

— Mașina.

Ieșiră în față, unde se afla un Mercedes de culoare închisă, destul de nou, cu numere diplomatice. Unul dintre polițiști deschise portiera șoferului.

— Cheile? întrebă Harry.

— Erau în buzunarul sacoului..., zise tânărul arătând cu capul către cameră.

— Amprente?

Tânărul îi aruncă șefei sale o privire resemnată. Crumley tuși.

— Evident că am verificat amprente de pe chei, Hole.

— Nu întrebam *dacă* ați colectat amprente, ci *dacă* ați găsit ceva.

— Pe-ale lui. Altfel îți spuneam de la bun început.

Harry își mușcă limba.

Banchetele și podeaua mașinii erau ticsite de resturi. Harry observă niște reviste, casete, pachete goale de țigări, o cutie de Coca-Cola și o pereche de sandale.

— Ce ați mai găsit?

Nho scoase o listă și începu să recite.

— Oprește-te, spuse Harry. Ai putea să repeți care a fost ultimul obiect?

— Cupoane pentru pariat la cursele de cai, domnule.

— Se vede că ambasadorului îi plăcea să mai joace când și când, zise Crumley. E un sport popular în Thailanda.

— Și asta ce e?

Harry se aplecase peste locul șoferului și culesese o capsulă mică, acoperită parțial de mocheta dintre butonul de ajustat scaunul și covorașul de pe podea.

Tânărul agent își privi lista, dar trebui să se dea bătut.

— De obicei, se pune Ecstasy lichid în capsule cum e asta, zise Crumley, care se apropiase ca să vadă mai bine.

— Ecstasy? clătină din cap Harry. Creștin-democrații între două vârste își mai fac de cap cu tinerele, dar *nu* iau așa ceva.

— O să verificăm, spuse Crumley.

Harry văzu pe chipul ei că nu era foarte mulțumită de faptul că-i scăpase capsula.

— Să ne uităm și-n spate, zise el.

Pe cât de vraise era habitaclul, pe atât de curat și ordonat era portbagajul.

— Un tip cu rutine clare, comentă Harry. Femeile din familie aveau în stăpânire interiorul mașinii, însă nu le lăsa să se atingă de portbagaj.

O cutie de scule bine dotată licări în lumina aruncată de lanterna lui Crumley. Era imaculată; doar o urmă de var de pe vârful unei șurubelnițe arăta că fusese folosită.

— Încă un pic de victimologie, oameni buni. Aș spune că Molnes nu era genul practic. Sculele astea n-au văzut niciodată motorul unei mașini. Șurubelnița a fost folosită cel mult la atârnatul pe perete al unei poze de familie.

Un țânțar bâzâi lângă urechea lui. Harry îl plesni și își simți pielea umedă și rece la atingere. Vântul nu mai bătea și părea că umezeala se ridica din pământul de sub picioarele lor și se condensa în aer; aproape că puteai s-o bei.

Lângă cauciucul de schimb era și levierul, părând și acesta nefolosit; mai era o servietă subțire, de piele maro,

de felul celor pe care te aștepți să le găsești în mașina unui diplomat.

— Ce-i în geantă? întrebă Harry.

— E încuiată, răspunse Crumley. Fiindcă mașina, oficial vorbind, este teritoriu al ambasadei, așadar scapă jurisdicției mele, n-am încercat s-o deschidem. Acum, că Norvegia e reprezentată, poate că...

— Scuze, n-am statut diplomatic, zise Harry săltând servieta din portbagaj și punând-o pe jos. Dar pot să vă asigur că servieta nu mai este pe teritoriu norvegian, așa că aș sugera s-o deschideți cât mă duc eu la recepție ca să discut cu proprietarul.

Harry o porni greoi prin parcare. Picioarele îi erau umflate după zbor și un picur de sudoare i se prelinse pe piele, pe sub cămașă, gâdilându-l. Îi ardea buza după ceva de băut. În afară de asta, nu se simțea tocmai rău ocupându-se, iarăși, de un caz mai serios. Trecuse ceva vreme de la ultimul. Observă că „m”-ul de neon se stinsese.

Wang Lee, manager, scria pe cartea de vizită pe care bărbatul de la recepție i-o întinse lui Harry, posibil un indiciu care-l îndemna, discret, să-și încerce norocul într-o altă zi. Bărbatul osos, cu cămașă înflorată, avea o privire adormită și părea că nu vrea să aibă nimic de-a face cu Harry în momentul acela. Se apucă să frunzărească un teanc de hârtii și mârâi când, ridicând privirea, văzu că polițistul încă nu se mișcase din loc.

— Îmi dau seama că ești ocupat, spuse Harry. Așa că aș sugera să terminăm asta cât mai rapid cu putință. Știu că-s străin, că nu sunt din țara ta...

— Nu thailandez. Chinez, auzi Harry, pe lângă un alt mârâit de nemulțumire.

— Bine, ești și tu străin. Ideea e că...

De cealaltă parte se auziră niște icneli care puteau, foarte bine, să fie și niște hohote de râs disprețuitor. Proprietarul motelului, cel puțin, deschisese gura.

— Nu străin. Chinez. Noi facem Thailanda să lucreze. Nu chinezi, nu afaceri.

— Bine. Ești om de afaceri, Wang. Așa că o să-ți propun o afacere. Conduci un bordel aici și, oricât ai fâțâi hârțile alea, asta-i realitatea.

Wang scutură cu fermitate din cap.

— Nu prostituate. Motel. Camere închiriat.

— Calmează-te, mă interesează doar omorul, nu e treaba mea să bag proxeneți la pârnaie. Decât dacă țin morțiș. De-aici și propunerea. În Thailanda nu-i verifică nimeni pe cei ca tine — sunteți, pur și simplu, prea mulți. Nici să te reclam la poliție nu-i destul. Poți împinge niște baht la plic ca să eviți un asemenea deranj. De aia nu te temi prea tare de noi.

Proprietarul motelului clătină iarăși din cap.

— Nu bani. Ilegal.

Harry zâmbi.

— Ultima dată când m-am uitat, Thailanda era pe locul trei în lume la corupție. Fii bun, rogu-te, și nu mă trata ca pe un idiot.

Harry se asigură că vorbește cu voce scăzută. Amenințările funcționează cel mai bine dacă sunt adresate într-o cheie neutră.

— Problema ta și a mea e totuși că tipul ăsta găsit în motel e un diplomat din țara mea. Dacă va trebui să raporteze bănuiala noastră că a murit într-un bordel, povestea devine deodată o chestiune politică. Și amicii tăi de la poliție n-o să te mai poată ajuta. Autoritățile vor trebui să

închidă localul ăsta și să te bage la închisoare. Ca să arate bunăvoință, ca să arate că mențin legea și ordinea, nu?

Era imposibil să-ți dai seama, după chipul inexpressiv al celuilalt, dacă-l atinsese ori nu cu cele spuse.

— Pe de altă parte, dacă raportează că femeia a aranjat să se vadă cu bărbatul și că motelul a fost o alegere întâmplătoare...

Omul se uită la Harry. Clipi și își apucă între degete pleoapele, ca și cum i-ar fi intrat praf în ochi. Apoi se răsuți, trase o draperie care ascundea cadrul unei uși, făcându-i semn lui Harry să-l urmeze. Dincolo de draperie era o cămăruță cu o masă și două scaune. Chinezul îi făcu semn să ia loc. Așeză o ceașcă în dreptul lui Harry și-i turnă din ceainic. În încăperea se răspândi o aromă atât de înțepătoare de mentă, încât simți că-l ustură ochii.

— Niciuna fată nu vrea să lucreze cât timp corp aici, zise Wang. Cât de repede poți să muți?

Afaceriștii sunt afaceriști peste tot în lume, își zise Harry, aprinzându-și o țigară.

— Depinde de viteza cu care pricepem ce s-a întâmplat aici.

— Bărbatul a venit cam la nouă seara și zis că vrea cameră. S-a uitat în meniu și-a zis că o vrea pe Dim, dar că întâi trebuie să se odihnească. A zis să anunț când ajunge ea. Eu am zis că oricum trebuia să plătească la oră. El a zis bine și luat cheia.

— Meniu?

Omul îi întinse ceva ce aducea, într-adevăr, cu un meniu. Harry îl răsfoi. Văzu fotografii ale unor tinere în uniforme de infirmiere, cu ciorapi-plasă, în corsete strâmte de piele și cu bice în mână, în uniforme de școlărițe și fuste plisate, ba chiar și-n uniforme de poliție. Sub poze,

sub titlul DATE PERSONALE, erau trecute vârsta, prețul și câteva informații de bază. Harry observă că toate pretindeau că au vârstele cuprinse între optsprezece și douăzeci și doi de ani. Prețurile mergeau de la o mie la trei mii de baht și aproape toate fetele, se părea, făcuseră studii de limbi străine și lucrau ca asistente medicale.

— Era singur? întrebă Harry.

— Da.

— Nimeni altcineva în mașină?

Wang scutură din cap.

— Cum poți fi sigur? Mercedesul ăla are geamuri fumurii și tu stăteai aici, înăuntru.

— De obicei, mă duc să verific. Poate are cu el prieten. Atunci trebuie să plătească pentru camera dublă.

— Așa deci. Cameră dublă, preț dublu.

— Nu preț dublu, zise Wang, arătându-și iarăși dinții într-un zâmbet. Mai ieftin de împărțit.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Bărbatul dus mașina la numărul 120, unde e acum. E în spate, așa că n-o pot vedea în întuneric. Am sunat pe Dim și a venit și a așteptat. După un timp am trimis-o la el.

— Și cum era Dim îmbrăcată? În vatmaniță?

— Nu, nu, nu.

Wang dădu paginile meniului și-i arătă mândru fotografia unei tinere thailandeze într-o rochie scurtă acoperită cu bănuți de argint, cu patine albe în picioare și arborând un zâmbet larg. Făcea o reverență cu gleznele încrucișate și brațele desfăcute, de parcă tocmai ar fi încheiat cu succes un număr de patinaj. Fața îi era presărată cu pistruii roșii.

— Și aici ar trebui să fie...? zise neîncrezător Harry, citind numele de sub fotografie.

— Da, da, exact. Tonya Harding. Cea care a omorât altă fată americană, drăguță.

— Nu cred că ea chiar a...

— Dim poate fi și victima, dacă vrei...

— Nu, mersi, îi respinse Harry propunerea.

— Foarte popular. Mai ales la americani. Poate să plângă, dacă vrei, zise Wang și își trecu degetele peste obraz în jos.

— L-a găsit în cameră, cu cuțitul înfipt în spate. Apoi ce s-a întâmplat?

— Dim venit aici fuga, țipând.

— Cu patinele în picioare?

Wang îi aruncă o privire muștrătoare.

— Patinele se pun după ce chiloței se dau jos.

Harry putea aprecia partea practică a aranjamentului. Îi făcu semn să continue.

— Nu mai nimic de spus, domnule polițist. Ne-am dus la cameră și uitat iarăși, apoi am încuiat ușa și chemat poliție.

— Deci, din ce spune Dim, ușa nu era încuiată când a ajuns ea. A zis dacă era întredeschisă ori doar descuiată?

Wang strânse din umeri.

— Închisă, nu încuiat. E important?

— Nu se știe. Ai văzut pe altcineva prin apropiere în seara aceea?

Wang clătină din cap.

— Și unde e registrul cu clienții? întrebă Harry, care începea să obosească.

Capul chinezului zvâcni.

— Nu este registru.

Harry îl privi în tăcere.

— Nu este registru, repetă Wang. De ce îmi trebuie? Nu mai vine nimeni dacă trec nume și adresă în registru.

— Nu sunt prost, Wang. Nimeni nu crede că treci clienții la catastif, dar tu sigur ții o listă. Așa, să fie. Mai vin și vedete pe-aici și, dacă într-o bună zi ai avea probleme, n-ar fi așa de rău să poți trânti cartea de oaspeți pe masă, este?

Proprietarul motelului clipi ca o broască.

— N-o face pe dificilul acum, Wang. Cei care n-au avut nimic de-a face cu crima nici n-au de ce se teme. Mai ales persoanele publice. Pe cuvânt de onoare. Acum dă încoace lista, te rog.

Era un carnetel. Harry scrută paginile scrise înghesuit, cu caractere thailandeze.

— O să vină unul dintre colegi să facă o copie la asta, zise.

Ceilalți trei polițiști îl așteptau lângă Mercedes. Farurile fuseseră aprinse și luminau servieta ce zăcea deschisă în *patio*.

— Ați găsit ceva?

— Se pare că ambasadorul avea niște înclinații sexuale neobișnuite.

— Știu. Tonya Harding. *Asta* da țcăneală.

— Când putem vorbi cu Dim?

— O să dăm de ea mâine. În noaptea asta lucrează.

Harry se opri înaintea servietei. Detaliile fotografiilor alb-negru se înființară în lumina galbenă a farurilor. Încremeni. Firește că auzise de asta, citise rapoarte și vorbise cu colegi de la Moravuri, însă era pentru întâia oară când Harry vedea un copil abuzat sexual de un adult.

vineri, 10 ianuarie

Mergeau pe șoseaua Sukhumvit, unde hotelurile de trei stele, vilele luxoase și cocioabele de lemn și tinichea se înșirau unele după altele. Harry însă nu le vedea; privirea părea să-i fie fixată într-un punct aflat drept înaintea.

— E mai bine cu traficul acum, zise Crumley.

— Mda.

Femeia zâmbi fără să-și arate dinții.

— Scuze, în Bangkok vorbim despre trafic cum se vorbește prin alte părți, despre vreme. Nu trebuie să stai mult pe-aici ca să-ți dai seama de ce. Vremea e cam la fel de acum și până în mai. În funcție de muson, cândva în septembrie începe să plouă și-apoi o ține tot într-o ploaie trei luni în cap. Despre vreme se poate spune doar că-i sufocantă. Cât e anul de lung, ne spunem asta unii altora, însă nu-i cel mai interesant subiect de discuție.

— Îhî.

— Traficul, pe de altă parte, ne controlează viața de zi cu zi mai dihai decât cel mai afurisit taifun. Nu știu

niciodată cât o să-mi ia ca să ajung la lucru — 40 de minute sau patru ore. Acum zece ani îmi lua 25 de minute.

— Și ce s-a întâmplat?

— A crescut. Ultimii 20 de ani au fost o lungă explozie economică. Aici sunt slujbele și aici vin oamenii puhoi din zonele rurale. Și tot mai mulți o pornesc la lucru de dimineață, apar tot mai multe guri de hrănit și tot mai multă nevoie de transport. Politicienii ne fac drumuri noi și-apoi stau și își freacă mâinile, satisfăcuți de cât de bine merg lucrurile.

— N-ai nimic împotriva bunăstării, sper?

— Nu că aş avea ceva cu ăia care și-au pus televizor în colibele de bambus, dar s-a întâmplat al naibii de repede. Și, dacă mă-ntrebi pe mine, creșterea de dragul creșterii e logica unei celule canceroase. Uneori, aproape că mă bucur că anul trecut am stagnat. Deja efectele asupra traficului se simt.

— Adică a fost și mai rău de-atât?

— Sigur c-a fost. Uită-te acolo.

Crumley arată cu mâna către o gigantică parcare unde se vedeau șiruri-șiruri de betoniere.

— Acum un an parcare aia era aproape goală, însă acum nimeni nu mai construiește nimic, așa că betonierele stau pe tușă, cum vezi. Și lumea se duce pe la mall doar fiindcă au aer condiționat, nimeni nu cumpără cu adevărat de-acolo.

Un timp, călătoriră în tăcere.

— Cine crezi că-i în spatele mizeriei ăsteia? Întrebă Harry în cele din urmă.

— Speculatorii cu valută.

O privi fără să înțeleagă.

— Despre poze vorbeam.

— Aha, zise ea și-i aruncă o privire. Nu ți-a plăcut defel, este?

El ridică din umeri.

— Sunt o persoană intolerantă. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la pedeapsa cu moartea.

Inspectoarea se uită la ceas.

— Trecem pe lângă un restaurant în drum spre apartamentul tău. Ce zici de un curs rapid de bucătărie tradițională thailandeză?

— OK, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Cine-i în spatele pozelor? Harry, sunt probabil mai mulți perversi pe centimetru pătrat în Thailanda decât în toată lumea la un loc, indivizi care au venit aici fiindcă avem o industrie a sexului care satisface toate necesitățile. Și vreau să spun *toate*. De unde naiba să știu eu cine-i răspunzător pentru câteva poze?

Harry făcu o grimasă și își mută capul dinspre un umăr spre celălalt.

— Întrebam, atâta tot. N-a fost ceva agitație pe-aici, acu vreo doi ani, cu un ambasador care era pedofil?

— Mda, am spart o rețea care practica sexul cu copii din care făceau parte și diplomați, printre care ambasadorul australian. Foarte stânjenitor.

— Inclusiv pentru poliție, nu?

— Ești cu capu'? Pentru noi a fost ca și cum am fi câștigat Cupa Mondială la fotbal și în același timp un Oscar. Prim-ministrul ne-a transmis felicitări, ministrul turismului era în extaz și a plouat peste noi cu medalii. A avut un impact mare asupra credibilității instituției noastre, să știi.

— Atunci ce-ar fi să începem de-acolo?

— Nu știu ce să zic... În primul rând, toți cei implicați în cercul ăla ori au ajuns la răcoare ori au fost expulzați.

În al doilea rând, nu sunt convinsă că fotografiile au ceva de-a face cu crima.

Crumley pătrunse într-o parcare, unde un angajat îi arătă un spațiu imposibil de mic între două mașini. Apăsă un buton și, cu un zumzet, geamurile mari de pe amândouă părțile vehiculului fură lăsate în jos. Apoi băgă în marșarier mașina de teren și apăsă pedala de accelerație.

— Nu cred că..., dădu Harry să zică, însă inspectoarea parcase deja.

Oglinzile laterale tremurau ușor.

— Și cum mai ieșim? întrebă.

— Nu-i bine să-ți faci atâtea griji, domnule detectiv.

Încordându-și amândouă brațele, Crumley se săltă pe geamul deschis, puse un picior pe parbriz și sări în fața jeepului. Harry reuși, cu greu, să facă aceeași ispravă.

— O să-nveți, zise ea și porni. Bangkokul e strâmt.

— Și cum rămâne cu radioul? întrebă Harry, uitându-se înapoi la geamurile lăsate deschise a invitație. Crezi că o să-l mai găsim când ne întoarcem?

Crumley își arătă legitimația de poliție angajatului parcării, care luă îndată un fel de poziție de drepti.

— Da.

— Nu sunt amprente pe cuțit, constată Crumley, plescăind mulțumită din buze.

Sôm-tam, un fel de salată de papaya verde, nu era chiar atât de ciudată la gust pe cât își închipuise Harry. Era, de fapt, bună. Și condimentată.

Femeia sorbi cu zgomot spuma de pe bere. Harry se uită împrejur la ceilalți mușterii, însă niciunul nu părea să fi observat, probabil fiindcă zgomotul sorbiturii era atenuat de cel al polcii interpretate de orchestra de pe

scena din spatele restaurantului, la rândul său acoperită de vuietul traficului. Harry decise să bea două beri. Apoi să se oprească. Putea cumpăra un pachet de șase doze în drum spre apartament.

— Cu mânerul decorat. E vreun indiciu aici?

— Nho a fost de părere că e un cuțit din nord, de la triburile muntene din provincia Chiang Rai sau de prin zonă. E ceva cu ornamentațiile de sticlă colorată. Nu e sigur, însă cu certitudine nu e vorba despre un cuțit oarecare, pe care să-l poți cumpăra de prin magazinele de pe-aici, așa că vrem să-l trimitem mâine la un profesor de istorie de la Muzeul Benchamabophit. Știe tot ce-i de știut despre cuțite vechi.

Liz flutură brațul, iar chelnerul veni și-i turnă în bol, cu polonicul, din oala aburindă cu supă de cocos.

— Ai grijă la mititeii ăia albi. Și la ăia roșii. O să-ți ardă gâtulejul, zise ea arătând cu lingura. A, și la cei verzi.

Harry se uită sceptic la diferitele substanțe care pluteau în castronul lui.

— Dar e și ceva ce se poate mânca pe aici?

— Rădăcinile de galanga sunt OK.

— Ai vreo teorie? Întrebă cu voce răsunătoare Harry, ca să-i acopere sorbiturile zgomotoase.

— Despre cine ar putea să fie făptașul? Da. Evident. O mulțime. Ar putea fi, în primul rând, prostituata. Sau proprietarul motelului. Ori amândoi.

— Și care ar fi mobilul?

— Banii.

— Erau cinci sute de baht în portofelul lui Molnes.

— Dacă a scos la recepție portofelul și Wang a văzut că are ceva parale la el, lucru destul de probabil, poate că l-a copleșit tentația. Wang n-avea de unde să știe că bărbatul e diplomat și că o să se facă atâta caz.

Crumley, cu furculița în aer, se aplecă surescitată peste masă.

— Așteaptă deci până ce ambasadorul intră în cameră, bate la ușă și-l înjunghie când acesta îi întoarce spatele. Ambasadorul cade pe pat, îi golește portofelul, dar lasă cinci sute de baht ca să nu aducă a jaf. Apoi așteaptă trei ore și sună la poliție. Iar Wang are, probabil, un amic la poliție care o să se asigure că totul merge fără piedici. Nu tu motiv, nu tu suspect, toată lumea dornică să bage sub covor un incident legat de prostituție. Cazul următor.

Brusc, ochii lui Harry se bulbucară. Înghăță paharul cu bere și-l duse la gură.

Crumley zâmbi.

— Unul dintre cei roșii?

Harry izbuti, cu greu, să-și recapete răsuflarea.

— Nu e rea teoria, dar are o hibă, icni cu gâtlesul în flăcări.

Inspectoarea se încruntă.

— Care anume?

— Wang ține o evidență privată a clienților, un carnet plin cu nume de politicieni și demnitari. La fiecare vizită, trece data și ora. Ca mijloc de apărare, dacă se ia cineva de localul lui. Dar și când apare câte un vizitator a cărui față n-o recunoaște și nu-i prea poate cere buletinul. Așa că își însoțește afară musafirul, sub pretext că vrea să afle dacă e singur în mașină, ca să afle cine e.

— Nu prea pricep.

— Își notează numărul de înmatriculare, înțelege? Apoi verifică cu ce are el în agendă. Când a văzut plăcuțele albastre de pe Mercedes a știut imediat că Molnes era diplomat.

Crumley îl studie, îngândurată. Apoi se roti către masa alăturată, cu ochii larg deschiși. Bărbatul și femeia

de acolo tresăriră pe scaunele lor și își coborâră ochii, preocupați, către mâncarea din farfurii.

Se scărpină cu furculița pe picior.

— N-a mai plouat de trei luni, zise.

— Pardon?

Crumley făcu semn să i se aducă nota.

— Ce are asta a face cu cazul? vru Harry să știe.

— Nu prea are.

Era aproape trei dimineața. Vuietul metropolei era acoperit de zumzetul regulat al ventilatorului de pe noptieră. Cu toate acestea, Harry mai auzea câte un camion încărcat hurducându-se pe podul Taksin ori câte o barcă solitară, pe râu, desprinzându-se de cheiurile de pe Chao Ohraya.

După ce intrase în apartament, văzuse o luminiță roșie pâlbind la telefon și, după ce apăsase câteva butoane, ascultase cele două mesaje primite. Primul era de la ambasada Norvegiei. Tonje Wiig, adjuncta, avea o voce foarte nazală, care suna de parcă ar fi fost din Oslo, zona de vest, sau de parcă ar fi simțit o puternică dorință să locuiască acolo. Îi cerea lui Harry să se prezinte la ambasadă în ziua următoare, la zece, dar schimbă apoi ora la douăsprezece, amintindu-și că avea o întâlnire la zece și-un sfert.

Al doilea mesaj era de la Bjarne Møller. Îi ura noroc lui Harry și atâta tot. Părea să nu-i placă să lase mesaje pe robot.

Harry se lungi pe pat, clipind în beznă. Până la urmă, nu mai luase cele șase beri. Și avea încă în valiză dozele de vitamina B12. În Sydney, după ce umbla prin baruri și nimerea în patul lui, nemaisimțindu-și picioarele, îi era de ajuns câte o injecție cu vitamine ca să învie precum Lazăr. Oftă. Când hotărâse, de fapt? Când aflase despre

slujba de la Bangkok? Nu, înainte de asta. Stabilise cu câteva săptămâni înainte o dată-limită: ziua de naștere a surioarei. Dumnezeu știe de ce hotărâse asta. Poate că pur și simplu se săturase să nu mai fie prezent. Zilele trecuseră fără ca el să observe — ceva de genul. Se săturase de discuția nesfârșită care dezbătea motivele pentru care bătrânul Bardolph nu mai voia acum să bea. Când Harry lua o decizie, era de nezdruccinat, decizia era inexorabilă și finală. Fără compromisuri și justificări lamentabile. „Mă pot opri când vreau.“ Cât de des îi auzise pe bărbați, la crăsmă, încercând să se convingă pe ei înșiși că nu erau sută la sută alcoolici de cursă lungă? Era și el la fel de alcoolic ca oricare, însă mai era și singurul, din câți știa, care chiar se putea opri oricând. Ziua de naștere a surioarei avea să cadă peste câteva săptămâni abia, însă cum Aune avusese dreptate afirmând că această călătorie putea fi un bun moment de start, Harry hotărâse să înceapă mai devreme cu abstenența. Gemu și se întoarse pe-o parte.

Se întreba ce făcea surioara, dacă mai îndrăznise să se aventureze afară serile. Dacă-l sunase pe tata, cum promisese. Și, dacă o făcuse, cât reușise să și vorbească cu el, dincolo de vreun da sau nu smuls cu cleștele din gură.

Se făcu ora trei și, cu toate că în Norvegia nu era decât ora nouă, simțea că nu dormise prea mult pe parcursul ultimelor 36 de ore, așa că ar fi trebuit să se poată cufunda fără vreo greutate în somn. Însă, ori de câte ori închidea pleoapele, în spatele lor se ivea imaginea băiatului thailandez despuat, așa că alese să-i mai țină deschiși un timp. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-și cumpere pachetul cu cele șase beri. Când în cele din urmă izbuti să ațipească, peste podul Taksin începea deja să curgă aglomerația de dimineață.

Sâmbătă, 11 ianuarie

La etajul șaptesprezece, în spatele unei uși de stejar și după două puncte de securitate, Harry găsi un indicator de metal cu leul Norvegiei. Recepționista, o tânără thailandeză grațioasă cu gură mică, nas și mai mic și doi ochi căprui și catifelați pe chipul rotund, îi cercetă legitimația cu o încruntătură cât toate zilele. Apoi ridică telefonul, șopti trei silabe și puse receptorul la loc în furcă.

— Biroul domnișoarei Wiig este al doilea pe dreapta, domnule, zise cu un zâmbet atât de radios, încât Harry se gândi c-o să se îndrăgostească de ea într-o clipită.

— Intră, auzi Harry după ce bătu la ușă.

Înăuntru, Tonje Wiig era aplecată asupra unei mese de lucru mari, din lemn de tec, ocupată cu notatul în agendă. Ridică ochii, schiță un zâmbet, își înălță din scaun trupul zvelt, îmbrăcat într-o rochie albă de mătase și păși spre el cu mâna întinsă.

Tonje Wiig era opusul recepționistei. Nasul, gura și ochii luptau pentru spațiu pe fața ei alungită, iar nasul părea să câștige bătălia. Era ca un tubercul mărișor, însă

măcar îi asigura ceva spațiu între ochii mari, machiați din belșug. Nici vorbă însă ca domnișoara Wiig să fie urâtă, nu, erau bărbați care chiar susțineau că obrazul ei ar fi avut o anumită frumusețe clasică.

— Mă bucur că ai ajuns în sfârșit, domnule polițist. Păcat că ai sosit în circumstanțe atât de triste.

Harry abia apucă să-i atingă degetele osoase, că femeia își retrase mâna.

— Am dori foarte mult să rezolvăm cazul acesta cât mai iute cu putință, zise ea frecându-și grijulie o nară, ca să nu-și deranjeze machiajul.

— De acord.

— Au fost zile grele pentru noi și... s-ar putea să par lip-sită de inimă, dar lumea merge mai departe și noi odată cu ea. Unii cred că nu facem decât să ne ducem pe la serate și să ne distrăm, dar nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr, garantat. Am în clipa asta opt norvegieni în spital și șase la închisoare, dintre care patru pentru posesie de narcotice. Ai văzut ce închisori au pe-aici? Oribile. În fiecare zi mă sună de la *Verdens Gang*. Se pare că avem printre ei, colac peste pupăză, și-o femeie însărcinată. Și luna trecută, în Pattaya, un bărbat norvegian a murit după ce-a fost aruncat de pe geam. A doua oară anul ăsta. Fel de fel de complicații.

Clătină din cap a deznădejde.

— Și dacă cineva își pierde pașaportul, crezi că are cumva asigurare de călătorie sau bani pentru un bilet nou de avion? Nu, trebuie să ne ocupăm noi de toate. Așa că, vezi dumneata, e important să ținem lucrurile în mișcare pe-aici.

— Sunteți acum, din ce-am înțeles, la conducerea ambasadei.

— Sunt adjunctă, da.

— Cât durează până ce e numit un nou ambasador?

— Nu prea mult, sper. De obicei, cam o lună sau două.

— Nu sunt preocupați că vă lasă cu toate greutățile astea pe umeri?

Tonje Wiig zâmbi cu viclenie.

— Nu asta am vrut să spun. Am lucrat aici, ca adjunctă, cu șase luni mai înainte de sosirea lui Molnes. Spun doar că sper să se ajungă la un aranjament permanent cât mai curând.

— Vă gândiți că ați putea deveni noul ambasador.

— Ei bine..., zise ea și zâmbi fără pic de veselie. Nu ar fi ceva atât de ieșit din comun. Dar cu Ministerul de Externe nu se știe niciodată, mă tem.

O umbră acoperi preț de o clipă soarele. Înaintea lui Harry apăru o ceașcă.

— Bei *chaá ráwn*? întrebă Tonje Wiig.

— Nu știu.

— O, scuzele mele, râse femeia. Uit repede că alții abia ce-au venit aici. Ceai negru thailandez. Beau ceaiul de după-amiază aici. Deși strict vorbind ar trebui, după tradiția englezească, să fie după ora două după-amiaza.

Harry zise că da și, când își lăsă iarăși privirea în jos, văzu că cineva îi umpluse ceașca.

— Credeam că e o tradiție moartă odată cu colonialismul.

— Thailanda n-a fost niciodată colonie, zâmbi ea. Nici a Angliei și nici a Franței, ca vecinii săi. Thaiandezii sunt foarte mândri de asta. Un pic cam prea mândri, dacă mă-ntrebi. Ceva influență englezească n-a stricat niciodată.

Harry scoase o agendă și întrebă dacă exista vreo șansă ca ambasadorul să fi fost băgat în ceva dubios.

— Dubios, Hole?

Explică, în termeni concisi, ce voia să spună cu „dubios”, anume că în șaptezeci la sută din totalul omuciderilor victima este implicată în ceva ilegal.

— Ilegal? Molnes? scutură ea din cap cu putere. Nu e... nu era genul.

— Știți dacă avea dușmani?

— Nu văd cum. Îl plăcea toată lumea. De ce întrebi? Doar nu crezi că-i vorba despre un asasinat?

— Știm, deocamdată, foarte puține, așa că menținem deschise toate piste de anchetă.

Tonje Wiig îl lămuri că, după prânz, în ziua de marți în care murise, Molnes se dusesse direct la o întâlnire. Nu zisese unde, însă nu era ceva neobișnuit.

— Avea mereu la el telefonul mobil, ca să putem lua legătura dacă apărea ceva.

Harry ceru să-i vadă biroul. Tonje Wiig trebui să mai descuie două rânduri de uși, instalate din „motive de securitate”. Camera era neatinsă, cum ceruse Harry înainte să plece din Oslo, și conținea un vălmășag de hârtoage, dosare și suvenire care nu fuseseră încă puse pe rafturi ori atârinate pe pereți.

Cuplul regal norvegian își lăsa maiestuos privirile asupra lor, cocoțat pe niște teancuri de foi. Uitătura suveranilor cobora apoi pe geam, către un spațiu verde al cărui nume, aflate de la Wiig, era Parcul Regina Sirikit.

Harry găsi un calendar, însă nu era foarte adnotat. Verifică la ziua crimei. Man U, zicea — Manchester United, dacă nu cumva greșea teribil. Poate un meci de fotbal pe care voia să-l vadă, își zise Harry în vreme ce deschidea sertar după sertar, dar își dădu seama curând că un singur om, scotocind prin birou fără să știe ce caută, se înhăma la o sarcină sortită eșecului.

— Nu-i văd telefonul mobil, zise Harry.

— Cum am spus... îl avea mereu cu el.

— N-am găsit niciun mobil la locul faptei. Și nu cred că l-a omorât un hoț.

Tonje Wiig ridică din umeri.

— Poate că l-au „confiscat” unii dintre colegii noștri thailandezi?

Harry decise să nu răspundă și întrebă, în schimb, dacă pe Molnes îl sunase cineva la ambasadă în ziua cu pricina. Adjuncta nu știa, dar promise să verifice. Harry aruncă o ultimă privire prin încăpere.

— Cine a fost ultima persoană care l-a văzut pe Molnes în ambasadă?

Wiig încercă să-și amintească.

— Sanphet, șoferul. El și cu ambasadorul erau tovarăși la cataramă. Vestea morții i-a picat prost, așa că i-am dat câteva zile libere.

— De ce nu a condus mașina în ziua crimei, dacă e șofer?

Femeia ridică iarăși din umeri.

— Și eu m-am întreat. Ambasadorului nu-i plăcea să umble de unul singur prin Bangkok.

— Îhî. Și despre șofer ce-mi mai puteți spune?

— Sanphet? E aici de-o veșnicie. N-a fost în Norvegia niciodată, dar știe toate orașele. Și toți regii. Și-i place mult Grieg. Nu știu dacă acasă are pick-up, dar cred că are discuri cu operele lui complete. E un bătrânel tare drăguț, zise ea, înclinând capul și arătându-și gingiile.

Harry o întrebă dacă știe unde o poate găsi pe Hilde Molnes.

— E acasă. Teribil de necăjită, mă tem. Te-aș sfătui să mai aștepți un pic înainte să stai de vorbă cu ea.

— Mulțumesc de sfat, domnișoară Wiig, dar așteptatul este un lux pe care nu ni-l putem permite. Ați fi bună s-o sunați și să-i spuneți că sosesc?

— Înțeleg. Îmi pare rău.

— De unde sunteți, domnișoară Wiig?

Tonje Wiig ridică privirea, uimită, apoi chicoti înfundat.

— Mă iei la interogat, Hole?

Harry nu răspunse.

— Dacă e musai să știi, arunci află că am crescut în Fredrikstad.

— Așa mi s-a părut și mie că aud, zise el, făcându-i cu ochiul.

Zvârluga de fată de la recepție stătea acum lăsată pe spate în scaun, cu o sticlută de parfum la nas. Când Harry își dresă discret glasul, fata se sperie și râse stânjenită, cu ochi înlăcrimați.

— Mă iertați, aerul din Bangkok este foarte prost, explică ea.

— Am observat. Aș putea căpăta numărul de telefon al șoferului?

Recepționista clătină din cap și pufni.

— Nu are telefon.

— Bine. Dar are o casă și el?

Voise să sune a glumă, însă văzu pe chipul ei că gluma nu-i plăcuse. Îi scrisese adresa și i-o întinse, cu un surâs abia schițat.

Sâmbătă, 11 ianuarie

Un servitor apăru în ușa când Harry porni pe aleea ce ducea la reședința ambasadorului. Îl conduse pe Harry prin două încăperi mari, mobilate cu piese de trestie și tec de bun-gust, către o ușă exterioară ce dădea în grădina din spatele casei. Orhideele scânteiau albastre și galbene, iar fluturii se învârteau fără țintă, ca niște bucăți de hârtie colorată, pe sub sălciile mari, umbroase. O găsiră pe soția ambasadorului, Hilde Molnes, lângă piscina mare, în formă de clepsidră. Stătea într-un scaun de răchită, cu un halat roz pe ea și o băutură de aceeași culoare pe masa de alături, purtând o pereche de ochelari de soare care-i acopereau jumătate de față.

— Trebuie să fii detectivul Hole, zise cu un accent de Sunnmøre. Mi-a spus Tonje că vii încoace. Ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Ba ar trebui. E important să bei ceva în climatul ăsta. Gândește-te la câte lichide ai în corp, chiar dacă nu ți-e sete. Aici te poți deshidrata înainte ca organismul să te anunțe.

Își scoase ochelarii de soare și Harry văzu, cum și ghicise după pielea închisă și părul negru ca pana corbului, că avea ochi căprui. Ochi vioi, însă înroșiți. De la durere ori de la băutul înainte de prânz, își zise Harry. Ori amândouă.

Îi estimează vârsta la aproximativ patruzeci și cinci de ani, însă se ținea bine pentru anii ăștia. O frumusețe de vârstă mijlocie, ușor trecută, din clasa mijlocie înstărită. Știa genul.

Se lăsă pe celălalt scaun de răchită, care îi cuprinse trupul de parcă l-ar fi așteptat.

— În cazul ăsta... aș vrea un pahar cu apă, doamnă Molnes.

Femeia îi transmise servitorului și-l trimise de-acolo.

— Vi s-a spus că acum puteți să vă vedeți soțul?

— Da, mulțumesc, zise ea, iar Harry observă în tonul ei o urmă de iritare. Acum mă lasă să-l văd. Un bărbat cu care am fost măritată douăzeci de ani.

Ochii căprui se întunecaseră; Harry își spuse că era probabil adevărat faptul că mulți mateloți portughezi și spanioli naufragiați nimeriseră pe țărmurile coastei Sunnmøre.

— Va trebui să vă pun niște întrebări, zise.

— Atunci ai face bine să le pui cât încă mai are efect ginul.

Își trase către ea un picior subțire și bronzat.

Harry scoase o agendă. Nu fiindcă ar fi avut nevoie să-și ia notițe, ci ca să nu trebuiască să se uite la ea cât răspundea. De obicei, așa era mai ușor să discuți cu rudele victimelor.

Femeia îi spuse că soțul plecase de acasă devreme, în acea dimineață, și nu anunțase că are să întârzie — însă

mereu apărea câte ceva. Când se făcuse ora zece seara și nu primise nicio veste de la el, încercase să-l sune, însă nu primise răspuns nici de la birou și nici de pe telefonul mobil al ambasadorului. Dar asta n-o îngrijorase. Un pic după miezul nopții, o sunase Tonje Wiig ca s-o anunțe că soțul îi fusese găsit mort într-o cameră de motel.

Harry cercetă chipul Hildei Molnes. Vorbea cu voce sigură și fără gesturi dramatice.

Tonje Wiig îi lăsase Hildei Molnes impresia că nu se știa, deocamdată, cauza morții. În ziua următoare, ambasada o informase că bărbatul ei fusese ucis, însă referitor la cauza morții, instrucțiunile de la Oslo impuneau o tăcere absolută tuturor. Asta o includea și pe Hilde Molnes, cu toate că nu era angajată a ambasadei, fiindcă toți cetățenii norvegieni pot fi determinați să păstreze tăcerea, dacă securitatea statului o cere. Zise ultima frază cu sarcasm profund și ridică paharul în semn de toast.

Harry se mulțumi să dea din cap și să-și ia notițe. Întrebă dacă era sigură că ambasadorul nu-și lăsase acasă mobilul, iar ea răspunse că da, era sigură. Harry întrebă, într-un impuls de moment, ce fel de telefon mobil avea, iar ea îi răspunse că unul finlandez, deși nu era sută la sută convinsă.

Nu-l putea ajuta cu numele nimănui care ar fi avut vreun motiv să dorească moartea ambasadorului.

Harry bătu cu creionul în copertă.

— Soțului dumneavoastră îi plăceau copiii?

— A, îi plăceau mult! izbucni Hilde Molnes și, pentru prima oară, îi auzi un tremur în voce. Atle era cel mai de treabă tată din lume.

Harry trebui să-și coboare iarăși privirea asupra agen-dei. În ochii ei era ceva care-l făcea să creadă că mirosise

dublul înțeles al întrebării lui. Era aproape sigur că femeia nu știa nimic, dar mai știa și că-i revenea neplăcuta sarcină de a trebui să facă următorul pas și s-o întrebe de la obraz dacă știa că ambasadorul avusese în posesie pornografie infantilă.

Își trecu o palmă peste față. Se simțea ca un chirurg cu bisturiul în mână, incapabil să execute prima incizie. Nu izbutea să scape de stânjeneală când se ajungea la chestiuni neplăcute, când persoane nevinovate trebuiau să îndure ca cei dragi lor să fie puși sub reflector și să li se arunce în față despre aceștia detalii pe care nu și-ar fi dorit să le afle.

Hilde Molnes vorbi prima.

— Așa de mult iubea copiii, că ne gândeam să adoptăm o fetiță, zise în vreme ce în ochi, acum, i se iveau lacrimi. O fetiță mică și amărâtă refugiată din Birmania. Da, la ambasadă au multă grijă să spună Myanmar, ca să nu supere pe cineva, dar eu sunt așa de bătrână că încă mai zic Birmania.

Râse sec, printre lacrimi, apoi încercă să-și recapete stăpânirea de sine. Harry își feri privirea. O pasăre colibri roșie levita fără zgomot pe dinaintea orhideelor, ca un elicopter în miniatură.

Asta era, decise el. Nevasta ambasadorului nu știa nimic. Putea să revină, dacă avea să se dovedească relevant pentru caz. Iar dacă nu, intenționa să o cruțe.

Harry întrebă acum când îl cunoscuse pe ambasador și află că se întâlniseră pe când Atle Moles, după ce absolvise facultatea de științe politice, se întorsese acasă în Ørsta de Crăciun. Familia Molnes era foarte bogată, deținea două fabrici de mobilă și tânărul moștenitor ar fi fost o partidă excelentă pentru orice fată din zonă, așa că nu dusesese lipsă de competitori.

— Eu nu eram decât Hilde Melle de la ferma Melle, însă eram cea mai atrăgătoare, zise ea cu același hohot scurt și sec.

O grimasă îndurerată i se ivi pe chip și duse paharul la gură.

Lui Harry îi veni ușor să și-o imagineze pe văduvă în chip de frumusețe pură, fragedă. Mai ales că exact imaginea asta se materializase în ușa ce dădea spre curtea interioară.

— Runa, draga mea, aici erai! Tânărul acesta este Harry Hole. E un polițist norvegian și o să ne ajute să aflăm ce s-a întâmplat cu tati.

Fiica abia dacă îi învrednici cu o privire și, fără să rostească o vorbă, se îndreptă spre capătul celălalt al piscinei. Avea tenul și pielea mamei sale; Harry estimează, după corpul cu membre lungi și subțirimea trupului, că avea în jur de șaptesprezece ani. Ar fi trebuit să-i cunoască vârsta; era trecută în documentația pe care o primise înainte să plece.

Ar fi fost o frumusețe perfectă, ca maică-sa, dacă n-ar fi fost un detaliu pe care raportul nu-l incluseră. Harry simți un nod în stomac. Fata ocolise piscina și făcuse trei pași lenți și eleganți pe trambulină, apropiindu-și picioarele și înălțându-se în aer. Din umărul ei drept se ȳtea un ciot subțire de braț care dădea corpului ei o formă stranie, asimetrică, ca a unui avion cu o aripă ruptă. Fata sări, răsucindu-se în aer. Se auzi un plescăit când trecu prin oglinda apei și dispăru.

— Runei îi plac săriturile, zise cam fără rost Hilde Molnes.

Harry rămăsese cu privirea fixată asupra punctului în care o înghițise apa, însă o siluetă apăru lângă scărița piscinei, de cealaltă parte. Urcă treptele, lăsând expusă

vederii spinarea unduioasă, cu soarele sclipind în picăturile de apă de pe pielea ei, și părul negru, strălucitor. Brațul veștejit atârna ca o aripă de pui. Ieșirea îi fu la fel de discretă ca și intrarea; dispăru, tot fără o vorbă, pe ușă.

— Probabil nu știa că o să fii aici, zise Hilde Molnes cerându-și, parcă, scuze. Știi, nu-i place ca străinii s-o vadă fără proteză.

— Înțeleg. Cum a primit vestea?

— Cine știe, spuse îngândurată Hilde Molnes, privind în urma Runei. E la vârsta la care nu-mi spune nimic. Nu spune nimănui nimic, de fapt.

Ridică paharul.

— Mă tem că Runa e un pic mai specială, zise.

Harry se ridică, îi mulțumi pentru informații și spuse că o va ține la curent. Hilde Molnes observă că nu băuse deloc din paharul cu apă; el se înclină, rugând-o să-l păstreze pentru data viitoare. I se păru că fusese parcă un pic deplasat, însă ea râse și — în vreme ce el pleca — își goli propriul pahar.

Văzu, în drum spre poartă, un Porsche roșu, decapotabil înaintând pe alee. Nu apucă să zărească decât un breton blond pe deasupra unor ochelari Ray-Ban și un costum Armani cenușiu înainte ca mașina să treacă de el și să parcheze la umbra casei.

Sâmbătă, 11 ianuarie

Inspectoarea Crumley nu era la secție când se întoarse Harry, însă Nho îl întâmpină cu un semn al victoriei și zise „recepționat” când Harry îl rugă să ia legătura cu compania de telecomunicații și să verifice toate apelurile din ziua crimei către și dinspre telefonul mobil al ambasadorului.

Se făcuse aproape ora cinci când Harry reuși să dea de Crumley. Fiindcă se făcuse târziu, ea sugerează să ia o barcă și să dea o tură pe canale, „ca să termini scurt și definitiv cu văzutul peisajului”.

Li se oferi, pe ponton, o barcă din cele lungi și înguste pentru 600 de baht, însă prețul scăzu imediat la 300 după ce Crumley îl boscorodi în thailandeză pe barcagiu.

O porniră spre Chao Phraya, apoi cotiră pe unul dintre canalele mai înguste. Cocioabe de lemn ce păreau gata să se prăbușească erau agățate de pari înfipti în albie și pe lângă ei treceau, val după val, izuri de mâncare, gunoi și benzină arsă. Harry simți că trec prin sufrageria localnicilor. Doar șirurile de ghivece cu plante înverzite îi opreau să se uite

direct în case, însă nimeni nu părea deosebit de deranjat; oamenii, dimpotrivă, le zâmbeau și le făceau cu mâna.

Trei băieți în pantaloni scurți, așezați pe un ponton, uzi după scăldatul în apa maronie, strigară după ei. Crumley agită pumnul către ei, dar fără să se înfurie, în vreme ce barcagiul râdea.

— Ce-au strigat? întrebă Harry.

Inspectoarea arătă spre capul său ras.

— *Mâe chii*. Înseamnă „măicuță” sau „călugăriță”. În Thailanda, călugărițele se rad în cap. Dacă aș purta o robă albă aș fi, probabil, tratată cu mai mult respect.

— Așa? Mie mi se pare că ești destul de respectată. Oamenii tăi...

— Asta fiindcă îi respect și eu, îl întrerupse Crumley. Și fiindcă sunt bună la ce fac, zise și scuipă peste marginea bărcii, curățându-și gâtul. Dar poate te surprinde asta... fiindcă-s femeie?

— N-am zis așa ceva.

— Străinii sunt adeseori surprinși când își dau seama că femeile pot promova în țara asta. Nu e un climat chiar așa de macho cum pare. Problema de căpătâi, mai degrabă, e că sunt străină.

O briză ușoară răcorea întru câtva aerul umed; din spre un pâlț de pomi se auzea țârâit de greieri și soarele sângieru, aidoma cu cel din seara trecută, atârna pe cer.

— Ce te-a făcut să te muți aici?

Harry avu senzația că trecuse de o barieră invizibilă, însă alege să o ignore.

— Mama e thailandeză, zise Crumley după o pauză. Tata a fost detașat în Saigon în timpul Războiului din Vietnam. A cunoscut-o aici, în Bangkok, în 1967, râse ea și își potrive o pernuță la spate. Mama se jură că

a rămas însărcinată încă din prima seară în care au fost împreună.

— Cu tine?

Ea încuviință din cap.

— După capitulare, ne-a dus în State, la Fort Lauderdale, unde a activat cu gradul de locotenent-colonel. Când ne-am întors aici, mama a aflat că, atunci când se cunoscuseră, el era căsătorit deja. Scrisese acasă și aranjase divorțul după ce aflate că mama rămăsese însărcinată.

Crumley scutură din cap.

— Ar fi avut toate ocaziile din lume să ne lase în Bangkok, dacă ar fi vrut. Poate că a și vrut, în străfundul sufletului, cine știe?

— Nu l-ai întrebat?

— Nu-i tocmai genul de întrebare la care să vrei un răspuns sincer, nu? Oricum, n-aș fi căpătat un răspuns real. Așa era el.

— „Era“?

— Da, a murit, zise femeia și se întoarse spre el. Te deranjează că vorbesc despre familie?

Harry mușcă din filtrul țigării.

— Absolut deloc.

— Fugitul n-a fost niciodată o opțiune pentru tata. Avea el o chestie cu responsabilitatea. Când am făcut unsprezece ani, mi s-a permis să iau un pisoi de la niște vecini din Fort Lauderdale. După multă codeală, tata a zis că da, cu condiția să am grijă de el. Două zile mai târziu mi-am pierdut interesul și-am vrut să-l dau înapoi. Atunci tata m-a luat, cu tot cu pisoi, în garaj. „Nu poți să fugi de responsabilități“, a zis. „Așa se prăbușește civilizația.“ Apoi a luat pușca și a tras un glonț în capul pisicuței. A trebuit

să spăl, după aceea, cu apă și săpun, podeaua garajului. Așa era el. De aceea...

Își scoase ochelarii de soare, apucă un colț al cămășii, le șterse lentilele și privi, cu ochii mijiti, către soarele gata să apună.

— De aceea, urmă, n-a putut niciodată accepta retragerea SUA din Vietnam. Mama și cu mine ne-am mutat aici după ce-am împlinit optsprezece ani.

Harry dădu din cap.

— Îmi imaginez că n-a fost prea ușor pentru mama ta să locuiască într-o bază americană după război.

— Nu era așa de rău în bază. Însă erau și americani care nu fuseseră în Vietnam, dar își pierduseră vreun fiu sau iubit pe acolo, așa că ne urau. Pentru ei, oricine avea ochi oblici era un Charlie.

Un bărbat la costum fuma tihnit un trabuc lângă rămășițele devastate de foc ale unei colibe.

— Și apoi te-ai dus la școala de poliție, te-ai făcut detectiv și ți-ai ras părul din cap?

— Nu chiar în ordinea asta. Și nu m-am ras în cap. Mi-a căzut într-o zi, pe la șaptesprezece ani. O formă rară de alopecie, dar, în climatul ăsta, o chestie practică.

Își trecu palma peste țeasta lucioasă, cu un zâmbet ostentat. Nu avea sprâncene, gene, nimic.

Pe lângă ei trecu o altă barcă. Era plină ochi cu pălării de pai; o bătrână arătă spre capetele lor, apoi spre pălării. Crumley zâmbi politicoasă și zise câteva vorbe. Femeia, înainte să-și vadă de vâslit mai departe, se aplecă spre Harry și-i întinse o floare albă. O arătă apoi cu degetul pe Crumley, râzând.

— Cum se zice mulțumesc în thailandeză?

— *Khop khun khráp*, spuse Crumley.

— Așa. Spune-i asta.

Alunecară pe lângă un templu, un *wat* aproape de canal, de unde se putea auzi zumzetul vocilor de călugări. Pe trepte, afară, ședeau oameni care se rugau cu palmele împreunate pe piept.

— Pentru ce se roagă? întrebă Harry.

— Nu știu. Pace. Iubire. O viață mai bună, aici sau în lumea de apoi. Ce vor oamenii de peste tot.

— Nu cred că Atle Molnes aștepta o prostituată, cred că aștepta pe altcineva.

Alunecară mai departe și murmurul călugărilor se estompă în urma lor.

— Pe cine?

— Habar n-am.

— Ce te face să crezi asta?

— N-avea bani decât pentru cameră, așa că pot spune că n-avea de gând să plătească pentru serviciile unei prostituate. Dar, dacă nu trebuia să se vadă cu cineva, n-avea ce să caute la motel, așa-i? Ușa nu era încuiată când l-au găsit, potrivit lui Wang. Nu-i cam ciudat? Dacă tragi după tine o ușă de hotel, se încuie automat. Cred că a apăsat intenționat butonul de pe clanță, ca ușa să rămână descuiată. Ucigașul n-ar fi avut de ce să-l apese. Cred că el, sau ea, nici nu și-a dat seama că lasă ușa descuiată. Dar de ce-a făcut Molnes asta? Majoritatea celor care frecventează asemenea stabilimente ar prefera să aibă ușa încuiată când trag un pui de somn, nu crezi?

Ea își legănă capul dintr-o parte într-alta.

— Poate se temea că n-o să audă persoana pe care o aștepta.

— Exact. Și n-ar fi avut de ce să lase ușa deschisă pentru Tonya Harding, fiindcă înțelegerea era că recepționarul trebuia mai întâi să sune. Așa-i?

Harry, surescitat, se mutase pe-o margine a bărcii. Barcagiul țipă la el să se așeze în mijloc, ca să nu răstoarne ambarcațiunea.

— Cred că voia să țină ascuns numele persoanei cu care se întâlnea. De aceea, cred, se și vedeau într-un motel din afara orașului. Un loc numai bun pentru o întâlnire secretă, un loc unde nu exista, oficial, registru.

— Hm... te gândești la fotografii.

— N-am cum să nu mă gândesc.

— Poți cumpăra asemenea chestii de oriunde în Bangkok.

— Poate că a făcut un pas mai mult. S-ar putea să fie vorba despre prostituție infantilă.

— Nu-i exclus. Dar în afară de poze, de care chiar găsești peste tot în orașul ăsta, n-avem altă pistă.

Străbătuseră o distanță destul de mare pe râu. Inspec-toarea arătă cu mâna spre o casă din capătul unei grădini cuprinzătoare.

— Acolo stă un norvegian, zise.

— De unde știi?

— A fost multă zarvă prin ziare când și-a construit casa aia. Seamănă, cum vezi, cu un templu. Budiștii au fost indignați peste poate că acolo aveau să locuiască „pă-gâni” — au considerat că-i blasfemie. Ca să se tulbure și mai tare apele, a ieșit la iveală că locuința fusese construită cu materii prime de la un templu birmanez aflat pe un teritoriu de graniță disputat — situația a fost, în perioada respectivă, cam încordată; au fost și niște împușcături, așa că lumea s-a mutat din zona respectivă. Norvegianul a cumpărat templul pe mai nimic și, de vreme ce templele birmaneze sunt construite din lemn de tec, a desfăcut toată șandramaua și a mutat-o la Bangkok.

— Ciudat, zise Harry. Cum îl cheamă?

— Ove Klipra. E unul dintre cei mai mari antreprenori imobiliari din Bangkok. O să auzi mai multe despre el dacă mai zăbovești o vreme.

Crumley îi ceru barcagiului să întoarcă.

— Îți place mâncarea de tarabă?

Harry își privi castronul de plastic cu supă de tăiței. Bucățile albe din ea erau versiuni decolorate și subțiri ale spaghetelor; îl neliniștea că supa începea să se miște în feluri nebănuite când apuca tăițeiii între bețișoare.

Rangsan veni să anunțe că Tonya Harding se prezentase la secție ca să fie amprentată.

— Poți vorbi acum cu ea, dacă vrei. Și încă ceva: Supawadee zice acuma că se fac verificări cu privire la capsula din mașină. Rezultatul ar trebui să vină până mâine. Ne-au dat prioritate maximă.

— Trimite-le salutări și hop-con-crap, răspunse Harry.

— Cum?

— Mulțumesc, adică.

Harry surâse jenat. Liz se înecă și tuși, făcând orezul să-i zboare din gura plină.

Sâmbătă, 11 ianuarie

Harry nici nu mai ținea minte exact câte prostituate luase la întrebări de când era polițist, dar numărul nu era mic deloc. Păreau atrase de cazurile de omor precum muștele de balebă. Nu fiindcă ar fi fost neapărat implicate, ci fiindcă, invariabil, aveau o poveste de spus.

Le auzise râzând, înjurând și plângând, se împrietenise cu ele, căzuse în ispită cu ele, făcuse înțelegeri cu ele, își încălcase promisiunile, fusese scuipat și pălmuit. Și totuși era ceva în soarta acestor femei, în circumstanțele care le făcuseră să fie ce erau, un lucru pe care credea că-l recunoaște și-l poate înțelege. Ce nu pricepea era optimismul lor de nezdruccinat: că, în ciuda faptului că văzuseră cele mai adânci abisuri ale sufletului omenesc, nu păreau să-și piardă încrederea în bunătatea lumii. Știa destui polițiști incapabili de așa ceva.

De aceea o bătu Harry pe Dim, prietenos, pe umăr și îi oferì o țigară înainte să înceapă. Nu fiindcă ar fi crezut că obține astfel ceva, ci fiindcă fata arăta ca și cum i-ar fi prins bine câteva fumuri. După privirea îndârjită și

maxilarul încleștat, își dădu seama că nu se speria ușor, însă în clipa asta, așezată la o masă de plastic, se tot frământa, părând gata să izbucnească în plâns.

— *Pen yangai?* întrebă Harry. Ce mai faci?

Liz îl învățase cele două cuvinte în thailandeză înainte să intre în camera de anchetă.

Nho îi traduse răspunsul ei. Dormise prost și nu mai voia să pună piciorul în motel.

Harry se așează de cealaltă parte a mesei, își lăsă pe tăblie brațele și încercă să-i prindă privirea. Umerii ei se relaxară un pic, însă întoarse capul, cu brațele încrucișate pe piept.

Trecură punct cu punct prin cele întâmplătoare, însă fata nu mai avea nimic de adăugat. Confirmă că ușa camerei fusese închisă, nu și zăvorâtă. Nu văzuse niciun telefon mobil. Și nici pe cineva care să nu facă parte din personalul motelului, atât la venire, cât și la plecare.

Când Harry aduse vorba despre Mercedes și o întrebă dacă văzuse numerele diplomatice de înmatriculare, Dim clătină din cap. Nu văzuse mașina. Nu ajungeau nicăieri; până la urmă, Harry, aprinzându-și o țigară, întrebă — aproape în treacăt — cine credea ea că-i făptașul. Nho traduse și Harry văzu, pe chipul ei, că nimerise la țintă.

— Ce-a spus? întrebă.

— Spune că acel cuțit e de la Khun Sa.

— Ce înseamnă asta?

— N-ai auzit de Khun Sa? întrebă Nho aruncându-i o privire neîncrezătoare.

Harry scutură din cap.

— Khun Sa este cel mai puternic traficant de heroină din istorie. Împreună cu guvernele din Indochina și cu CIA, a controlat traficul de opiu din Triunghiul de

Aur încă din anii cincizeci. Așa au făcut americanii bani pentru operațiunile din zonă. Tipul ăsta avea propria lui armată în junglă.

Harry își dădu seama, treptat, că i se relata despre Escobarul Asiei.

— Acum doi ani, Khun Sa s-a predat autorităților birmaneze și a fost pus în arest la domiciliu, cu toate că în una dintre vilele sale cele mai luxoase. Se spune că finanțează construcția de noi hoteluri în Myanmar și unii cred că încă mai este capul mafiei opiului din Nord. Khun Sa înseamnă că ea crede că-i vorba despre mafie. De aceea se teme.

Harry o studie gânditor, apoi înclină capul către Nho.

— Las-o să plece, zise.

Nho traduse și Dim păru surprinsă. Se răsuci, îl privi pe Harry în ochi, își lipi palmele una de cealaltă, la înălțimea feței, și făcu o plecăciune. Harry își dădu seama că Dim crezuse că va fi arestată pentru prostituție.

Îi răspunse cu un zâmbet. Fata se aplecă peste tăblia mesei.

— Îți place patinajul, domnu'?

— Khun Sa? CIA?

Legătura telefonică la Oslo era numai pârâituri și ecoul făcea ca Harry să se audă vorbind peste Torhus de la Externe.

— Scuză-mă, Hole, dar te-a bătut soarele-n cap? Un bărbat a fost găsit cu un cuțit înfipt în spinare, un cuțit ce putea fi cumpărat de oriunde din nordul Thailandei. Noi îți zicem să investighezi cu precauție și tu-mi spui că vrei să te-ncurci cu crima organizată din sud-estul Asiei?

— Nu, zise Harry, ridicându-și picioarele pe birou. N-o să fac nimic în privința asta, Torhus. Zic doar că un

expert de la nu știu ce muzeu spune că e vorba despre un cuțit rar, greu de găsit. Poliția de aici spune că e posibil să fie vorba despre o avertizare a mafiei opiului, dar nu cred că-i așa. Dacă mafia voia să ne spună ceva, existau metode mai directe decât sacrificarea unui cuțit străvechi.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Eu spun că într-acolo arată, în clipa asta, indiciile. Dar șeful poliției de-aici a luat-o razna când am adus vorba despre opiu. Zona asta, se pare, e un haos total. Șeful n-are de gând să stârnească rahatul. Așa că mi-am zis ca, pentru început, să verific niște teorii. Ca de pildă cea că ambasadorul a fost implicat în chestii infracționale. Cum ar fi, să zicem, pornografia infantilă.

La celălalt capăt se făcu liniște.

— N-avem niciun motiv să credem..., începu Torhus, însă restul se pierdu printre interferențe.

— Ai putea repeta?

— N-avem niciun motiv să credem că Molnes ar fi fost pedofil, dacă la asta te referi.

— Ce? N-avem niciun motiv să credem? Nu vorbești cu presa acum, Torhus. Trebuie să știu lucrurile astea dacă e să fac vreun progres.

O altă pauză, care-l făcu pe Harry să creadă că legătura se întrerupsese. Apoi vocea lui Torhus reveni și, cu toată conexiunea proastă cu celălalt capăt de lume, Harry îi simți răceala în voce.

— Îți spun ce trebuie să știi, Hole. Tot ce trebuie să știi, Hole, e că trebuie să pui ordine în povestea asta. Nu dau doi bani pe chestiile în care-a fost implicat ambasadorul — putea să fi fost și traficant de heroină și pederast, atâta vreme cât presa ori altcineva nu-și vâără nasul. Dacă se iscă alt scandal, indiferent de motiv, o să fii tras la răspundere

personal. Am fost destul de clar, Hole, sau vrei să afli mai multe?

Torhus nu se opri nici măcar să respire.

Harry dădu cu picioarele în tăblie, făcând telefonul să salte și pe colegii de alături să tresară.

— Te-am auzit cât se poate de bine, zise printre dinții încleștați. Și acum ascultă-mă tu, făcu Harry și se opri să ia o gură zdravănă de aer.

O bere, doar o bere. Își înfipse între buze o țigară și încercă să alunge gândul.

— Dacă Molnes s-a băgat în ceva, e puțin probabil să fie singurul norvegian implicat. Mă cam îndoiesc să-și fi făcut el contacte solide în lumea interlopă thailandeză, în perioada scurtă cât a fost pe-aici. Ai citit despre norvegianul pe care l-au prins cu băieți într-o cameră de hotel din Pattaya? Polițiștilor de pe-aici le cam plac cazurile astea. Presa îi vorbește de bine când fac astfel de arestări, iar pedofilii sunt mai ușor de prins decât bandele de traficanți de heroină. Să zicem că poliția thailandeză miroase deja o pradă ușoară, dar vor să aștepte până ce cazul este închis oficial și eu mă întorc acasă. Ziarele norvegiane o să trimită o ceată de reporteri și, cât ai bate din palme, numele ambasadorului a și apărut. Dacă-i putem prinde acum, cât avem înțelegerea cu poliția locală că totul o să fie ținut la cutie, poate că am putea evita genul ăla de scandal.

Harry auzea cum directorul începea să înțeleagă.

— Și ce dorești?

— Am ajuns abia de 24 de ore și pot spune deja că ancheta asta nu duce nicăieri, din cauză că se mușamalizează cazul. Vreau să știu ce nu-mi spui. Despre Molnes și chestiile în care a fost băgat.

— Știi tot ce ai nevoie să știi. Altceva nu mai este. Așa-i de greu să pricepi? mârâi Torhus. Ce încerci tu să obții, Hole, până la urmă? Te credeam la fel de dornic ca noi să pui cruce afacerii ăsteia.

— Sunt polițist și încerc să-mi fac treaba, Torhus.
Torhus hohoti scurt.

— Îmi dau lacrimile, Hole, nu alta. Însă ține minte... știu vreo două lucruri despre tine, așa că nu mă las dus de numărul tău cu sunt-doar-un-polițist-cinstit.

Harry tuși în receptor și auzi ecoul întorcându-se, ca niște împușcături înfundate. Mormăi ceva.

— Ce spui?

— Spun că legătura asta e foarte proastă. Mai gândește-te, Torhus, și sună-mă iarăși când ai ceva să-mi spui.

* * *

Harry se trezi din somn cu un fior, sări din pat și izbuti cu greu să ajungă la baie înainte să-l apuce vomitul. Se așează pe vasul de toaletă; acum ieșeau chestii din el prin amândouă orificiile. Se simțea năclăit de sudoare, deși i se părea că în cameră e rece.

Mi-a fost mai greu să mă las de băut data trecută, își spuse. O să fie mai bine. Mult mai bine, asta nădăjduia.

Își injectase în fesă o doză de vitamina B înainte să se ducă la culcare, și îl duruse ca naiba. Își amintise de Vera, o prostituată din Oslo, dependentă de heroină de-a lungul a cincisprezece ani. Îi spusese odată că încă leșina când își înfigea acul.

Văzu ceva mișcând în penumbră, pe chiuvetă, o pereche de antene fâțâindu-se încoace și-ncolo. Un gândac. Era

cât degetul lui mare și avea pe spinare o dâră portocalie. Nu mai văzuse un asemenea exemplar, însă poate că acest lucru nu era atât de neobișnuit — citise undeva că existau peste trei mii de specii diferite de gândaci. Mai auzise și că se ascund când aud vibrațiile cuiva apropiindu-se și că, la fiecare gândac pe care-l vedeai, mai existau cel puțin zece pitiți prin preajmă. Asta însemna că erau peste tot. Cât cântărea un gândac? Zece grame?

Dacă erau mai mult de-o sută prin crăpături și pe după tăblii, însemna că în cameră se ascundeau gândaci în greutate de cel puțin un kilogram. Îl trecu un fior. Nu prea îl liniștea să știe că gândacii erau mai înspăimântați decât el. Uneori, i se părea că alcoolul îi făcuse mai mult *bine* decât rău. Închise ochii și încercă să nu gândească.

Duminică, 12 ianuarie

Reușiseră într-un târziu să parcheze și începuseră să caute adresa. Nho încercase să-i explice ingeniosul sistem de adrese din Bangkok, cu bulevarde și străzi secundare numerotate, numite *soi*. Problema era că locuințele nu se succedau în ordine numerică, deoarece casele noi primiseră următorul număr liber, indiferent unde erau poziționate pe stradă.

Pășiră pe ulicioare înguste, unde pavajul servea de prelungire a camerelor de zi, unde oamenii citeau ziare, coseau la mașini cu pedală, găteau sau trăgeau câte-un pui de somn de după-amiază. Niște fete în uniforme școlare strigară după ei și chicotiră, iar Nho, arătând spre Harry, le răspunse ceva. Pe fete le buși râsul și își duseră palmele la gură.

Nho stătu apoi de vorbă cu o femeie aflată la o mașină de cusut, iar femeia îi indică o ușă. Ciocănită și după o vreme le deschise un bărbat în boxeri kaki și cu cămașa descheiată. Harry îi dădu cam 60 de ani, însă vârsta îi era dezvăluită doar de ochi și de riduri. În părul neted, negru și pieptănat pe spate se vedeau fire argintii, în vreme ce

corpul zvelt și vânjos ar fi putut aparține cuiva de treizeci de ani.

Nho rosti câteva cuvinte și bărbatul dădu din cap a încuviințare, uitându-se la Harry. Apoi omul se scuză și dispăru înăuntru. Reveni după un minut, purtând acum o cămașă călcată, cu mâneci scurte și pantaloni lungi.

Adusese și două scaune, pe care le așeză pe asfalt. Îi oferi unul lui Harry, într-o engleză surprinzător de bună, așezându-se pe celălalt. Nho rămase în picioare între ei și respinse cu un clătinat din cap abia sesizabil sugestia lui Harry, care-i făcuse semn că se putea așeza pe o treaptă.

— Harry Hole, domnule Sanphet. Sunt de la poliția norvegiană. Aș vrea să te întreb câteva lucruri despre Molnes.

— Adică *ambasadorul* Molnes.

Harry îi aruncă o privire. Stătea cu spinarea țeapănă precum o scândură și cu mâinile cafenii și pistruiate în poală.

— Firește. Ambasadorul Molnes. Dumneata ai fost șofer la ambasada Norvegiei aproape 30 de ani, din câte am înțeles.

Sanphet confirmă închizând amândoi ochii.

— Și l-ai respectat pe ambasador?

— Ambasadorul Molnes a fost un om mare. Un om mare, cu inimă mare. Și creier la fel.

Se bătu pe frunte cu un deget, aruncându-i o privire muștrătoare lui Harry.

Harry dărdăia și un strop de sudoare i se prelinse pe spinare în jos, ajungând în pantaloni. Se uită după vreun petic de umbră în care și-ar fi putut muta scaunele, însă soarele era în înaltul cerului și casele de pe uliță erau joase.

— Am venit la dumneata fiindcă știi cel mai bine ce obiceiuri avea ambasadorul, unde se ducea și cu cine se

întâlnea. Și fiindcă e limpede că te înțelegeai bine cu el. Ce s-a întâmplat în ziua morții lui?

Așezat tihnit pe scaun, Sanphet le spuse că ambasadorul plecase fără să spună unde, nu zisese decât că voia să conducă el însuși, lucru foarte neobișnuit pe parcursul orelor de program, fiindcă șoferul nu avea decât sarcina asta. Sanphet rămăsese până la ora cinci în ambasadă, apoi plecase acasă.

— Locuiești singur?

— Nevasta mi-a murit într-un accident de circulație, acum cincisprezece ani.

Ceva îi spunea lui Harry că ar fi putut să-i spună cu exactitate și câte luni și zile trecuseră. Copii nu aveau.

— Unde l-ai dus pe ambasador?

— La alte ambasade. La întruniri. Pe la casele altor norvegieni.

— Ce norvegieni?

— Tot felul. De la Statoil, Hydro, Jotun și Statskonsult. Pronunțase perfect numele norvegiene.

— Ai idee despre astea? întrebă Harry întinzându-i o listă. Sunt numere pe care le-a apelat ambasadorul, pe mobil, în ziua morții. Am căpătat desfășurătorul de la compania de telefonie.

Sanphet scoase la iveală niște ochelari, însă tot trebui să țină hârtia la o lungime de braț când citi, cu voce tare:

— 11:10. Casa de Pariuri Bangkok.

Șoferul se uită peste ochelari.

— Ambasadorului îi plăcea să-și încerce norocul la cursele de cai, spuse și adăugă cu un zâmbet: Uneori mai și câștiga.

Nho se mută de pe un picior pe altul.

— Pe strada Worachak ce e?

— A sunat de la un telefon public. Continuă, te rog.

— 11:55. Ambasada Norvegiei.

— Chestia ciudată e că am sunat la ambasadă în dimineața asta și nu țin minte nimeni să fi vorbit la telefon cu el în acea zi, nici măcar recepționista.

Sanphet ridică din umeri. Harry îi făcu semn să continue.

— 12:50. Ove Klipra. Ați auzit de el, presupun?

— Posibil.

— E unul dintre cei mai bogați oameni din Bangkok. Am citit în ziar că tocmai a vândut o hidrocentrală în Laos. Și locuiește într-un templu, îngână Sanphet. El și ambasadorul se cunoșteau de acasă. Erau din aceeași regiune. Ați auzit de Ålesund? Ambasadorul a invitat...

Ridică a resemnare brațele. Nu merita, în clipa asta, să vorbească despre așa ceva. Se întoarse la listă.

— 13:15. Jens Brekke.

— Cine-i?

— Se ocupă cu tranzacții financiare. A venit la Barclays Thailanda, acum câțiva ani, de la Banca Den Norske.

— OK.

— 17:55. Șoseaua Mangkon?

— Încă un apel de la un telefon public.

Pe listă nu mai erau alte nume. Harry înjură în gând. Nu știuse la ce să se aștepte, însă șoferul nu-i spusese nimic din ce nu știa deja din discuția telefonică purtată cu Tonje Wiig, cu o oră mai devreme.

— Suferi de astm, domnule Sanphet?

— Astm? Nu. De ce?

— Am găsit o capsulă în mașină. Am cerut să fie verificată în laborator. Nu te alarma, domnule Sanphet, e pură rutină. A reieșit că pastila e pentru astm. Doar că

nimeni din familia lui Molnes nu suferă de așa ceva. Știi a cui ar putea fi?

Sanphet scutură din cap.

Harry își trase scaunul mai aproape de șofer. Nu era obișnuit să-și ducă pe stradă ancheta și simțea că absolut toți, pe ulicioară, trăgeau cu urechea. Coborî așadar vocea.

— Îți spun, cu tot respectul, că minți. Am văzut-o pe recepționista de la ambasadă, cu ochii mei, luând medicamente pentru astm, domnule Sanphet. Ai venit la ambasadă zi de zi, timp de treizeci de ani; îmi imaginez că nici o rolă de hârtie igienică nu e schimbată fără să afli dumneata. Pretinzi că nu știai că are astm?

Sanphet îl privi cu ochi reci, calmi.

— Spun că nu știu cine a putut lăsa medicamente pentru astm în *mașină*, domnule. Multă lume are astm în Bangkok și unii probabil că au ajuns în mașina ambasadorului. Domnișoara Ao nu se numără, din câte știu, printre aceștia.

Harry îl privi cu atenție. Cum de putea sta așa, fără să asude niciun pic, în vreme ce pe cer soarele strălucea ca un talger de alamă? Harry își coborî privirea spre carnetul lui, de parcă ar fi avut trecută acolo următoarea întrebare.

— A luat vreodată copii în mașină?

— Pardon?

— A luat copii vreodată, ca să-i ducă la școală, la grădiniță sau altele asemenea? Înțelegi?

Sanphet nici nu clipi, însă își îndreptă spinarea.

— Înțeleg, da. Ambasadorul nu era unul dintre ăia, spuse.

— De unde știi?

Un bărbat își înălță privirea din ziar, făcându-l pe Harry să-și dea seama că ridicase vocea. Sanphet făcu o plecăciune.

Harry se simțea tâmpit. Tâmpit, vreaște și asudat. În ordinea asta.

— Îmi pare rău, îngăimă. N-am vrut să te jignesc.

Bătrânul șofer privi pe lângă el, pretinzând că nu auzise.

— Trebuie să plecăm, zise Harry, ridicându-se. Am auzit că-ți place Grieg, așa că ți-am adus asta, spuse el, întinzându-i șoferului o casetă. E Simfonia în Do minor a lui Grieg. E o interpretare din 1981, așa că mi-am zis că s-ar putea să n-o ai. Toți iubitorii de Grieg ar trebui să aibă înregistrarea asta. Primește-o, te rog.

Sanphet se ridică, acceptă cu uimire caseta și rămase așa, cercetând-o.

— La revedere, zise Harry, executând un stângaci, dar bine intenționat salut *wai* și făcându-i lui Nho semn că plecau.

— Stați așa, zise șoferul, cu ochii încă fixați pe casetă. Ambasadorul era un om bun. Nu vreau să-i mânjesc amintirea, dar a pierdut la curse mai mult decât a câștigat.

— Așa se-ntâmplă de obicei, zise Harry.

— Nu cinci milioane de baht.

Harry încercă să calculeze în minte suma. Nho îi veni în ajutor.

— O sută de mii de dolari.

Harry șuieră printre dinți, uimit.

— Păi... dacă-și putea permite așa ceva, atunci...

— Nu-și permitea, zise Sanphet. A împrumutat bani de la niște cămătari din Bangkok. L-au sunat de mai multe ori, în ultimele câteva săptămâni.

Înălță privirea spre Harry. Expresia îi era greu de citit.

— Eu, unul, sunt de părere că trebuie să te ocupi de datoriile tale, dar, dacă cineva l-a omorât pentru bani, cred că oamenii ăia ar trebui pedepsiți.

— Deci ambasadorul nu era fericit?

— Nu avea o viață ușoară.

Harry își aminti ceva.

— Man U înseamnă ceva pentru dumneata?

Fața șoferului se înnegură.

— Era în calendarul ambasadorului, trecut la ziua în care a fost omorât. Am verificat ghidul TV și nu apărea niciun meci al echipei Manchester United.

— A, Manchester United, zâmbi Sanphet. E Klipra. Așa-i zicea ambasadorul, domnul Man U. Se duce cu avionul în Anglia ca să vadă meciuri și are o mulțime de acțiuni la club. Foarte ciudată persoană.

— Vom vedea. Va trebui să stau de vorbă cu el mai târziu.

— Dacă puteți da de el.

— Cum adică?

— Nu dai de Klipra. El dă de tine.

Asta ne mai trebuia, își zise Harry. O caricatură.

— Chestia cu datoria la curse schimbă radical povestea, spuse Nho după ce ajunseră la mașină.

— Poate, răspunse Harry. O sută de mii de dolari e o groază de bani, dar e oare destul?

— E omorâtă lume în Bangkok pentru mai puțin de-atât, zise Nho. Pentru mult mai puțin, crede-mă.

— Nu la cămătari mă gândeam, ci la Atle Molnes. Tipul ăsta vine dintr-o familie cu dare de mână. Ar fi trebuit să poată plăti, în orice caz, dacă era o chestiune de viață și de moarte. Ceva nu se potrivește. Despre domnul Sanphet ce crezi?

— A mințit când a vorbit despre domnișoara Ao.

— Așa? Ce te face să crezi asta?

Nho nu răspunse, mulțumindu-se să zâmbească secretos și să-și ducă degetul la tâmplă.

— Ce încerci să-mi spui, Nho? Că-ți dai seama când oamenii mint?

— Am învățat șmecheria de la mama. Și-a câștigat traiul, în timpul Războiului din Vietnam, ca jucătoare de pocher la Soi Cowboy.

— Prostii. Știu polițiști care au anchetat o viață întreagă și toți spun la fel: nu poți învăța cum să-ți dai seama când te duce cu preșul un mincinos bun.

— Trebuie să privești cu atenție. Vezi minciuna în lucruri mărunte. Ca de pildă în faptul că n-ai deschis cum trebuie gura când ai zis că orice iubitor de Grieg ar trebui să aibă un exemplar din caseta aia.

Harry simți cum obrajii i se îmbujorează.

— Întâmplător, caseta era în casetofonul meu portabil. Un polițist australian mi-a povestit despre Simfonia în Do minor a lui Grieg. Am cumpărat-o în amintirea lui.

— A funcționat, în orice caz.

Nho viră, ferindu-se din calea unui camion care le tăiașe calea.

— Ce mama dracului! făcu Harry, care nici nu avusese timp să se teamă. Era pe banda greșită!

Nho ridică din umeri.

— Era mai mare ca mine.

Harry se uită la ceas.

— Trebuie să trecem pe la secție și mai am și-o înmormântare la care trebuie să merg.

Se gândi cu groază la sacoul înfierbântat de pe umerașul din vestiarul de lângă „birou”.

— Sper că au aer condiționat la biserică. Apropo, cum de-a trebuit să stăm așa, în stradă, cu soarele bătându-ne

în cap? De ce nu ne-a invitat bătrânul amic în casă, la umbră?

— Mândrie, zise Nho.

— Mândrie?

— Stă într-o cămăruță care are prea puțin de-a face cu mașina pe care-o conduce și cu locul în care lucrează. N-a vrut să ne invite fiindcă ar fi fost neplăcut, și nu doar pentru el, ci și pentru noi.

— Ciudat om.

— Așa-i Thailanda, zise Nho. Nici eu nu te-aș invita la mine în casă. Ți-aș aduce ceai pe treptele de la intrare.

Viră brusc la dreapta, făcând să se bâțâie îngrozite vreo trei tuk-tukuri. Harry, din instinct, întinse brațele în față.

— Sunt...

— ... mai mare decât ei. Mersi, Nho. Cred că am înțeles principiul.

Duminică, 12 ianuarie

— S-a făcut praf și pulbere acum, zise vecinul lui Harry foindu-se.

Era un bărbat ce părea puternic, bronzat temeinic și cu ochi într-o nuanță deschisă de albastru care îi amintea lui Harry de lemnul lustruit și de blugii decolorați. Cămașa de mătase îi era deschisă la gât, de care atârna un lanț gros de aur ce licărea șters, greoi, în lumina soarelui. Nasul îi era acoperit cu o pânză fină de vase de sânge și țeasta cafenie îi lucea ca o bilă de biliard pe sub părul rărit. Roald Bork avea ochi iscoditori și vii care, de aproape, îl făceau să pară mai tânăr decât cei 70 de ani ai săi.

Vorbea tare și fără să pară inhibat de faptul că se afla la o ceremonie funerară. Dialectul său de Nordland rezona ca un cântec pe sub tavanul arcuit, însă nimeni nu se întoarse ca să-i arunce priviri muștrătoare.

După ce ieșiră din crematoriu, Harry se prezintă.

— Ia te uită, deci, fără să știu, am avut lângă mine un polițai, în tot timpul ăsta. Bine că mi-am ținut gura închisă. Putea să mă coste.

Râse cu hohote răsunătoare și întinse o mână uscată și zbârcită de bătrân.

— Bork, pensionar de cel mai jos nivel.

În ochii săi nu se citea nicio urmă de ironie.

— Tonje Wiig mi-a spus că dumneata ești un soi de lider spiritual pentru comunitatea norvegiană de aici.

— Cred c-o să te dezamănesc. Cum vezi, sunt un bătrân decrepit, nici vorbă de păstorit într-ale spiritului. Pe lângă asta, m-am mutat la periferie, atât în sens literal, cât și metaforic.

— Da?

— În bârlogul fărădelegii, Sodoma Thailandeii.

— Pattaya?

— Chiar așa. Mai sunt și-acolo niște norvegieni pe care încerc să-i țin pe linia de plutire.

— Aș vrea să trec direct la subiect, Bork. Am încercat să-l găsim pe Ove Klipra, dar nu ne-am ales decât cu un portar care spune că nu știe pe unde e Klipra și nici când se întoarce.

Bork râse înfundat.

— Da, pare stilul lui Klipra.

— Mi s-a spus că preferă să ia el însuși legătura cu oamenii, dar suntem în mijlocul anchetării unei omucideri și n-am prea mult timp la dispoziție. Înțeleg că dumneata ești prieten apropiat cu Klipra, că ești un fel de conexiune cu lumea exterioară?

Bork înclină capul.

— Nu-s locotenentul lui, dacă la asta te referi. Dar ai dreptate cu rolul meu de mediator. Lui Klipra nu-i place să stea de vorbă cu oameni pe care nu-i cunoaște.

— Tu ai aranjat contactul dintre Klipra și ambasadorul Molnes?

— Da, la început. Dar uite că lui Klipra i-a plăcut de ambasador, așa că au început să petreacă mult timp împreună. Și ambasadorul era din Sunnmøre, deși provenea de la țară — nu era un adevărat flăcău de Ålesund precum Klipra.

— Nu-i ciudat că n-a venit astăzi?

— Klipra călătorește mai mereu. N-a mai răspuns de câteva zile la telefon, așa că aș spune că a plecat să-și vadă de afacerile din Vietnam sau Laos și nici măcar n-are habar că ambasadoru-i mort. Cazul n-a ajuns să facă valuri în presă.

— În general, așa se întâmplă când cineva moare de stop cardiac, zise Harry.

— Deci de aia a venit poliția norvegiană până aici? întrebă celălalt ștergându-și grumazul asudat cu o batistă mare, albă.

— E o procedură de rutină când un ambasador moare în străinătate, zise Harry, mângăind pe dosul unei cărți de vizită numărul de telefon al secției de poliție.

— Aici e un număr la care pot fi găsit dacă apare cumva Klipra.

Bork cercetă cartonașul, păru pe cale să spună ceva, dar se răzgândi, băgă cartea de vizită în buzunarul de la piept și încuviință din cap.

— OK, am numărul tău, zise și, după ce-i strânse mâna, porni spre un Land Rover vechi.

În spatele său, ceva licări roșu, o caroserie recent trecută prin spălătorie. Era, pe jumătate suit pe pavaj, același Porsche pe care-l văzuse Harry pornind din fața casei lui Molnes.

Tonje Wiig păși spre el.

— Te-a ajutat cu ceva Bork?

— De data asta, nu.

— Ce-a spus despre Klipra. Știe unde e?

— Nu știe nimic.

Femeia nu se dădea dusă. Harry avu sentimentul vag că aștepta mai mult de atât. Văzu, într-un moment de paranoia, privirea împietrită a diplomatului, pe aeroportul Fornebu — „Fără scandal, bine?” I se spusese oare lui Wiig să nu-l scape pe Harry din ochi și să-l anunțe pe directorul Torhus dacă mergea prea departe? Îi aruncă o privire și respinse îndată ideea.

— Al cui e Porsche-ul roșu? întrebă.

— Porsche?

— Acolo. Credeam că fetele de Østfold știu toate mărcile de mașini înainte să împlinească șaisprezece ani...

Tonje Wiig îi ignoră comentariul și își puse ochelarii de soare pe ochi.

— E mașina lui Jens.

— Jens Brekke?

— Da. Uite-l acolo.

Harry se răsuci pe călcâie. O văzu pe trepte pe Hilde Molnes, înveșmântată într-o rochie neagră și dramatică de mătase, alături de Sanphet, care avea o expresie gravă și un costum închis la culoare. Lângă ei se afla un bărbat mai tânăr, cu păr blond. Harry îl observase în biserică. Purta vestă pe sub sacou, cu toate că termometrul arăta treizeci și cinci de grade. Ochii îi erau ascunși după lentilele unor ochelari de soare ce păreau scumpi și discuta pe un ton scăzut cu o femeie îmbrăcată și ea în negru. Harry o privi lung, iar femeia, de parcă i-ar fi simțit greutatea privirii, se întoarse către el. N-o recunoscuse de îndată pe Runa Molnes și acum își dădea seama de ce. Strania asimetrie dispăruse. Era mai înaltă decât ceilalți de pe trepte. Arunca în jur uitături scurte care, în afară de plictiseală, nu trădau nimic.

Harry se scuză, urcă treptele și-i oferi Hildei condoleanțele sale. Femeia își lăsă mâna, fără vlagă, într-a lui. Îl privi cu ochi sticloși; mirosul puternic de parfum îi camufla izul de gin din râsuflare.

Apoi Harry se întoarse către Runa. Fata își umbri ochii cu palma și-l privi chiorâș, de parcă abia atunci l-ar fi văzut prima oară.

— Bună, zise fata. Măcar există cineva mai înalt decât mine în țara asta de pigmei. Nu ești tu detectivul care a fost pe la noi?

În vocea ei se simțea o nuanță agresivă, o încercare adolescentină de a arăta siguranță de sine. Strânsoarea ei de mână era fermă și puternică. Ochii lui Harry, căutară, automat, cealaltă mână. Din mâneca neagră ieșea o proteză lustruită.

— Detectiv?

Era vocea lui Jens Brekke.

Își dăduse jos ochelarii și privea cu ochi mijiți. Un breton neîngrijit îi ajungea până în dreptul ochilor albaștri, aproape transparenți. Chipul său rotund își păstra încă grăsimea de bebeluș, însă ridurile din jurul ochilor sugerau că trecuse binișor de treizeci de ani. Costumul Armani fusese schimbat cu un Del Giorgio clasic, iar pantofii Bally cusuți manual erau ca niște oglinzi negre, însă aspectul său avea ceva care-i amintea lui Harry de un băiețuș obraznic de doisprezece ani îmbrăcat în adult. Se prezentă.

— Am venit din partea poliției norvegiene pentru o investigație de rutină.

— Înțeleg. Este normal?

— Dumneata ai vorbit cu ambasadorul în ziua morții sale, așa e?

Brekke îl privi cu uimire.

— Așa este, de unde ai știut?

— I-am găsit telefonul mobil. Numărul dumitale a fost printre ultimele cinci pe care le-a apelat. Te-a sunat la unu și un sfert.

Harry îl studie atent pe Brekke, însă pe chipul acestuia nu se citea pic de nesiguranță sau nedumerire.

— Putem sta de vorbă un pic?

— Treci pe la mine, zise Brekke scoțând la iveală, ținută între degetele arătător și mijlociu, o carte de vizită.

— Acasă ori la muncă?

— Dorm acasă.

Era imposibil să vezi surâsul care-i juca la colțurile gurii, însă Harry știa că surâsul era acolo. Ca și cum statul de vorbă cu un detectiv era doar o chestie incitantă, ceva ieșit întru câțva din comun.

— Mă scuzați...

Brekke șopti câteva cuvinte la urechea Runei, o salută din cap pe Hilde și porni cu pas alert către Porsche. Locul se golea; Sanphet o însoți pe Hilde Molnes până la mașina ambasadei, iar Harry rămase lângă Runa.

— Se strânge ceva lume la ambasadă, zise el.

— Știu. Mama n-are chef să se ducă.

— Mda. Probabil că au venit pe la voi membri ai familiei.

— Nu, răspunse fata.

Harry îl privi pe Sanphet cum închide portiera după Hilde Molnes și cum dă apoi ocol mașinii.

— Păi... putem lua un taxi noi doi, dacă ai chef.

Harry simți cum îi iau foc lobii urechilor, auzindu-se cum sună. Voise să spună „dacă ai chef să mergi“.

Runa îl măsură cu privirea. Ochii îi erau negri, de nepătruns.

— Nu prea am, zise și porni spre mașina ambasadei.

Cei prezenți erau abătuți și nimeni nu deschidea prea mult gura. Tonje Wiig îl invitase pe Harry la adunare și-acum stăteau într-un ungher și își învârtteau paharele între degete. Tonje era pe cale să-și sfârșească al doilea Martini. Harry ceruse apă, alegându-se în schimb cu niște suc de portocale dulce și lipicios.

— Ai deci familie în țară, Harry?

— Cât de cât, răspunse el, neștiind ce însemna brusca schimbare a subiectului.

— Și eu. Părinți, frate și soră. Ceva unchi și mătuși, bunici — nu. Asta-i tot. Tu?

— Ceva asemănător.

Domnișoara Ao se îndrepta către ei pășind unduios, ducând în mâini o tavă cu băuturi. Purta un veșmânt simplu, tradițional, cu o despicătură lungă pe o latură. O urmări cu ochii. Nu îi era greu să-și închipuie cum de căzuse ambasadorul în ispită.

În cealaltă parte a încăperii, înaintea unei hărți mari a lumii, se oprise un bărbat care se legăna pe călcâie, cu picioarele depărtate. Avea spinarea dreaptă, umeri largi, iar părul cărunt îi era tuns asemănător cu al lui Harry. Avea ochi înfundați în orbite, maxilarul încleștat și își ținea la spate mâinile împreunate. Mirosea de departe a militar.

— Cine-i tipul ăla?

— Ivar Løken. Ambasadorul îi spunea, simplu, VM.

— Løken. Ciudat. Nu era pe lista cu angajați pe care am primit-o la Oslo. Cu ce se ocupă?

— Bună întrebare, chicoti ea și sorbi din pahar. Scuze, Harry — e în regulă dacă-ți spun Harry? —, dar cred că m-a

amețit un pic. Am avut mult de lucru și am dormit prea puțin în ultimele câteva zile. A ajuns aici anul trecut, imediat după Molnes. Ca să nu mă mai ascund pe după degete, tipul ține de acea parte a ministerului care nu se duce nicăieri.

— Ce înseamnă asta?

— Cariera i-a ajuns într-o fundătură. Voia o slujbă la Apărare, însă la un moment dat erau prea mulți „dar” lângă numele lui.

— Prea mulți „dar”?

— N-ai auzit cum vorbesc unii despre alții cei de la minister? „E diplomat bun, *dar* bea, *dar* îi plac prea mult femeile” și așa mai departe. Ce vine după „dar” e mult mai important decât chestia care e înainte; stabilește cât de departe ajungi în departament. De aceea sunt, la vârf, atâtea mediocrități cu ștaif.

— Și care e acest „dar”, în cazul lui? Și ce caută aici?

— Sinceră să fiu... nu știu. Apare pe la întruniri și mai scrie câte un raport pentru Oslo, dar prea mult nu-l vedem. Cred că-i place să fie lăsat în pace. Se mai duce, când și când, în excursii prin Vietnam, Laos ori Cambodgia, cu cort, pastile contra malariei și un rucsac plin cu echipament foto. Știi, cred, genul?

— Poate. Și ce rapoarte scrie?

— Nu știu. De asta se ocupă ambasadorul.

— Nu știi? Nu sunteți chiar atât de mulți la ambasadă. Transmite informații la serviciile secrete?

— Care ar fi scopul?

— Ei bine, Bangkokul e o răscruce a întregii Asii.

Femeia îl privi și-i zâmbi trist.

— Aș vrea eu să facem lucruri atât de interesante. Dar cred că ministerul îl lasă să stea aici pentru serviciile îndelungate și în general loiale aduse regelui și țării.

În plus, mă împiedică să discut despre asta o clauză de confidențialitate.

Tonje chicoti din nou și își lăsă palma pe brațul lui Harry.

— Hai să vorbim despre altceva, bine?

Harry vorbi despre altceva, apoi se duse să-și mai ia ceva de băut. Corpul uman e șaizeci la sută apă și nu izbutea să scape de senzația că mare parte din apa asta se evaporă către văzduhul albastru-cenușiu.

O găsi pe domnișoara Ao cu Sanphet, în partea din spate a încăperii. Sanphet îl salută cu o înclinare măsurată a capului.

— E ceva apă? întrebă Harry.

Domnișoara Ao îi întinse un pahar.

— De la ce vine VM?

Sanphet ridică sprânceana:

— Vă gândiți la domnul Løken?

— Da.

— De ce nu-l întrebați chiar pe el?

— Mă temeam să nu fie o poreclă pe care n-o agreează.

Sanphet zâmbi larg.

— „V” e de la viu, iar „M” e de la morfină. O veche poreclă cu care s-a ales lucrând pentru ONU, în Vietnam, după război.

— Vietnam?

Sanphet înclină ușor din cap și domnișoara Ao se făcu nevăzută.

— Løken era cu o unitate vietnameză, într-o zonă de aterizare, așteptând să fie luat de un elicopter, când au fost atacați de o patrulă Vietcong. A fost o baie de sânge și Løken s-a numărat printre răniți. Un glonț i-a

trecut printr-un mușchi al gâtului. Americanii își retrăseră trupele din Vietnam însă mai aveau detașate echipe medicale. Au început să alerge prin iarba înaltă, de la un soldat la altul, dându-le primul ajutor. Scriau cu cretă pe căștile răniților, un fel de foaie de tratament improvizată. Dacă scriau D, însemna că persoana era decedată, iar cei care veneau în urma lor știau că nu e cazul să piardă timp cu examinarea. V însemna că pacientul e viu și M însemna că primise morfină. O făceau ca nu cumva unii să se aleagă cu mai multe injecții și să moară de supradoză.

Sanphet arătă cu bărbia spre Løken.

— Când l-au găsit pe el, își pierduse deja cunoștința, așa că nu i-au dat morfină, ci doar i-au scris un „V” pe cască și l-au băgat în elicopter cu ceilalți. Când propriile țipete de durere l-au trezit, n-a înțeles, mai întâi, unde era. Dar când a dat deoparte cadavrul așezat peste el și a văzut un bărbat cu banderolă albă făcându-i o injecție altui soldat, a înțeles cum stă și a început să urle după morfină. Un infirmier i-a bătut cu degetul în cască și-a zis: „Îmi pare rău, amice, deja ți-ai luat cu vârf și îndesat doza.” Løken, neîncrezător, și-a smuls de pe cap casca, pe care, evident, erau un V și un M. Doar că nu era casca lui. S-a uitat la soldatul care tocmai fusese înțepat în braț. A văzut pe casca lui un L, a recunoscut pachetul mototolit de țigări de sub șnurul căștii și ecusonul ONU și a înțeles ce se întâmplase. Tipul schimbase căștile ca să mai capete o doză de morfină. A țipat cât a putut, însă răcnetele lui de durere erau acoperite de vuietul motorului. A stat așa lungit, țipând, timp de jumătate de oră, până ce au ajuns pe terenul de golf.

— Terenul de golf?

— Tabăra. Așa îi spuneam.

— Ai fost acolo și dumneata, așadar?

Sanphet încuviință din cap.

— Așa se face că știi atât de bine povestea?

— Am fost voluntar la trierea răniților.

— Ce s-a întâmplat?

— Løken încă e acolo. Celălalt tip nu s-a mai trezit.

— Supradoză?

— Păi... n-a murit de împușcătura la stomac.

Harry clătină din cap.

— Și acum lucrați în același loc, voi doi.

— O coincidență.

— Care-s șansele să se întâmple așa ceva?

— Lumea e mică, zise Sanphet.

— MV, spuse Harry.

Băură ce aveau în pahare. Apoi zise că mai vrea niște apă și se duse s-o caute pe domnișoara Ao.

— Îți pare rău pentru ambasador? o întrebă după ce-o descoperi în bucătărie — înfășura șervețele de pânză în jurul paharelor și le prindea cu elastice.

Îl privi surprinsă și dădu din cap că da, îi părea.

Harry poziționează paharul gol în față, între degetele ambelor mâini.

— Câtă vreme ați fost iubiți?

Îi văzu gurița deschizându-se, articulând un răspuns pentru care creierul ei nu era pregătit încă, apoi închizându-se și deschizându-se iarăși ca a unui peștișor de acvariu. Furia îi ajunsese în privire, făcându-l să se aștepte la o palmă peste obraz, însă se stinse îndată. Ochii fetei, în schimb, se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise Harry fără să sune ca și cum i-ar fi părut.

— Tu...

— Îmi pare rău, dar trebuie să aflăm răspunsurile la întrebările astea.

— Dar eu...

Domnișoara Ao își dresе glasul, își strânse și își coborî umerii de parcă s-ar fi dezbărat de un gând rău.

— Ambasadorul era căsătorit. Iar eu...

— Ești căsătorită și tu?

— Nu, dar...

Harry îi luă cu blândețe brațul și o călăuzi afară din bucătărie. Ao se întoarse spre el, privindu-l cu ochi în care revenise furia.

— Uite ce, domnișoară Ao, ambasadorul a fost găsit într-un motel. Știi ce înseamnă asta. Înseamnă că nu ți-o trăgea doar ție.

Îi urmări atent reacția stârnită de cele spuse.

— Anchetăm o crimă aici. N-ai motive să simți loialitate pentru omul ăsta, înțelegi?

Ao scâncea; Harry își dădu seama că o zgâlțâia de braț. Îi dădu drumul. Ao îl privi cu pupile negre, uriașe.

— Te temi? Asta e?

Pieptul ei se înălța și cobora.

— Te-ar ajuta dacă ți-aș promite că nimic din toate astea n-o să iasă la iveală, dacă n-ai avut nimic de-a face cu omorul?

— N-am fost iubiți!

Harry o privi lung, însă nu văzu decât două pupile negre.

— OK. Atunci ce face o tânără ca tine în mașina unui ambasador căsătorit? Când nu-și ia tratamentul pentru astm?

Harry puse paharul gol pe tavă și plecă. Zisese o idioțenie, însă era dispus să facă lucruri idioate ca să miște ceva. Orice.

Duminică, 12 ianuarie

Elizabeth Dorothea Crumley era prost dispusă.

— Căcat! Au trecut cinci zile. Un străin a fost înjunghiat în spate într-un motel și noi n-avem nici amprente, nici suspecti, niciun afurisit de indiciu. Doar recepționiste, Tonya Harding, proprietari de motel și-acum, colac peste pupăză, mafia. Am uitat ceva?

— Cămătari, zise Rangsang de după *Bangkok Post*.

— Cămătarii *sunt* mafia, spuse inspectoarea.

— Nu ăia pe care-i folosea Molnes, replică Rangsang.

— Cum adică?

Rangsang lăasă deoparte ziarul.

— Harry, ai spus că șoferul credea că ambasadorul datora bani unor cămătari. Și ce face un cămătar când i-a răposat datornicul? Încearcă să recupereze datoria de la familie, clar.

Liz arboră o expresie neîncrezătoare.

— Unii încă mai cultivă noțiunea de onoare a familiei și cămătarii sunt afaceriști. Sigur că o să-ncerce să-și capete banii înapoi, în orice fel pot.

— Mi se pare cam trasă de păr, zise Liz strâmbând din nas.

Rangsan își reluă ziarul.

— Oricum, am găsit de trei ori numărul de la Thai Indo Travellers pe lista de apeluri pe care familia Molnes le-a efectuat pe parcursul ultimelor trei zile.

Liz șuieră încetisor, iar în jurul mesei se schimbară priviri cu subînțeleles.

— Ce? zise Harry, dându-și seama că nu se prinsese despre ce era vorba.

— Pe dinafară, Thai Indo Travellers e o agenție de turism, explică Liz. Dar la etajul unu își desfășoară activitățile reale — împrumutul de bani pentru persoane care altfel nu pot obține împrumuturi. Au dobânzi mari și moduri foarte eficiente de a-și determina mușteriii să plătească. Îi ținem sub observație de ceva vreme.

— Pot fi prinși la înghesuială cu ceva?

— Am putea, dacă ne-am da silința. Dar sunt mult mai puțin neplăcuți decât ceilalți din branșă. Thai Indo Travellers a reușit să opereze pe lângă mafie și, din ce știm, nici măcar nu plătesc taxă de protecție. Dacă ei l-au ucis pe ambasador, ar fi prima oară, din câte știm noi, când au mers atât de departe.

— Poate că se făcuse vremea să dea un exemplu, zise Nho.

— Întâi îl omoară, apoi sună la familie să-și ceară banii. N-ar trebui să fie invers? zise Harry.

— De ce? Cei care au nevoie de un avertisment despre ce li se poate întâmpla rău-platnicilor au fost avertizați, zise Rangsan întorcând alene pagina. Dacă te mai alegi și cu banii, ăsta-i un bonus.

— Bine, decise Liz. Nho și Harry vor face o vizită politicoasă cămătarilor. Încă ceva, tocmai ce-am vorbit cu

cei de la laborator. Habar n-au ce-i cu unsoarea pe care-au găsit-o în jurul rănii de cuțit, pe sacoul lui Molnes. Susțin că-i ceva organic și că probabil e de la un animal. OK, cred că asta-i tot. Spor la treabă.

Rangsan îi ajunse din urmă pe Harry și pe Nho, care se îndreptau spre ascensor.

— Aveți grijă. Băieții ăștia-s cam duri. Am auzit că folosesc elice cu rău-platnicii.

— Elice?

— Îi scot cu barca pe râu, îi leagă de un par în mijlocul râului, apoi bagă motorul în marșarier și saltă elicea motorului din apă când trec pe lângă omul legat. Vedeți scena în fața ochilor?

Harry o văzu.

— Cu vreo doi ani în urmă, l-am găsit pe unul care făcuse atac de cord și murise. Fața îi fusese, literalmente, smulsă de elice. Ideea era că ar fi trebuit, după aceea, să rămână o avertizare vie, care să le bage mințile-n cap celorlalți creditori. Dar a fost prea mult pentru inima lui când a auzit motorul pornind și a văzut elicea cum se apropie.

Nho încuviință.

— Nu-i bine. Mai bine e să plătești.

ULUITOAREA THAILANDĂ scria cu litere mari peste imaginea multicoloră a unor dansatoare thailandeze. Posterul era pus pe peretele minusculei agenții de voiaj aflată pe aleea Sampeng, în cartierul chinezesc. În afară de Harry și Nho, plus un bărbat și o femeie aflați în spatele unor pupitre, încăperea austeră era goală. Bărbatul purta ochelari cu lentile de o asemenea grosime, încât părea să se uite la tine din interiorul unui borcan.

Nho tocmai îi arătase legitimația de polițist.

— Ce-a zis?

— Poliția este mereu bine-venită. Putem să vă oferim niște prețuri speciale.

— Întreabă de-o călătorie gratuită la etaj.

Nho zise câteva cuvinte și bărbatul ridică un receptor din furcă.

— Domnul Sorensen tocmai își termină ceaiul, zise apoi în engleză.

Harry era pe cale să spună ceva, însă o privire dezaprobatoare a lui Nho îl făcu să se răzgândească. Luară loc amândoi și așteptară. Harry arătă cu degetul, după câteva minute, la ventilatorul nemișcat de pe tavan. Fund de Borcan zâmbi și clătină din cap.

— *Kaput.*

Harry simți că-l mănâncă pielea capului. După alte două minute, sună telefonul și bărbatul le ceru să-l urmeze. Înainte să urce pe trepte, le făcu semn să-și scoată încălțăminte. Harry se gândi la șosetele lui asudate, socotind că ar fi fost mai bine pentru toți cei implicați să-și țină pantofii în picioare, însă Nho scutură din cap. Înjurând, Harry se descălță și urcă treptele.

Fund de Borcan bătu la o ușă, care fu deschisă brusc, făcându-l pe Harry să dea doi pași înapoi. Un munte de mușchi și osânză umplea cadrul ușii. Muntele mai avea și două fante înguste pe post de ochi, o mustață neagră pe oală și capul ras, în afara unei codițe subțiri. Țeasta îi arăta ca o minge decolorată de bowling; trunchiul nu se sfârșea cu vreun gât sau umeri, ci era doar o masă umflată care începea în zona urechilor și cobora către două brațe atât de grase că păreau umflate cu pompa. Harry nu mai văzuse în viața lui o asemenea namilă de om.

Omul se întoarse și, pășind legănat, intră înaintea lor în încăpere.

— Îl cheamă Woo, șopti Nho. Smardoi de închiriat. Reputație foarte proastă.

— Dumnezeule, arată ca o imitație nasoală a unui personaj ticălos de la Hollywood.

— E chinez din Manciuria. Sunt faimoși pentru...

Jaluzelele erau trase și, în lumina difuză, Harry izbuti să deslușească silueta unui bărbat așezat la un birou mare. Un ventilator huruia pe tavan, iar capul împăiat al unui tigru își arăta amenințător dinții de pe un perete. O ușă deschisă care dădea spre balcon lăsa impresia că traficul de afară trece prin mijlocul încăperii. O a treia persoană stătea pe un scaun lângă această ușă. Woo se înghesui pe ultimul scaun rămas liber. Harry și Nho rămaseră în picioare, în mijlocul încăperii.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Vocea din spatele mesei era groasă, pronunția britanică, cu tonuri aproape de Oxford. Omul ridică un braț, făcând să-i lucească inelul de pe deget. Nho îi aruncă o privire lui Harry.

— Ăă... suntem de la poliție, domnule Sorensen...

— Știu.

— I-ați împrumutat bani lui Atle Molnes, ambasadorul norvegian. Ați sunat-o pe soția lui după moartea ambasadorului. De ce? Ca s-o siliți să plătească datoria?

— Nu avem datorii rămase neplătite de ambasador. Și, pe lângă asta, nici nu facem asemenea împrumuturi, domnule...

— Hole. Minți, domnule Sorensen.

— Poftim, domnule Hole? făcu Sorensen, aplecându-se spre tăblia biroului.

Trăsăturile erau thailandeze, însă pielea și părul le avea albe ca zăpada, iar ochii, albaștri.

Nho apucă mâneca lui Harry, însă acesta îi dădu deoparte mâna și susținu privirea lui Sorensen. Știa că-și punea capul pe butuc, că adoptaseră o poziție amenințătoare și că domnul Sorensen avea să-și piardă din prestigiu dacă făcea acum vreo concesie. Astea erau regulile jocului. Însă Harry stătea acolo, cu șosetele lui găurite, asudând ca un porc și sătul până-n gât de prestigiu, tact și diplomatie.

— Ești în cartierul chinezesc acum, domnule Hole, nu pe pământ *farang*. N-am nimic de împărțit cu șeful poliției din Bangkok. Aș sugera să ai o discuție cu el înainte să mai scoți vreo vorbă, iar eu îți promit c-o să uităm de scena asta stânjenitoare.

— De obicei poliția citește drepturile infractorilor, nu invers.

Dinții domnului Sorensen sclipiră albi pe sub buzele moi, roșii.

— O, da. „Ai dreptul de a păstra tăcerea” și așa mai departe. Ei bine, de data asta a fost invers. Woo, condu-i pe domnii.

— Activitățile dumitale de aici nu pot suporta lumina zilei și nici dumneata nu poți, domnule Sorensen. În locul tău, m-aș duce glonț și-aș cumpăra niște loțiune cu factor ridicat de protecție. Nu se vinde în curtea închisorii.

Vocea lui Sorensen deveni și mai gravă.

— Nu mă provoca, domnule Hole. Mă tem că sejururile peste graniță m-au făcut să-mi pierd legendara răbdare thailandeză.

— O s-o recapeți... în câțiva ani petrecuți după gratii.

— Arată-i domnului Hole *ieșirea*, Woo.

Trupul mătăhălos se deplasă cu o viteză uluitoare. Harry simți mirosul acru de curry și, până să apuce să ridice vreun braț, fu ridicat de la pământ și înhățat ca un ursuleț de pluș câștigat la bălci. Harry încercă să se zvârcolească, să se elibereze, însă strânsoarea de fier sporea ori de câte ori dădea aer afară din plămâni, exact cum face un șarpe boa cu victimele sale. Totul deveni negru în jur și zgomotele traficului se auziră mai tare. Apoi fu în sfârșit eliberat și se simți plutind prin aer. Când deschise ochii, își dădu seama că leșinase, de parcă ar fi visat preț de o clipă. Văzu un indicator acoperit cu simboluri chinezești, un mănunchi de fire între doi stâlpi, un cer gri-alburiu și o față care-l privea de deasupra. Apoi sunetul reveni și auzi un șuvoi de cuvinte ieșind în cascadă din gura feței. Arătă spre balcon, apoi spre acoperișul tuk-tuk-ului, care se alesese cu o adâncitură urâtă.

— Cum te simți, Harry? zise Nho, făcându-i semn cu mâna șoferului de tuk-tuk să-l lase în pace.

Harry încercă să se uite la propriul corp. Îl dureau spinarea, iar imaginea șosetelor mânjite pe asfaltul cenușiu și murdar i se păru de-o nemăsurată tristețe.

— Eh... la mine-n țară, nu m-ar lăsa să intru în crâșmă în halul ăsta. Mi-ai adus pantofii?

Harry ar fi putut jura că Nho își mușca limba ca să-și rețină un zâmbet.

— Sorensen mi-a spus că data viitoare să aduc un mandat de arestare, zise Nho după ce intrară în mașină. Acum îi putem acuza de ultraj.

Harry își trecu degetul peste o tăietură lungă de pe gambă.

— Nu pe *ei*, doar pe bătaușul lor. Dar poate că o să ne spună ceva. Ce e cu voi, thailandezii, și cu înălțimile? Din

ce spune Tonje Wiig, sunt al treilea norvegian aruncat de la etaj săptămâna asta.

— O veche stratagemă a mafiei. Preferă să facă asta decât să te umple cu plumbi. Dacă poliția găsește pe cineva sub un geam, nu poate ignora posibilitatea ca respectivul să fi căzut accidental. Se dau niște bani, cazul e închis fără ca cineva să fie acuzat direct și toată lumea e fericită. Găurile de glonț complică situația.

Se opriră la semafor. O chinezoaică bătrână stătea pe o mochetă, cu un zâmbet larg pe figură. Fața i se estompa în aerul albastru, mișcător.

Duminică, 12 ianuarie

— Ce-i ăla pedofil?

Stăle Aune oftă adânc, la celălalt capăt la liniei.

— Pedofil? Hai că ai început bine discuția. Răspunsul scurt e: o persoană atrasă sexual de minori.

— Și răspunsul un pic mai elaborat?

— Nu știm multe despre fenomen, dar, dacă ai vorbi cu un sexolog, ar face probabil distincție între pedofilii condiționați de preferință și cei condiționați de situație. Tipul clasic, care umblă prin parc cu dulciuri în buzunare, e cel condiționat de preferință. Interesul pedofil începe de obicei în adolescență, nu neapărat cu vreun conflict exterior. Pedofilul se identifică cu copilul, își adaptează comportamentul la vârsta copilului și își poate uneori asuma un rol pseudoparental. Activitatea sexuală e de obicei plănuită cu grijă, iar pentru el sexul este o încercare de a-și rezolva probleme existențiale. Mă plătește cineva pentru asta?

— Și cei condiționați de situație?

— E un grup mai difuz. Sunt în principiu mai interesați sexual de alți adulți, iar copilul tinde să fie

un substitut pentru cineva cu care pedofilul este în conflict.

— Zi-mi mai multe despre tipul cu dulciuri în buzunare. Ce-i în capul lui?

— Ei bine, de regulă, pedofilii au stimă de sine scăzută și o așa-numită sexualitate fragilă. Sunt, adică, nesiguri pe ei înșiși, nu pot funcționa sexual ca adulți și se simt la pământ. Și cred că pot recăpăta controlul asupra situației dacă-și îndeplinesc fanteziile cu copii.

— Totul ține de natură și de educație, chestia obișnuită?

— Se întâmplă ca abuzatorii să fi fost, în copilărie, abuzați ei înșiși.

— Cum îi recunoști?

— Scuză-mă, Harry, dar nu e cum îți închipui. Nu ies mai deloc în evidență. Sunt de obicei bărbați care locuiesc singuri și au o rețea socială slabă. Pot avea o identitate sexuală avariata, însă în alte zone ale vieții pot funcționa impecabil.

— Înțeleg. Deci n-ai cum să-ți dai seama.

— Rușinea îi transformă în maestri ai camuflajului. Majoritatea pedofililor s-au antrenat de-o viață să-și ascundă preferințele de ceilalți, așadar singurul lucru pe care-l pot spune e că sunt mai mulți în libertate decât arestează poliția.

— Zece liberi la fiecare prins.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Mersi, Stăle. Apropo, m-am lăsat de pileală.

— Așa... Câte zile ai?

— Cam 48 de ore.

— E greu?

— Hm... cel puțin monștrii rămân în dulap. Mă așteptam să fie mai rău.

- Ești abia la început. Și ține minte, o să fie și zile rele.
 — Mai există și altceva decât zile rele?

Era întuneric și șoferul taxiului îi întinse o mică broșură colorată când ceru să fie dus în Patpong.

— Masaj, domnu'? Masaj bun. Conduc acolo.

Văzu, în lumina slabă, imagini cu fete zâmbindu-i la fel de pur și de inocent ca în reclamele la Thai Airways.

— Nu, mersi, vreau doar să mănânc.

Harry înapoie broșura, cu toate că spatele său paradit socotea că ideea nu e deloc rea. Când, curios, Harry întrebă ce fel de masaj, șoferul făcu un semn internațional care nu lăsa loc de interpretare.

Liz fusese cea care îi recomandase Le Boucheron din Patpong. Mâncarea arăta foarte bine, de altfel, doar că lui Harry îi lipsea apetitul. Zâmbi stingher către chelnerița care-i luă farfuria din față și dădu un bacșiș generos pentru ca cei de la restaurant să nu creadă că îl nemulțumise ceva. Pătrunse apoi în frământata viață stradală din Patpong. Soi 1 era închis traficului auto, însă gema de lumea care se bulucea, ca un râu involburat, pe lângă tarabe și baruri. Muzica bubuia din fiecă orificiu al pereților, bărbații și femeile transpirate de pe trotuare căutau ceva acțiune, iar izurile de trupuri omenești, canalizare și mâncare își disputau supremația. O draperie fu dată deoparte exact la trecerea lui, și văzu înăuntru fete dansând, purtându-și obligatoriile costume de baie minuscule și pantofii cu tocuri înalte.

— Intrare gratis, 90 de baht băuturile, îi răcni cineva în ureche.

Își văzu de drum, însă era ca și cum ar fi stat pe loc, fiindcă aceleași cuvinte i se repetară până la capătul străzii suprapopulate.

Simți că-i pulsează ceva în stomac și nu reuși să decidă dacă era muzica, inima sau duduital difuz al mașinărilor care construiau, zi și noapte, noua șosea către Silom.

La un bar, o fată purtând o rochie de un roșu țipător îi prinse privirea și-i făcu semn cu mâna către scaunul de lângă ea. Harry păși mai departe, simțindu-se aproape beat. Auzi vuiet dinspre alt bar care avea un televizor prins într-un colț: o echipă sau alta tocmai marcase. Doi englezi cu gâturi roz ciocneau paharele și cântau „*Suflu mereu balonașe de săpun...*”

— Hai încoace, blondule.

O femeie înaltă și subțire își flutură genele către el, băgând la înaintare o pereche de sâni mari și fermi și încrucișându-și picioarele în așa fel, încât colanții mulați să nu mai lase nimic pe seama imaginației.

— E *katoy*, zise în norvegiană o voce, făcându-l pe Harry să se răsucescă într-acolo.

Dădu cu ochii de Jens Brekke. De braț îi atârna o thailandeză mărunțică, cu o fustă mini de piele.

— Chiar că-i fantastic totul: corp, sâni și vagin. Unii bărbați, de fapt, preferă un *katoy* chestiei originale. Și de ce nu? făcu Brekke, dând la iveală un șir de dinți albi pe chipul cafeniu, ca de copil. Singura problemă, firește, e că vaginele create chirurgical nu au aceleași proprietăți de autocurățare precum cele ale femeilor reale. În ziua în care o să le iasă și asta o să mă gândesc și eu să devin *katoy*. Ce părere ai, domnule polițist?

Harry aruncă o privire către femeia înaltă, care le și întorsese spatele, pufnind tare a lehamite, când auzise cuvântul *katoy*.

— Ei bine, nu m-aș fi gândit că unele dintre femeile de pe-aici s-ar putea să nu fie femei.

— Ochiul neantrenat e ușor de păcălit, dar poți să-ți dai seama după mărul lui Adam, care în general nu poate fi eliminat. Mai au și tendința de a fi cam înalte, îmbrăcate cam prea provocator și flirtează puținel cam agresiv. Și arată prea bine. Asta, în cele din urmă, le dă de gol. Nu se pot controla; trebuie să meargă un pic prea departe...

Lăsa propoziția suspendată în aer, de parcă ar fi făcut vreo aluzie la ceva, însă, dacă așa stăteau lucrurile, Harry nu știa la ce.

— Apropo, domnule polițist, ai cam exagerat și dumneata? Văd că șchiopătezi.

— Da, am exagerat cu încrederea în capacitățile de comunicare occidentale. O să-mi treacă.

— Ce anume? Încrederea sau șchiopătatul?

Brekke îl privea pe Harry cu același surâs nevăzut ca la funeralii. De parcă ar fi fost vorba despre un joc la care voia să-l îndemne pe Harry să participe. Însă Harry nu avea chef de jocuri.

— Sper că amândouă. Mă duceam spre casă.

— Deja?

Luminile stradale făceau să lucească fruntea umedă a lui Brekke.

— Abia aștept să te văd mâine într-o formă mai bună, domnule polițist.

Pe strada Surawong, Harry făcu semn unui taxi.

— Masaj, domnu'?

Partea a treia

Luni, 13 ianuarie

Când Nho îl luă pe Harry din fața clădirii în care locuia, un bloc de apartamente înalt, soarele abia dacă răsărise și își trimitea cu blândețe razele peste ei, printre casele scunde.

Ajunseră la Barclays Thailanda înainte de ora opt și un angajat cu o claie de păr în stil Jimi Hendrix și căști în urechi le permise accesul în parcare subterană a clădirii. Nho izbuti să găsească un loc liber pentru vizitatori, lângă lift, printre BMW-uri și Mercedesuri.

Nho preferă să aștepte în mașină, deoarece cunoștințele sale de norvegiană se limitau la *takk* — „mulțumesc” —, cuvânt pe care îl învățase de la Harry într-o pauză de cafea. Liz glumise, spunând că *takk* era întotdeauna primul cuvânt pe care albi îi făceau pe băștinași să-l învețe.

Nho nu se simțea bine acolo; mașinile alea scumpe atrăgeau atenția hoților, zicea. Și, chiar dacă parcare avea camere de filmat cu circuit închis, nu-i inspirau încredere parcagiii care pocneau din degete, pe un ritm invizibil, când ridicau bariera.

Harry luă ascensorul până la etajul nouă și intră în zona de recepție de la Barclays Thailanda. Se prezentă și se uită la ceas. Aproape că se așteptase ca Brekke să întârzie, însă o femeie îl însoți înapoi la lift, trecu un card prin cititor și apăsă pe butonul însemnat cu litera M, care, îi explică, însemna mansardă. Se grăbi apoi să se întoarcă, lăsându-l pe Harry să urce spre ceruri.

Când ușile liftului se deschisera, îl văzu pe Brekke în mijlocul unei podele parchetate, cafenii, sprijinindu-se de o masă mare de mahon, cu un *telefon* la ureche și altul lăsat pe umăr. Restul încăperii era din sticlă. Pereții, tavanul, masa de cafea, ba chiar și scaunele.

— Vorbim mai încolo, Tom. Ai grijă să nu te lași ademenit astăzi. Și, cum am zis, nu te atinge de rupie.

Se scuză cu un zâmbet adresat lui Harry și duse la ureche celălalt receptor, aruncă o privire la ecranul computerului și, după un „da” scurt, închise.

— Ce-a fost asta? întrebă Harry.

— Slujba mea.

— Ce slujbă?

— În momentul ăsta... să obțin un împrumut în dolari pentru un client.

— Sume mari? întrebă Harry cuprinzând cu privirea Bangkokul, a cărui priveliște era pe jumătate ascunsă de ceață.

— Depinde de ce compari. Cât un buget normal de consiliu local din Norvegia, aş zice. Te-ai distrat aseară?

Până să răspundă Harry, unul dintre telefoane țârâi și Brekke apăsă un buton al interfonului.

— Shena, vrei te rog să preiei un mesaj? Am de lucru.

Ridică degetul de pe buton fără să mai aștepte vreo confirmare.

— De lucru?

Brekke râse.

— Nu citești ziarele: toate valutele asiatice au luat-o la vale. Toți sunt pișați pe ei și se dau de ceasul morții ca să cumpere dolari. Băncile și companiile de brokeraj se închid pe bandă rulantă și lumea a început să se arunce pe geam.

— Dar nu și dumneata? spuse Harry, frecându-și absent spinarea.

— Eu? Sunt broker, din familia vulturilor hoitari.

Flutură din brațe de câteva ori și își dezveli dinții.

— Câștigăm bani orice s-ar întâmpla, atâta vreme cât pe piață e mișcare și lumea tranzacționează. Agitația e bună și-n momentul ăsta e agitație non-stop.

— Deci în jocul acesta ești crupierul?

— Da! Bine spus. Trebuie s-o țin minte pe asta. Și ceilalți idioți sunt jucătorii.

— Idioți?

— Desigur.

— Eu îi credeam mai degrabă isteți pe traderi.

— Isteți, da, și totuși niște idioți absoluți. E un neconținut paradox, dar, cu cât devin mai isteți, cu atât sunt mai dornici să speculeze pe piața valutară. Ar trebui să știe mai bine ca oricine că e imposibil, pe termen lung, să câștigi la ruletă. Sunt destul de tâmpit și eu, dar măcar știu asta.

— Deci n-ai jucat niciodată, Brekke?

— Mai mizez și eu, când și când.

— Și asta te face unul dintre idioți?

Brekke întinse o cutie cu trabucuri, însă Harry îl refuză.

— Bine faci. Au un gust oribil. Le fumez fiindcă mi se pare că așa trebuie. Fiindcă mi le pot permite.

Clătină din cap și își băgă un trabuc în gură.

— Ai văzut *Casino*, domnule polițist? Filmul cu Robert De Niro și Sharon Stone?

Harry dădu din cap afirmativ.

— Ții minte scena unde Joe Pesci vorbește despre un tip, singurul om pe care-l știe care poate câștiga bani din jocuri de noroc? Doar că tipul ăla nu se ocupa cu jocurile de noroc, ci cu pariurile. Curse de cai, meciuri de baseball și așa mai departe. O chestie un pic diferită de ruletă.

Brekke trase un scaun de sticlă pentru Harry și se așază la rându-i, față în față cu el.

— Jocurile de noroc au de-a face cu șansa, pariurile însă nu. Pariurile stau în două chestii: psihologie și informație. Persoana cea mai isteată câștigă. Tipul din *Casino* de pildă. Își trece toată vremea adunând informații despre originea cailor, despre cum s-au descurcat la antrenament în săptămâna aia, ce mâncare li s-a dat, cât cântărea jocheul când s-a dat jos din pat dimineată — numai date de care ceilalți nu le pasă, pe care nu le pot afla ori folosi. Când face pariul, evaluează cotele și e atent la ce fac și alți pariori. Dacă un cal are o cotă prea mare, pariază pe el, indiferent dacă crede sau nu că va câștiga. Și, la capătul zilei, iese în câștig. Iar ceilalți pierd.

— Așa de simplu e?

Brekke ridică o mână, defensiv, și se uită la ceas.

— Știam că un investitor japonez de la Banca Asahi urma să se ducă astă-noapte în Patpong. L-am găsit până la urmă pe Soi 4. Am băgat informații în el și am tras de om ca să aflu la rândul meu chestii până la trei dimineata, apoi l-am lăsat să se combine cu femeia cu care eram și m-am dus acasă. La 6 am ajuns la firmă și de-atunci cumpăr întruna baht. O să ajungă și el la lucru curând și-o

să aibă deja în cont baht în valoare de patru milioane de coroane. După care o să vând iarăși.

— Par să fie mulți bani și, în plus, sună aproape ilegal.

— Aproape, Harry. Aproape.

Brekke era surescitat acum, ca un băiețel care-și arată jucăria cea nouă.

— Nu e o problemă de morală. Dacă ești atacant într-o echipă de fotbal și stai la plească, o să fii mereu într-o poziție la limita ofsaidului. Regulile există ca să fie ocolite.

— Și câștigă cel care știe să le ocolească mai bine?

— Când Maradona a dat gol cu mâna, spectatorii au acceptat asta ca pe o parte a jocului. Orice chestie pe care n-o vede arbitrul e în regulă.

Brekke ridică un deget.

— În orice caz, nu se poate scăpa din vedere faptul că e o chestie cu risc calculat. Mai pierzi când și când, dar dacă știi să folosești riscul în favoarea ta, o să ai de câștigat pe termen lung.

Brekke se strâmbă și își stinse trabucul.

— Astăzi, investitorul japonez a stabilit ce-o să fac, dar știi care-i senzația cea mai tare? Când ești la cârma jocului. De exemplu, înainte ca datele despre inflația din SUA să fie publicate, poți lansa un zvon cum că Greenspan¹ ar fi zis, la un prânz privat, că rata inflației trebuie să crească. Poți să-ți încurci adversarii. Așa îți faci rost de victoriile mari. La naiba, e mai bine decât să faci sex.

Râse și bătu cu piciorul în podea, încântat de sine însuși.

— Piața valutară e mama tuturor piețelor, Harry. E Formula 1. Pe cât de tare te ațâță, pe-atât de mortală e.

¹ Alan Greenspan (n. 1926): economist american, șeful Rezervei Federale a Statelor Unite. (N.r.)

Știu că e o chestie perversă, dar sunt unul dintre obsedații ăia de control cărora le place să știe că e numai din vina lor dacă se omoară singuri la volan.

Harry se uită împrejur. Un profesor nebun într-o cușcă de sticlă.

— Și dacă ești prins că ai depășit viteza legală?

— Câtă vreme fac bani și păstrez niște limite... toată lumea e fericită. Apropo, sunt omul care aduce cei mai mulți bani firmei. Vezi biroul ăsta? Era al șefului de la Barclays Thailanda. Te-ai putea întreba ce caută în biroul lui un broker jerpelit ca mine. Îți spun, e din cauză că într-o companie de brokeraj contează un singur lucru: câți bani poți să faci. Orice altceva e de decor. Chiar și șefii. Sunt doar administratori care depind de cei productivi dintre noi ca să-și mențină posturile și salariile. Șeful meu s-a mutat acum într-un birou confortabil la etajul de dedesubt, fiindcă am amenințat că-mi iau clienții și mă duc la concurență dacă nu primesc un comision mai mare. Și biroul ăsta.

Își scoase vesta și o așază pe spătarul scaunului.

— Dar destul cu mine. Cum te pot ajuta, Harry?

— Mă întrebam ce ați vorbit la telefon, dumneata și ambasadorul, în ziua morții lui.

— M-a sunat ca să-i confirm o întâlnire. I-am confirmat-o.

— Și apoi?

— A venit la ora patru aici, cum stabiliserăm. La patru și cinci, cam așa. Shena de la recepție știe exact ora. A sosit primul și s-a înregistrat.

— Despre ce ați vorbit?

— Despre bani. Avea niște bani pe care voia să-i investească, zise Brekke, fără ca vreun mușchi de pe figură

să lase de înțeles că ar fi mințit. Am stat aici până la cinci. Apoi l-am însoțit până la subsol, în parcare.

— Era parcat unde suntem și noi acum?

— Dacă ați ocupat locul pentru vizitatori, da.

— Și atunci l-ai văzut ultima oară?

— Exact.

— Mersi, asta a fost tot, zise Harry.

— Păi... ai bătut cale lungă pentru foarte puțin.

— Cum ziceam, e o investigație de rutină.

— Sigur. A murit de inimă. Nu-i așa? întrebă Jens Brekke cu un semisurâs.

— Așa s-ar părea.

— Sunt un prieten de familie, zise Jens. Nimeni nu scoate o vorbă, dar m-am cam prins. Îți spun ca să știi.

Tocmai când Harry se ridica, ușa liftului se deschise și femeia de la recepție intră cu o tavă pe care se aflau două pahare și două sticle.

— Un pic de apă înainte să pleci, Harry? Pun să mi se trimită, o dată pe lună.

Umplu paharele cu apă minerală Farris din Larvik.

— Apropo, Harry, ora conversației pe care mi-ai dat-o ieri era greșită.

Deschise o ușă în perete și Harry văzu o mașinărie ce arăta ca un bancomat. Brekke tastă câteva numere.

— A fost 13:13, nu 13:15. S-ar putea să nu fie important, dar m-am gândit că ai vrea să știi cu absolută acuratețe.

— Compania de telecomunicații ne-a dat orele apelurilor. De ce ai crede că ora ta e mai precisă?

— A mea *este* cea corectă, zise celălalt, expunându-și o clipă dinții albi. Dispozitivul ăsta înregistrează toate conversațiile mele. Costă jumătate de milion de coroane și are un ceas controlat prin satelit. Crede-mă, e precis.

Harry ridică din sprâncene.

— Cine naiba plătește jumătate de milion pentru un reportofon?

— Mai mulți decât îți imaginezi. O grămadă de brokeri, printre alții. Dacă ai o dispută cu un client despre ce-ai zis la telefon — cumpără sau vinde —, jumate de milion e apă de ploaie. Aparatul adaugă automat un cod digital, care marchează ora, pe banda asta specială.

Ridică ceva ce aducea cu o videocasetă.

— Codul temporal nu poate fi șters și când o conversație a fost înregistrată nu mai poți schimba înregistrarea fără să distrugi codul. Poți doar să ascunzi banda, însă apoi alții vor afla că lipsesc casete pentru perioada respectivă. Motivul pentru care suntem atât de meticuloși e că, în caz că se ajunge în instanță, casetele ar fi o probă validă.

— Asta înseamnă că ai o înregistrare a conversației tale cu Molnes?

— Sigur că da.

— Și am putea să...

— Doar o clipă.

Era ciudat să auzi vocea atât de vie a unei persoane pe care o văzuseși moartă, cu un cuțit înfipt în spinare.

— Atunci... la ora patru, zicea ambasadorul.

Glasul îi suna plat, aproape trist. Apoi apelul se sfârși.

Luni, 17 ianuarie

— Ce-ți mai face spatele? întrebă Liz, îngrijorată, când Harry intră șchiopătând în sala de întruniri pentru ședința de dimineață.

— Mai bine, minți el, așezându-se pe un scaun și depărtând picioarele.

Nho îi întinse o țigară, însă Rangsan tuși de după ziarul lui și Harry se abținu s-o aprindă.

— Am niște vești care s-ar putea să te binedispună, zise Liz.

— Dar *sunt* binedispus.

— Mai întâi de toate, am decis să-l luăm pe Woo la puricat. Să vedem ce putem scoate de la el dacă-l amenințăm cu trei ani de pușcărie pentru ultraj și agresiune asupra unui polițist aflat în misiune. Domnul Sorensen pretinde că nu l-a văzut. Lucrează, s-ar părea, pe cont propriu. Nu-i știm adresa, dar știm că mănâncă de obicei la un restaurant de lângă stadionul Ratchadamnoen, arena de box. La meciurile astea se fac pariuri imense și cămătarii se învârt pe-acolo ca să-și găsească mușterii și să țină sub ochi

datornicii care n-au plătit încă. Cealaltă veste bună e că Sunthorn a pus ceva întrebări pe la hoteluri suspectate că sunt fațadă pentru agenții de escorte. Ambasadorul frecventa, se pare, una dintre aceste agenții — cei de acolo au ținut minte mașina din cauza numărului diplomatic. Ziceau că era și o femeie cu el.

— Bine.

Liz păru puțin dezamăgită de reacția lipsită de entuziasm a lui Harry.

— Bine?

— A dus-o la hotel pe domnișoara Ao ca să-și facă treaba cu ea. Și ce? Că doar nu putea s-o invite acasă. Nu? De aici putem trage concluzia doar că Hilde Molnes avea un motiv ca să-și ucidă soțul. Sau poate iubitul domnișoarei Ao, dacă avea așa ceva.

— Și domnișoara Ao ar putea avea un motiv, dacă Molnes era pe cale să-i facă vânt, zise Nho.

— Multe sugestii bune, spuse Liz. De unde să începem?

— Să verificăm alibiurile, veni răspunsul de după ziar.

În sala de ședințe a ambasadei, domnișoara Ao ridică spre Harry și Nho niște ochi înroșiți de plâns. Negase pe loc că ar fi vizitat vreun hotel, zisese că locuiește cu sora și mama ei, dar că ieșise în oraș în seara crimei. Nu o însoțise nimeni, pretindea, și ajunsese acasă foarte târziu, cândva după miezul nopții. Abia când Nho încercase s-o determine să le spună pe unde umblase o podidise plânsul.

— Ar fi mai bine să ne spui acum, domnișoară Ao, zise Harry, trăgând jaluzelele care dădeau către hol. Ne-ai mai mințit o dată. Acum e treabă serioasă. Spui că ai fost în oraș în seara crimei, dar nu te-ai întâlnit cu nimeni care ar putea să declare că te-a văzut.

— Mama și sora mea...

— Pot să depună mărturie că te-ai întors acasă după miezul nopții. Asta nu prea te ajută, domnișoară Ao.

Lacrimile curgeau șuvoi pe chipul dulce, de păpușă. Harry oftă.

— Va trebui să te luăm cu noi, zise. Asta dacă nu te răzgândești și nu ne spui unde ai fost.

Fata scutură din cap, iar Harry și Nho schimbă priviri. Nho ridică din umeri și-o apucă de braț, însă ea își lăsa capul pe masă, bocind. În clipa aceea se auzi o bătaie ușoară în ușă. Era Sanphet.

— Sanphet, noi...

Șoferul își duse un deget la buze.

— Știu, șopti și-i făcu semn lui Harry să iasă.

Harry trase ușa după el.

— Da?

— O anchemtați pe domnișoara Ao. Vă întrebați unde era la ora când a fost săvârșită crima.

Harry nu răspunse. Sanphet își dresе vocea și își îndreptă spatele.

— Am mințit. Domnișoara Ao a fost în mașina ambasadorului.

— Așa? făcu Harry, luat prin surprindere.

— De mai multe ori.

— Știa deci despre relația pe care o avea cu ambasadorul?

— Nu cu ambasadorul.

Îi trebuiă câteva secunde lui Harry până să se prindă, apoi se holbă neîncrezător la bărbatul mai în vârstă.

— Dumneata, Sanphet? Dumneata și domnișoara Ao?

— E o poveste lungă și mă tem că nu vei înțelege tot, zise celălalt, privindu-l iscoditor. Domnișoara Ao a fost

cu mine în noaptea morții ambasadorului. N-ar spune asta niciodată, fiindcă ne-ar costa slujbele pe amândoi. Relațiile între angajați nu sunt permise.

Harry își trecu o mână prin păr.

— Știu la ce te gândești, domnule polițist. Că eu sunt bătrân și ea o copilă.

— Păi... mă tem că nu pricep pe deplin, Sanphet. Sanphet surâse.

— Mama ei și cu mine am fost iubiți acum multă, multă vreme, cu mult înainte s-o aibă pe Ao. În Thailanda avem ceva ce se cheamă *phîi*. Se poate traduce prin „senioritate”, ca atunci când o persoană mai vârstnică e mai sus în ierarhie decât cineva mai tânăr. Dar înseamnă mai mult de-atât. Mai înseamnă că persoana mai în vârstă are o responsabilitate. Domnișoara Ao a primit postul de la ambasadă la recomandarea mea și e o femeie afectuoasă, recunoscătoare.

— Recunoscătoare? nu se putu abține Harry. Dar câți ani avea când...? Și mama ei ce spune?

Sanphet zâmbi întristat.

— E de aceeași vârstă ca mine și înțelege. O împrumut pe Ao doar pentru puțin timp. Până-și găsește bărbatul cu care să-și întemeieze o familie. Nu e un lucru atât de neobișnuit...

Harry își eliberă, cu un icnet, aerul ținut în piept.

— Deci ești alibiul ei? Și știi că nu pe domnișoara Ao a dus-o ambasadorul la hotelul pe care-l frecventa?

— Dacă ambasadorul s-a dus la vreun hotel, nu s-a dus cu Ao.

Harry înălță un deget.

— Ai mai mințit o dată și te-aș putea aresta pentru obstrucționarea unei anchete polițienești. Dacă mai ai ceva să-mi spui, fă-o acum.

Ochii bătrâni și căprui îl priviră fără să clipească.

— Mi-a plăcut domnul Molnes. Mi-a fost prieten. Sper că persoana care l-a omorât să fie pedepsită. Și nimeni altcineva.

Harry dădu să mai zică ceva, dar se abținu.

Luni, 13 ianuarie

Soarele căpătase culoarea vinului roșu, cu dungi portocalii. Stăruia deasupra orizontului cenușiu al Bangkokului ca o planetă nouă, apărută dintr-odată pe firmament.

— Țsta e stadionul Ratchadamnoen, spuse Liz după ce Toyota în care se aflau Harry, Nho și Sunthorn opri lângă clădirea de cărămidă gri. Vreo doi vânzători de bilete la suprapreț, cu aspect jalnic, se puseră pe dată în mișcare, însă Liz le făcu semn să-și ia tălpășița.

— S-ar putea să nu ți se pară impresionant, dar asta e versiunea de Bangkok a Teatrului Viselor. Aici, oricine are ocazia să fie Dumnezeu, dacă are mâini și picioare îndeajuns de iuți. Salut, Ricki!

Unul dintre oamenii de ordine se apropie de mașină; Liz comută pe modul șarmant, la un nivel de care Harry n-ar fi crezut-o în stare. După un șuvoi iute de cuvinte și râsete, se întoarse zâmbind către ceilalți.

— Hai să-l arestăm pe Woo cât de rapid putem. Am făcut rost de locuri în primul rând, pentru mine și domnul turist. Ivan boxează al șaptelea în seara asta. Ne-am putea distra.

Restaurantul era dintre cele fără fasoane — cu plastic, muște și un ventilator solitar care se străduia să împrăștie izurile de mâncare ce veneau dinspre bucătărie către restul încăperii. Pe un perete, dincolo de tejghea, atârnavu portrete ale familiei regale thailandeze.

Doar câteva mese erau ocupate, iar Woo nu se vedea pe nicaieri. Nho și Sunthorn se așezară la o masă lângă ușă, în vreme ce Harry și Liz luau loc în spate. Harry comandă un rulou de primăvară și, de dragul siguranței, o cola cu care să-l dezinfecteze.

— Rick mi-a fost instructor când m-am apucat de box thailandez, explică Liz. Cântăream aproape de două ori cât băieții cu care mă antrenam, eram cu trei capete mai înaltă și eram bătută mereu. Țștia sug boxul odată cu laptele mamei. Dar nu le place să fie loviți de femei, zic ei. Nu că aș fi fost martoră la așa ceva.

— Și care-i faza cu regele? întrebă Harry arătând cu degetul. Îi văd portretul peste tot.

— Ehei, o națiune are nevoie de eroi. Familia regală nu era tocmai populară până la Al Doilea Război Mondial, când regele a reușit să se alieze cu japonezii și-apoi, când au intrat în defensivă, cu americanii. Și-a salvat națiunea de la o baie de sânge.

Harry ridică sticla de cola către portret.

— Pare un gagi mișto.

— Trebuie să înțelegi: sunt două lucruri cu care nu se glumește în Thailanda...

— Familia regală și Buddha. Da, mersi, am fost informat.

Ușa se deschise.

— Ia te uită, șopti Liz și ridică din sprâncenele inexistente. De obicei, în carne și oase, par ceva mai micuți.

Harry nu se întoarse într-acolo. Planul era să aștepte până ce lui Woo i se aducea mâncarea. Unui om cu bețișoare în mână îi ia mai mult să scoată o armă.

— Se așază, spuse Liz. Măi, ar trebui închis numai pentru cum arată. Dar ne putem socoti norocoși dacă reușim să-l ținem suficient cât să-i punem câteva întrebări.

— Cum adică? Tipul ăsta a aruncat un polițist pe geam de la etajul întâi.

— Știu, dar nu mi-aș pune cine știe ce nădejde. Woo „Bucătarul” nu e un oarecare. Lucrează pentru una dintre familiile mafiote, iar familiile au avocați buni. Credem că a lichidat cel puțin o duzină de oameni, a schilodit de zece ori mai mulți și tot are cazierul imaculat.

— „Bucătarul”? făcu Harry, înhățând ruloul fierbinte ca focul care-i poposise pe masă.

— A căpătat acum vreo doi ani porecla. Aveam de-a face cu una dintre victimele lui Woo; am primit eu cazul și eram de față când s-a făcut autopsia. Cadavrul stătuse în aer liber câteva zile și era așa de umflat de gaze că arăta ca o minge de fotbal negru-albăstruie. Gazul ăla e toxic, așa că legistul ne-a trimis afară și și-a pus mască înainte să-i perforeze stomacul. Eu mă uitam înăuntru pe geam. Pielea a plesnit când a despicat corpul și se vedea ieșind gazul, un noruleț verzui.

Harry puse ruloul la loc pe farfurie cu o expresie lezată, însă Liz nu băgă de seamă.

— Însă șocul a fost că, pe dinăuntru, corpul forfotea de viață. Patologul s-a lipit de perete când a văzut ce lichioane negre ies din stomac, apoi cum ajung pe podea și o zbughesc prin găuri și unghere.

Închipui niște coarne cu degetele arătătoare pe propria-i frunte.

— Cărăbuși.

— Cărăbuși? se strâmbă Harry. Nu credeam că-ți pot intra în corp.

— Mortul avea un tub de plastic în gură când l-am găsit.

— El...

— În cartierul chinezesc, cărăbușii prăjiți sunt o delicatesă. Woo îl obligase pe amărâtul ăla să îi înghită.

— Fără să-i mai prăjească? făcu Harry, dându-și farfuria deoparte.

— Uluitoare făpturi și insectele astea, zise Liz. Cum or fi supraviețuit în stomac, cu gazul ăla toxic și tot?

— Aș prefera să nu mă gândesc.

— Prea picant?

Îi trebui o secundă ca să-și dea seama că Liz se referise la mâncare. O împinsese către marginea mesei.

— O să te obișnuiești, Harry. Trebuie doar s-o iei ușor-ușor. Și-ar trebui să faci rost de câteva rețete, ca să-ți impresionezi iubita cu talentele într-ale gătitului, după ce te întorci acasă.

Harry tuși.

— Sau pe maică-ta.

Harry scutură din cap.

— Îmi pare rău, n-am nici una, nici alta.

— Eu ar trebui să-ți cer scuze, zise ea și conversația se poticni.

Mâncarea lui Woo era pe drum.

Liz scoase un pistol negru de serviciu din tocul de la șold și trase piedica.

— Smith & Wesson 650, zise Harry. O armă robustă.

— Stai în spatele meu, spuse Liz, ridicând-se.

Woo nici măcar nu clipi când, înălțând privirea, întâlni țeava pistolului. Ținea în mâna stângă bețișoarele;

mâna dreaptă îi era ascunsă sub masă. Liz lătră ceva în thailandeză, însă Woo păru că n-o aude. Fără să miște capul, își mută privirea prin încăpere, îi înregistrează pe Nho și pe Sunthorn, apoi ochii i se opriă asupra lui Harry. Un surâs îi apăru pe buze.

Liz strigă iarăși și Harry simți cum pe ceafă i se face pielea ca de găină. Țeava armei se înalță și mâna dreaptă a lui Woo apăru de sub masă. Goală. Harry o auzi pe Liz pufnind tare printre dinți. Privirea lui Woo rămase pironită asupra lui Harry cât Nho și Sunthorn îi puseră cătușele. Ieșiră apoi din local, semănând cu o paradă de circ cu un musculos și doi pitici.

Liz puse pistolul la loc.

— Nu cred că te place, zise ea, arătând către bețișoarele care rămăseseră înfipite vertical în orezul din bol.

— Serios?

— E un vechi simbol de prin partea locului, înseamnă că te vrea mort.

— O să trebuiască să-și aștepte rândul, zise Harry, amintindu-și că trebuia să ceară o armă cu împrumut.

— Să vedem dacă ne alegem cu ceva acțiune până la capătul serii, spuse Liz.

Fură întâmpinați, în drumul spre arenă, de strigătele mulțimii în extaz și de un trio de bărbați care suflau în trâmbițe și izbeau în talgere de parcă ar fi fost o fanfară școlară pe LSD.

Doi luptători purtând bandane colorate și cârpe înfășurate în jurul brațelor tocmai intraseră în ring.

— Ăla-i Ivan, băiatul nostru, cu șort albastru, zise Liz, care la sosire îl ușurase pe Harry de toți banii pe care-i avea în buzunar și-i dăduse unui agent de pariuri.

Își găsiră locurile în rândul din față, chiar în spatele arbitrului, lucru care o făcu pe Liz să plescăie din buze a mulțumire. Schimbă câteva vorbe cu vecinul ei.

— E cum credeam, zise apoi. N-am pierdut nimic. Dacă vrei să vezi lupte cu adevărat bune trebuie să vii marțea. Sau joia, la Lumphini. Altfel ai parte de-o groază de... ei, știi și tu.

— Meciuri-bulion.

— Cum?

— Meciuri-bulion. Așa zicem în norvegiană când concurează doi sportivi slabi.

— Bulion?

— E o supă fierbinte. Fiindcă ăla-i momentul când te duci să mănânci o porție.

Ochii lui Liz se îngustau și scânteiau când râdea. Harry descoperise că-i place s-o vadă și s-o audă râzând.

Cei doi boxeri își scosese răndanele. Dădură un tur de ring și executară un soi de ritual, lipindu-și frunțile de stâlpii din colțuri, apoi înghenunchind și făcând câțiva pași simpli de dans.

— Se cheamă *ran muay*, lămurii Liz. Dansează în onoarea *kru*-ului personal, guru și îngher păzitor al boxului thailandez.

Muzica încetă și Ivan se duse în colțul lui, unde el și antrenorul se înclinară unul spre celălalt, cu palmele împreunate.

— Se roagă, spuse Liz.

— Are nevoie? întrebă îngrijorat Harry, care avusese la el un teanc mărișor de bancnote.

— Nu și dacă se ridică la înălțimea numelui său.

— Ivan?

— Toți luptătorii își aleg numele. Ivan și l-a luat după Ivan Hippolyte, un olandez care a câștigat în 1995 un meci pe stadionul Lumphini.

— Doar un meci?

— E singurul străin care a câștigat vreodată la Lumphini. Dintotdeauna.

Harry se răsuci ca să vadă după expresia ei dacă vorbea serios, dar în acel moment gongul sună și lupta începu.

Boxerii se apropiară precauți, păstrând o distanță sănătoasă și dându-și târcoale. O lovitură fu parată cu ușurință și o izbitură cu piciorul nimeri aerul. Muzica își spori volumul, la fel ca și ovațiile mulțimii.

— Încing un pic atmosfera, ți-pă Liz.

Apoi luptătorii se aruncară unul asupra celuilalt. Cu iuțeala trăsnetului, o învălmășeală de picioare și brațe. Lucrurile se întâmplau așa de rapid că Harry nici nu văzu mare lucru, însă Liz icni. Lui Ivan îi curgea deja sânge din nas.

— A luat un cot în figură, zise Liz.

— Cot? Și arbitrul n-a văzut?

Liz zâmbi.

— Este permis să folosești cotul. Ba chiar se încurajează asta. Loviturile cu pumnii și picioarele îți aduc puncte, dar de obicei loviturile de cot și de genunchi îți doboară adversarul.

— Deci loviturile lor de picior nu se ridică la înălțimea celor din karate.

— Eu aș avea grijă aici, Harry. Acum câțiva ani au venit de la Hong Kong cinci dintre cei mai buni luptători ai lor ca să stabilească ce stil este mai eficient. Toate ceremoniile și plecăciunile au durat mai bine de-un ceas, în timp ce meciurile, toate cinci, au ținut în total șase

minute și jumătate. Și cinci ambulanțe au pornit-o către spital. Ghici cine era în ele?

— Ei, în seara asta nu e pericol de așa ceva, zise Harry și căscă demonstrativ. Aici e... Ce mama naibii!

Ivan își apucase de grumaz potrivnicul și, cu o mișcare iscusită, trăsesse în jos capul celuilalt și își catapultase genunchiul drept către fața lui. Oponentul căzu pe spate, reușind însă să se apuce de corzi, ajungând să atârne exact în fața lui Liz și Harry. Sângele curgea pe podea de parcă s-ar fi spart pe undeva o conductă. Harry auzi în spatele lui oameni protestând și își dădu seama că asta era din pricină că se ridicase în picioare. Liz îl trase la loc pe scaun.

— Uau! strigă. Ai văzut ce rapid a fost Ivan? Ți-am zis c-o să ne distrăm, nu?

Boxerul în șort roșu își întorsese capul pe-o parte, așa că Harry îi cercetă profilul. Văzu cum i se mișcă pielea din jurul ochiului, umflându-se cu sânge. Era ca și cum ar fi văzut cum e umflată o saltea pneumatică.

Harry avu o stranie și zguduitoare senzație de déjà-vu când Ivan porni spre adversarul neajutorat, care nici nu mai era conștient că se află în ring. Ivan zăbovi, studiindu-și oponentul precum un gurmand nehotărât dacă să înceapă cu aripa ori cu pulpa de pui. Pe fundal, printre cei doi boxeri, Harry îl zări pe arbitru. Se uita, cu capul lăsat în piept și brațele pe lângă corp. Harry își dădu seama că arbitrul n-are de gând să facă nimic și simți că inima îi bubuie în piept. Trupa celor trei nu mai suna ca o fanfară de Ziua Independenței: scăpaseră de sub control, suflau în alămuri și băteau turbați din talgere.

Oprește-te, își zise Harry și, în aceeași clipă, își auzi propria voce: *Pocnește-l!*

Iar Ivan îl pocni.

Harry nu mai urmări numărătoarea. Nu-l văzu pe arbitru ridicând brațul lui Ivan și nici *wai*-ul învingătorului către toate cele patru colțuri ale ringului. Se holba la podeaua crăpată și udă de ciment de lângă talpa lui, unde o insectă mică se chinuia să scape dintr-un strop de sânge. Prins într-o serie de evenimente și coincidențe, înotând în sânge până la brâu. Se afla în altă țară, altcândva. Își veni în fire abia când un braț îl lovi între omoplați.

— Am câștigat! îi răcni în ureche Liz.

Stăteau la rând să-și ia banii de la ghișeul de pariuri când Harry auzi vorbind în norvegiană o voce pe care-o știa.

— Ceva îmi spune că polițistul nostru a pariat cu înțelepciune și nu s-a încrezut doar în noroc. Caz în care... felicitări.

— Păi, zise Harry întorcându-se către voce, inspec-toarea Crumley se pretinde expertă, așa că poate nu ești așa de departe de adevăr.

I-o prezentă pe Liz lui Jens Brekke.

— Ai pariat și tu? întrebă ea.

— Un prieten mi-a dat pontul că adversarul lui Ivan ar fi un pic răcit. Ciudat ce efect uriaș poate să aibă chestia asta, așa-i, domnișoară Crumley? zise Brekke și, radios, se întoarse către Harry. Mă întreb dacă m-ai putea ajuta cu o chestie, Hole. Am luat-o cu mine pe fata lui Molnes și-ar trebui s-o duc înapoi acasă cu mașina, dar uite că m-a sunat unul dintre cei mai importanți clienți ai mei din SUA și trebuie să mă întorc la birou. E haos, dolarul a urcat până la cer și omul trebuie să scape de-un camion de baht.

Harry privi în direcția spre care arătase cu capul Brekke. Sprijinită de perete, purtând o cămașă Adidas cu

mâneci lungi, pe jumătate ascunsă de mulțimea ce se grăbea să iasă de pe stadion, se afla Runa Molnes. Stătea cu brațele încrucișate și se uita în gol.

— Când te-am ochit aici, mi-am amintit că Hilde Molnes a zis că locuiești în apartamentul ambasadei de lângă râu. N-ar fi un ocol așa de mare dac-ați împărți un taxi. I-am promis maică-sii...

Brekke dădu din mână ca să indice că un asemenea nivel de îngrijorare maternă era firește exagerat, însă ar fi făcut bine, cu toate acestea, să-și țină promisiunea.

Harry se uită la ceas.

— Sigur că poate, spuse Liz. Biata fată. Nu mă miră că maică-sa e cam încordată în perioada asta.

— Firește, făcu Harry, forțându-se să zâmbească.

— Fantastic, zise Brekke. Și încă ceva. Ați putea să-mi încasați și mie câștigul? Ar trebui să acopere costul taxiului. Și, dacă mai rămâne ceva, presupun că există vreun fond al poliției pentru văduve sau așa ceva.

Îi întinse chitanța lui Liz și se pierdu în mulțime. Ochii ei se făcură mari la vederea sumei.

— Întrebarea e: există suficiente văduve?

Luni, 13 ianuarie

Runa Molnes nu părea deosebit de încântată că e condusă acasă.

— Mersi, mă descurc, zise. Într-o noapte de luni, Bangkokul e cam la fel de periculos ca satul Ørsta.

Harry, care nu pusese piciorul în Ørsta într-o noapte de luni, făcu semn unui taxi și-i deschise portiera. Fata urcă fără tragere de inimă, îngână o adresă și își aruncă privirea pe geam.

— I-am spus să o ia pe la River Garden, zise după un timp. Acolo te dai jos, nu?

— Cred că instrucțiunile erau ca tu să fii lăsată prima acasă, domnișoară Molnes.

— Domnișoară? râse ea și-l privi cu ochi negri ca ai mamei sale.

Sprâncenele îmbinate o făceau să arate ca un elf.

— Parcă ai fi mătușă-mea. Câți ani ai, de fapt?

— Ești cât de bătrân te simți, zise Harry. Aș zice, așadar, că am cam 60.

Runa îl privi, de data asta, curioasă.

— Mi-e sete, zise deodată. Dacă-mi iei ceva de băut, te las să mă conduci până la ușă.

Harry se aplecă în față, dând să-i spună șoferului adresa lui Molnes.

— Las-o baltă, zise fata. Eu o să insist cu River Garden și o să creadă că încerci să te dai la mine. Vrei să iasă scandal?

Harry îl bătu pe șofer pe umăr. Runa începu să țipe și șoferul puse o frână bruscă, făcând ca țeasta lui Harry să se izbească de plafon. Șoferul se întoarse apoi spre ei; Runa trase aer în piept ca să țipe din nou, făcându-l pe Harry să ridice mâinile în semn că se dă bătut.

— OK, OK, atunci unde? Patpong e în drum, presupun.

— Patpong? dădu Runa ochii peste cap. Chiar că ești bătrân. Doar bătrâneii libidinoși și turiștii se duc acolo. Mergem în piața Siam.

Schimbă câteva cuvinte cu șoferul, în ceea ce lui Harry i se păru o thailandeză fără cusur.

— Ai prietenă? îl întrebă după ce se așezară la o masă și Runa primi o bere, în urma altor amenințări că o să facă o scenă.

Se aflau într-un restaurant mare, afară, în susul unei scări monumentale pline de tineri — studenți, presupuse Harry — așezați pe trepte, privind traficul ce se deplasa cu încetinitorul și privindu-se unii pe alții. Runa aruncase o privire neîncrezătoare la suc de portocale al lui Harry, însă părea să fie obișnuită, în mediul ei, cu cei care nu puneau alcool în gură. Ori poate că nu. Harry avea senzația că nu toate regulile nescrise ale partidului erau respectate în familia Molnes.

— Nu, răspunse Harry, adăugând: De ce naiba mă întreabă toată lumea asta?

— De ce naiba, zici? se foi Runa pe scaun. Cred că de obicei te-ntreabă fetele, nu?

Pe el îl umflă râsul.

— Încerci să mă faci să mă rușinez? Mai bine povestește-mi despre prietenii tăi.

— Despre care dintre ei?

Își lăasă în poală mâna stângă și ridică paharul de bere cu dreapta. Cu un surâs jucăuș, se sprijini de spătar și-l fixă cu privirea.

— Nu-s virgină, dacă asta crezi.

Harry fu cât pe ce să se înece cu sucul și să-l scuipe pe masă.

— De ce-aș fi? urmă ea, ridicând la buze paharul.

— Da, de ce-ai fi? se întrebă și Harry.

— Ești șocat de chestia asta? spuse Runa, lăsând pe masă berea și căpătând o expresie serioasă.

— De ce-aș fi?

Sunase ca un ecou, așa că se grăbi să adauge:

— Cred că și eu am debutat cam când eram de vârsta ta.

— Da, dar nu la treisprezece ani.

Harry trase aer în piept, cugetă atent la comentariul ei și lăasă aerul să iasă încetisor printre dinți. Tare i-ar fi plăcut să lase baltă subiectul.

— Serios? Dar el câți ani avea?

— E secret, zise Runa, care-și recăpătase expresia răutăcioasă. Spune-mi, tu de ce n-ai iubită?

Își luă un răgaz înainte să vorbească în mod automat, poate ca să vadă dacă putea răspunde la tacticile ei de șoc. Și să-i spună că cele două femei pe care putea afirma cu sinceritate că le iubise nu mai erau pe lume acum. Una murise de propria ei mână, cealaltă, de a unui ucigaș.

— E o poveste lungă. Le-am pierdut.

— Le-ai? Sunt mai multe? Cred că de aia te-au lăsat cu ochi-n soare, nu? Erai cu două în același timp?

Harry simți în vocea ei veselia și încântarea copilărească. Îi era cu neputință să-și adune puterile ca s-o întrebe ce fel de relație avea cu Jens Brekke.

— Nu, zise. Nu le-am dat destulă atenție, atâta tot.

— Acum arăți serios.

— Îmi pare rău.

Zăboviră așa în tăcere. Runa își făcu de lucru cu eticheta sticlei de bere. Aruncă o privire furișă spre Harry. De parcă ar fi încercat să decidă ceva. Eticheta se desprinsese.

— Haide, zise ea, luându-l de mână. Vino să-ți arăt ceva.

Coborâra pe trepte, printre studenți, ajunseră pe trotuar și traversară o pasarelă îngustă peste un bulevard lat. Se opriră în mijloc.

— Uite, zise. Nu-i așa că-i frumos?

Harry privi curgerea șuvoiului de mașini. Șoseaua se întindea cât vedeai cu ochii, iar luminile camioanelor, autobuzelor, automobilelor, motocicletelor și tuk-tukurilor erau ca un râu de lavă care, la capătul depărtat, se îngroșa și se îngălbenea.

— Arată ca un șarpe cu model luminos pe piele care se tot încolăcește și se răsuțește, nu?

Fata se aplecă peste balustradă.

— Știi ce-i ciudat? Sunt unii în Bangkok care m-ar omorî bucuroși pentru mărunțișul din buzunare, în clipa asta chiar. Și totuși nu m-am temut niciodată aici. În Norvegia ne duceam mereu la cabana noastră de la munte, la sfârșit de săptămână. Știu cabana și toate cărările din jur cu ochii închiși. Și la fiecare sărbătoare mergeam la Ørsta, unde toată

lumea știe pe toată lumea și o hoție mărunță din prăvălie ajunge pe prima pagină a ziarului. Și totuși aici mă simt mai în siguranță. Aici, unde mă înconjoară de peste tot oameni și nu cunosc pe absolut nimeni. Nu că-i ciudat?

Harry nu știa exact cum să răspundă.

— Dacă aș avea de ales, aș locui aici tot restul vieții. Și-aș veni aici cel puțin o dată pe săptămână și aș sta așa, să mă uit.

— Să te uiți la trafic?

— Da, iubesc traficul, zise ea, întorcându-se pe neașteptate spre el, cu ochi lucitori. Tu nu?

Harry scutură din cap. Runa se întoarse iarăși spre stradă.

— Păcat. Ghici câte mașini sunt acum pe străzile din Bangkok? Trei milioane. Și în fiecare zi apar o mie în plus. Un șofer din Bangkok petrece între două și trei ore în mașină zilnic. Ai auzit de Comfort 100? O poți cumpăra în benzinării. E o pungă în care să faci pipi dacă ești prins în vreun blocaj. Crezi să eschimoșii au vreun cuvânt pentru trafic? Sau maorii?

Harry strânse din umeri, iar fata spuse:

— Gândește-te numai la ce pierd toții oamenii care locuiesc în orașele unde nu pot fi înconjurați de mulțimi ca asta. Ridică brațul...

Îl apucă de braț și i-l ridică.

— O simți? Vibrația? Este energia tuturor celor care ne înconjoară. E în aer. Dacă mori și crezi că nu te poate salva nimeni, n-ai decât să ieși afară, să întinzi brațele și să absorbi un pic din energia asta. Și poți să ai viață eternă. E-adevărat!

Ochii îi luceau, întreaga față îi lucea; își lipi de obraz palma lui Harry.

— Simt că o să trăiești o viață lungă. Imens de lungă. Mai lungă și decât a mea.

— Nu spune asta, zise Harry, simțind că pielea ei îi arde căușul palmei. Aduce ghinion.

— Mai bine un ghinion bun decât un noroc prost, așa zicea tati.

Harry își trase mâna.

— Vrei viață veșnică? șopti ea.

El clipi, știind că, în acel moment, creierul lui înregistrase un cadru cu ei acolo, pe o pasarelă străbătută de oameni grăbiți, cu uriașul șarpe scânteietor al șoselei de dedesubt. Exact cum faci poze cu locurile pe care le vizitezi fiindcă știi că n-o să fii mult timp acolo. O mai făcuse, într-o seară în mijlocul unei sărituri la Frogner Lido, altă dată într-o noapte în Sydney, când o coamă de păr roșcat fusese suflată de vânt, apoi într-o după-amiază rece de februarie, la aeroportul Fornebu, când surioara lui îl așteptase printre fotografii și jurnaliști, în furtuna de blițuri. Știa că, orice s-ar fi întâmplat, avea să poată accesa aceste cadre, că nu se vor estompa în veci; dimpotrivă, aveau să devină tot mai clare și însemnate odată cu anii.

Simți, în clipa aceea, o picătură pe față. Apoi alta. Ridică uimit ochii.

— Mi s-a spus că n-o să plouă până în mai, spuse.

— Rafală de mango, zise Runa întorcându-și fața spre cer. Se mai întâmplă. Înseamnă că fructele de mango s-au copt. O să înceapă să toarne curând. Hai...

Harry simțea că-l ia somnul. Gălăgia nu mai era chiar atât de sâcăitoare și începuse să observe că exista un anume ritm al traficului, ceva care-l făcea întru câțva predictibil. În prima noapte se trezise deranjat de claxoane.

După alte câteva nopți, probabil avea să se trezească dacă *nu* mai auzea claxoane. Spre exemplu, pârâitul unui amortizor defect nu venea de nicăieri, ci avea un loc al său în haosul aparent. Avea doar nevoie de un pic de timp să se acomodeze cu el, așa cum înveți să-ți ții echilibrul într-o barcă.

Aranjase să se întâlnească cu Runa la o cafenea de lângă universitate, în următoarea zi, ca s-o întrebe unele lucruri despre taică-su. La coborârea din taxi, părul fetei încă picura.

Adormi și o visă, pentru prima oară după multă vreme, pe Birgitta. Părul lipit de pielea ei palidă. Doar că zâmbea și era vie.

Marti, 14 ianuarie

Patru ore îi luă avocatului să-l scoată pe Woo din arest.

— Dr. Ling. Lucrează pentru Sorensen, zise Liz la ședința de dimineață, oftând. Nho a apucat doar să-l întrebe pe Woo unde era în ziua crimei și, gata, s-a terminat.

— Și ce a ieșit la detectorul mobil de minciuni? întrebă Harry.

— Nimic, răspunse Nho. Nu a avut chef să ne spună nimic.

— Nimic? Rahat, și eu care credeam că voi, thailandezii, vă pricepeți la torturat cu apă și cu șocuri electrice. Deci acum e în libertate un psihopat gigantic, unul care-mi vrea moartea.

— Vă rog frumos, ar putea cineva să-mi dea și niște vești bune? spuse Liz.

Se auzi foșnet de ziar.

— Am sunat iarăși la Hotel Maradiz. Prima persoană cu care am vorbit a zis că știe un *farang* care avea obiceiul să se ducă acolo cu o femeie albă de la ambasadă. Omul a

zis că femeia era albă și că vorbeau într-o limbă care i s-a părut germană sau olandeză.

— Norvegiană, zise Harry.

— Am încercat să obțin o descriere a celor doi, dar nu am scos nimic clar.

Liz oftă.

— Sunthorn, du-te acolo cu niște fotografii și vezi dacă-l pot identifica în ele pe ambasador și pe soția lui.

Harry strâmbă din nas.

— Soț și soție să vină la un cuibușor de nebunii de 200 de dolari pe zi, la doar câțiva kilometri de casa lor? Nu-i un pic pervers?

— Omul cu care am vorbit zice că stăteau acolo la sfârșit de săptămână, explică Rangsang. Am niște date.

— Aș paria câștigul de ieri că nu era nevastă-sa, spuse Harry.

— Poate că nu, răspunse Liz. Oricum, nu cred că o să ajungem prea departe cu asta.

Puse capăt întrunirii îndemnându-și echipa să-și petreacă ziua cu hârțogăria din dosarele neglijate după ce uciderea ambasadorului primise prioritate maximă.

— Deci ne-ntoarcem de unde am plecat? întrebă Harry după ce ieșiră ceilalți.

— Nici n-am avansat prea tare, zise Liz. Poate o să obții ce vreți voi, norvegienii.

— Ce vrem noi?

— Am vorbit cu șeful nostru de dimineață. Discutase ieri cu un anume domn Torhus din Norvegia, un domn care a vrut să știe cât va mai dura toată povestea. Autoritățile norvegiene au cerut să se pună capăt anchetei săptămâna asta, dacă nu avem nimic concret. Șeful i-a spus că e vorba de o anchetă thailandeză și că nu avem

obiceiul să punem la naftalină cazuri de omor în felul ăsta. Dar mai apoi a primit un telefon de la Ministerul nostru de Justiție. Bine c-ai apucat să vezi împrejurimile cât a fost timp, Harry. Se pare că vineri te-ntorci acasă. Asta, cum ziceau, dacă nu apare nimic concret.

* * *

— Harry!

Tonje Wiig îl întâmpină la recepție, cu obrajii îmbujorați și-un zâmbet atât de roșu, încât îl făcu să suspecteze că își dăduse cu ruj chiar înainte să coboare.

— Trebuie să bem niște ceai, zise. Ao!

Domnișoara Ao îl ținuse cu o privire înfricoșată când dăduse cu ochii de el și, cu toate că Harry se grăbise să spună că vizita sa n-avea nimic de-a face cu ea, îi observase ochii, ca ai unei antilope la marginea apei, mereu în văzul leilor.

Le întoarse spatele și-i lăsă singuri.

— Frumușică fată, comentă Tonje aruncându-i lui Harry o privire iscoditoare.

— Drăgălașă, aprobă el. Și tânără.

Tonje păru mulțumită de răspuns și-l conduse în birou.

— Am încercat să te sun astă-noapte, spuse, dar se vede treaba că nu erai acasă.

Harry își dădu seama că aștepta să fie întrebată de ce sunase, însă se abținu s-o facă. Domnișoara Ao se întoarse cu ceaiul. Așteptă până ce ieși.

— Îmi trebuie niște informații, zise.

— Da?

— De vreme ce erai însărcinată cu afacerile în lipsa ambasadorului, presupun că i-ai ținut socoteala absențelor.

— Firește.

Îi citi patru date, pe care Tonje le verifică în agenda ei. Ambasadorul fusese la Chiang Mai de trei ori și în Vietnam o dată. Harry își luă notițe fără grabă, pregătindu-se de următoarea întrebare.

— Cunoștea ambasadorul vreo femeie norvegiană în Bangkok, în afară de soția lui?

— Nu..., zise Tonje. Din câte știu eu. Adică... dacă nu mă pun pe mine la socoteală.

Harry așteptă ca femeia să lase pe masă ceașca de cafea înainte să întrebe:

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că eu cred că aveai o relație cu ambasadorul?

Tonje Wiig rămase cu gura căscată, dezvăluind un șir de dinți care făceau cinste dentiștilor norvegieni.

— Of, măculiță! spuse.

Și răspunsul ei era atât de lipsit de ironie, încât Harry nu putu decât să presupună că „măculiță” încă exista prin vocabularul unor femei. Își dresе vocea.

— Cred că tu și ambasadorul ați petrecut zilele notate la Hotel Maradiz, așa că aș vrea să-mi povestești despre relația asta și să-mi spui unde erai în ziua când a murit.

Era uimitor că cineva atât de palid precum Tonje Wiig se putea albi și mai mult la față.

— Să vorbesc cu un avocat? izbuti să rostească în cele din urmă.

— Doar dacă ai ceva de ascuns.

Văzu că la colțul ochiului i se formase o lacrimă.

— N-am nimic de ascuns, zise femeia.

— Atunci ar trebui să vorbești cu mine.

Tonje își tamponă grijulie ochiul, ca să nu-și strice rimelul.

— Uneori îmi venea să-l omor, domnule polițist.

Harry notă schimbarea în formula de adresare și așteptă răbdător.

— Până într-atât, încât aproape că m-am bucurat când am auzit că-i mort.

Harry își dădu seama că limba începea să i se dezlege. Era important să nu spună ori să nu facă vreo prostie care să-i zăgăzuiască șuvoiul vorbelor. O mărturisire arareori se ivește singură.

— Fiindcă nu voia să-și lase soția?

— Nu! scutură din cap Tonje. Nu înțelegi. Fiindcă mi-a stricat tot rostul! Tot ce...

O podidi un hohot de plâns atât de puternic, încât Harry știa că atinsese o coardă sensibilă. Apoi femeia își veni în fire și își șterse amândoi ochii.

— A fost o numire politică. Nu era nici pe departe calificat pentru post. L-au trimis aici în mare grabă, de parcă nu știau cum să-i facă mai iute vânt din Norvegia. Existaseră semnale că eu aveam să fiu candidată pentru poziție, dar a trebuit să ofer cheile de la biroul ambasadei cuiva care nu știa diferența între un însărcinat cu afaceri și un atașat. Și n-am avut niciodată niciun fel de relație intimă. Pentru mine ar fi fost cu totul absurd. Nu-ți dai seama?

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Când m-au chemat să-i identific corpul, am uitat brusc de toată povestea asta cu numirea, care însemna o nouă șansă pentru mine. Mi-am amintit, în schimb, ce om de treabă și deștept este. Era!

Rectificase ca și cum Harry ar fi protestat.

— Chiar dacă, în opinia mea, nu era cine știe ce ca ambasador. Sunt lucruri mai importante decât postul și

cariera. Poate că nici n-ar trebui să candidez. Vom vedea. Am multe la care să mă gândesc. Mă rog, n-o să iau nicio hotărâre acum.

Își trase nasul de câteva ori, părând să-și fi revenit.

— E foarte neobișnuit ca un adjunct să fie numit ambasador la aceeași ambasadă, să știi. Nu s-a întâmplat niciodată, după știința mea.

Scoase o oglinjoară și își verifică machiajul, zicând apoi, mai mult ca pentru sine:

— Dar pentru orice chestie există o primă oară, presupun.

Odată ce Harry urcă în taxiul care avea să-l ducă înapoi la secția de poliție, decise s-o scoată pe Tonje Wiig de pe lista de suspecti. În parte fiindcă fusese convingătoare și în parte fiindcă putea dovedi că fusese altundeva în zilele petrecute de ambasador la Hotel Maradiz. Tonje îi confirmase și că nu erau prea multe rezidente norvegiene în Bangkok dintre care să alege.

Așa că simți ca pe o lovitură în plexul solar gândul de negândit care îi veni în minte. Cu toate că nu era totuși chiar atât de greu de gândit.

Fata care intră pe ușa de sticlă de la Hard Rock Cafe era diferită de cea pe care o văzuse în grădină și la funeralii, cea cu gesturi reținute, limbaj corporal introvertit și expresie răutăcioasă, sfidătoare. Chipul Runei se luminea când îl văzu așezat la o masă, cu o sticlă goală de cola și un ziar dinainte. Fata purta o rochie cu mâneci scurte și imprimeu cu flori albastre. Ca și cum ar fi fost un iluzionist încercat, proteza abia dacă era sesizabilă.

— Ai ajuns mai devreme, zise Runa cu încântare în glas.

— Cu traficul ăsta, e dificil să nimeresc ora, răspunse el. Și nu voiam să întârzii.

Runa se așeză și comandă ceai cu gheață.

— Ieri. Mama ta...

— Dormea, îi tăie Runa vorba.

Atât de scurt i-o tăie, încât Harry ghici că fusese vorba despre un avertisment. Dar nu mai avea vreme de bătut câmpii.

— Adică era beată?

Ea ridică privirea. Zâmbetul voios se evaporase.

— Despre mama ai vrut să vorbim?

— Printre altele. Ce fel de relație aveau părinții tăi?

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Fiindcă mi se pare că tu ești mai puțin pricepută la mințit, răspunse cu onestitate Harry.

— Așa? În cazul ăsta... se înțelegeau ca șoarecele și pisica, zise ea, recăpătându-și expresia sfidătoare.

— Așa de prost?

Fata se foi pe scaun.

— Îmi pare rău, Runa, dar asta mi-e meseria.

Ridică din umeri.

— Nu mă înțeleg prea bine cu mama. Dar eram prietenă bună cu tati. Cred că era geloasă.

— Pe cine?

— Pe noi amândoi. Pe el. Nu știu.

— De ce pe el?

— Nu părea să aibă nevoie de ea. Parcă era invizibilă...

Lui Harry nu-i venea a crede că era pe cale să întrebe ce urma să întrebe. Însă văzuse, de-a lungul anilor, multe chestii oribile. Șovăi, căutându-și cuvintele.

— Tatăl tău te ducea la un hotel câteodată, Runa? La Maradiz, de pildă.

Îi văzu pe chip uluirea.

— Ce vrei să spui? De ce-ar fi făcut asta?

Harry își pironi privirea asupra ziarului de pe masă, apoi se sili s-o ridice spre ea.

— Cum? izbucni fata, începând să învârtă cu putere lingurița în ceașcă, făcând ceaiul să se verse. Zici numai ciudățenii. Unde vrei să ajungi?

— Păi... Runa, știi că e greu, dar cred că tatăl tău a făcut lucruri pe care le-a regretat.

— Tati? Tati regreta mereu. Regreta, se învinovăța și se văita... dar cotoroața nu voia să-i dea pace. Îl împungea mereu, nu ești asta și nu ești cealaltă, m-ai târât în văgăuna asta și-așa mai departe. Credea că eu n-aud, dar auzeam fiecare cuvânt. Nu era făcută să trăiască cu un eunuc, era o femeie cu sânge fierbinte. I-am spus lui tati că ar trebui s-o lase, dar îndura. De dragul meu. Nu a zis asta, dar știu că așa era.

— Ce încerc eu să zic, spuse Harry, înclinând capul ca să-i surprindă privirea, e că tatăl tău nu avea aceleași înclinații sexuale ca alții.

— De aia ești așa de stresat? Fiindcă îți închipui că nu știam că tata era gay?

Harry rezistă impulsului de a căsca gura, uluit.

— Ce vrei să spui cu „gay“, mai exact? întrebă.

— Poponar. Homo. Curist. Pe invers. Sunt rezultatul celor câtorva futaiuri pe care a izbutit cotoroața să le stoarcă de la tati. Lui i se părea dezgustător.

— A zis asta?

— Era prea decent ca s-o spună în gura mare. Dar știam. Eram prietena lui cea mai bună. Asta a zis. Uneori, părea că eram *singura* lui prietenă. „Tu și caii sunteți singurele lucruri care îmi plac“, asta mi-a zis odată. Eu și

caii. Cum sună, nu? Cred că avea un iubit — un tip — în studenție, înainte s-o cunoască pe mama. Dar tipul ăla l-a părăsit, nu a vrut să recunoască public relația. Mă rog, nici tati nu voia. Asta a fost demult, situația era altfel atunci.

O zisese cu nestrămutata convingere a unui adolescent. Harry duse la gură sticla de cola și sorbi fără grabă. Trebuia să câștige timp. Lucrurile nu avansaseră în direcția așteptată.

— Vrei să știi cine era la Hotel Maradiz? întrebă Runa. Păi... mămica și amantul ei.

Mărti, 14 ianuarie

Crengi albe, înghețate își rășchirau degetele către cerul albicios de iarnă în Grădinile Palatului. Dagfinn Torhus stătea la fereastră, urmărind un bărbat care alerga dărdâind către bulevardul Haakon al VII-lea, cu capul ascuns între umeri. Telefonul sună. Torhus văzu că ceasul indica ora prânzului. Îl urmări pe bărbatul acela cu privirea până-l văzu dispărând în stația de metrou, apoi ridică receptorul și își rosti numele. Se auziră pârâituri și fâșâieli, apoi vocea ajunsese la el.

— Îți mai dau o șansă, Torhus. Dacă n-o folosești, o să am grijă ca ministerul să scoată la concurs postul tău mai repede decât îți trebuie ca să spui „poliția norvegiană indusă intenționat în eroare de un director de la Externe“. Sau „ambasador norvegian victimă a unui omor gay“. Ambele ar da bine ca titluri prin ziare, ce crezi?

Torhus se așează.

— Unde ești, Hole? Întrebă în lipsă de altceva mai bun.

— Tocmai am stat de vorbă pe îndelete cu șeful meu de la Omucideri. L-am întrebat în cinșpe feluri diferite ce

căuta la Bangkok acest Atle Molnes. Până acum n-am descoperit decât că-i cel mai nepotrivit ambasador cu putință, dacă nu-l punem la socoteală pe Reiulf Steen și gura lui mare. N-am reușit să sparg buboiul, dar sunt sigur că avem un buboi. Șeful s-a jurat să păstreze secretul, presupun, așa că m-a îndrumat către tine. Aceeași întrebare ca mai înainte. Ce anume știți voi și nu-mi spuneți? În caz că te interesează, stau la un fax și am în față numerele de la *Verdens Gang*, *Aftenposten* și *Dagbladet*.

Vocea lui Torhus trimise gerul iernii tocmai până la Bangkok.

— N-o să publice afirmații fără probe venite de la un polițist alcoolic, Hole.

— Dacă e un polițist alcoolic *celebru*, or s-o facă.

Torhus nu răspunse.

— Apropo, cred că o să se ocupe de cazul ăsta și-n *Sunnmørsposten*.

— Ai jurat să păstrezi confidențialitatea, zise ceva mai potolit Torhus. O să fii urmărit penal.

Hole râse.

— Din lac în puț, nu? Să știu ce știu și să nu pot urmări povestea ar fi o abatere de la datorie. Și asta se pedepsește. Am senzația, nu știu de ce, că aș avea mai puțin de pierdut decât tine dacă secretul iese la iveală.

— Ce garanții...? începu Torhus să spună, însă parașiti de pe linie îl întrerupseră. Alo?

— Sunt aici.

— Ce garanții am că vei ține doar pentru tine ce-ți voi spune?

— Niciuna.

Ecoul făcu să răsună cuvântul de parcă l-ar fi rostit răspicat de trei ori.

Tăcere.

— Ai încredere în mine, zise Harry.

Torhus pufni.

— De ce aş avea?

— Fiindcă n-ai încotro.

Directorul se uită la ceas: avea să întârzie la prânz. Friptura de vită de la cantină era deja pe sfârşite probabil, dar nu mai conta oricum, fiindcă-i pierise pofta de mâncare.

— Asta nu trebuie să ajungă la public, zise. Ți-o spun cu toată seriozitatea.

— Aşa ar fi bine, să nu ajungă.

— Bine, Hole. De câte scandaluri care să implice Partidul Creştin Democrat ai auzit?

— Nu prea multe.

— Exact. Ani întregi, creştin-democraţii au fost un partid mic şi drăguţ care nu deranja prea mult pe nimeni. În timp ce presa dezgropa matrapazlăcurile elitei din Partidul Socialist şi ale dubioşilor din partidul progresist, parlamentarii creştin-democraţi erau lăsaţi să-şi ducă vieţile fără să fie prea mult luaţi la ochi. Asta nu s-a mai putut după ce s-a schimbat guvernul. Când situaţia politică s-a schimbat, a devenit curând limpede că Atle Molnes, în ciuda neîndoielnicei competenţe şi vastei sale experienţe politice, nu putea fi luat în discuţie pentru un post de ministru. Riscul ca cineva să se intereseze mai îndeaproape de viaţa sa privată era prea mare pentru ca un partid creştin, cu valori conservatoare, să şi-l asume. Partidul nu poate respinge hirotonirea de preoţi homosexuali şi să aibă, în acelaşi timp, miniştri homosexuali. Cred că până şi Molnes îşi dădea seama. Însă, când numele din noua echipă guvernamentală au fost făcute publice, în presă au

existat niște reacții. De ce nu fusese inclus Atle Molnes? După ce renunțase, cu ceva vreme în urmă, la supremația în partid pentru a permite ascensiunea prim-ministrului, mulți observatori îl vedeau ca pe numărul doi ori măcar trei sau patru. S-au stârnit întrebări și iarăși au început să iasă la iveală zvonurile despre homosexualitatea lui, care mai apăruseră după ce renunțase să candideze la conducerea partidului. Acum știm, firește, că există mulți parlamentari gay, așa că de ce atâta agitație, te-ai putea întreba. Ei bine, lucrul interesant despre acest caz, în afara faptului că cel aflat la mijloc era creștin-democrat, consta în faptul că era prieten apropiat al prim-ministrului: făcuseră împreună școala, ba chiar fuseseră colegi de cameră. Și era doar o chestiune de timp până ce avea să afle presa. Molnes nu era în guvern însă devenise o vulnerabilitate a prim-ministrului. Toată lumea știa că cei doi se sprijiniseră unul pe altul încă de la bun început; cine l-ar fi crezut pe prim-ministru dacă ar fi declarat că, în toți acești ani, habar nu avusese de înclinațiile sexuale ale lui Molnes? Și cum aveau să reacționeze votanții care-l sprijiniseră din pricina viziunii clare a partidului privind parteneriatele civile și alte practici depravate, când el însuși adăpostise o viperă la sân, ca să fim biblici un pic? Cum ar fi ajutat asta la edificarea încrederii? Popularitatea personală a prim-ministrului fusese până atunci una dintre cele mai de seamă garanții pentru ca un guvern minoritar să poată continua și ce nu le trebuia lor sub nicio formă era un scandal. Așa că, evident, trebuiau să-l scoată pe Molnes, cât mai iute cu putință, din țară. S-a decis deci că un post de ambasador ar fi fost cel mai nimerit, fiindcă așa nu-l puteai acuza pe prim-ministru că dăduse deoparte un coleg de partid veteran și dedicat. În momentul ăsta m-au

contactat pe mine. Ne-am mișcat rapid. Postul de ambasador în Bangkok încă nu fusese desemnat oficial cuiva și era suficient de departe ca să scape de interesul presei.

— Dumnezeule, zise Harry după un răgaz.

— Chiar așa, spuse Torhus.

— Știai că soția lui are un amant?

Torhus chicoti încetișor.

— Nu, însă în ruptul capului nu aș fi pariat că nu are.

— De ce?

— Mai întâi, fiindcă presupun că un soț homosexual ar fi dispus să închidă ochii la așa ceva. În al doilea rând, e ceva în cultura organizațională a ministerului care pare să încurajeze relațiile extraconjugale. Uneori din ele se ivesc noi căsnicii. Aici, la minister, nu te poți plimba pe un coridor fără să te ciocnești de ex-soți sau de foști ori actuali iubiți. Locul ăsta e notoriu pentru îmbârligături. Suntem mai rău decât afurisita de televiziune norvegiană.

Torhus râse iarăși.

— Amantul nu e de la minister, zise Harry. E aici un norvegian, un soi de nabab local, broker în afaceri cu valută. Îl cheamă Jens Brekke. Mai întâi, am crezut că s-a încurcat cu fiica, dar se pare că e combinat cu Hilde Molnes. S-au cunoscut încă de când a sosit aici familia Molnes și, din ce zice fiica, e mai mult decât un foc de paie. E o relație destul de serioasă și fata crede că, mai devreme sau mai târziu, o să se mute împreună.

— N-am știut.

— Asta, cel puțin, i-ar da nevestei un mobil posibil pentru crimă. Și amantului.

— Fiindcă Molnes era o piedică?

— Nu, dimpotrivă. Din ce spune fiica, Hilde Molnes a refuzat să se despartă de el. După ce și-a îngropat cariera

politică, presupun că acoperirea pe care i-o oferea căsnicia n-a mai fost atât de importantă. Probabil că ea îl amenința c-o să ceară custodia asupra fetei. Nu așa se întâmplă de obicei? Deci motivul e probabil mai puțin nobil. Familia Molnes deține jumătate din Ørsta.

— Exact.

— I-am rugat pe cei de la Omucideri să verifice dacă a lăsat vreun testament și cum stătea Atle în termeni de proprietăți de familie și alte bunuri.

— Nu e domeniul meu, Hole, dar nu complici cam prea tare lucrurile? Putea la fel de bine să fie un dement care a bătut la ușa ambasadorului, l-a înjunghiat și gata.

— Poate. Contează, în principiu, dacă dementul ăsta e norvegian, Torhus?

— Ce vrei să spui?

— Demenții adevărați nu înjunghie pe cineva și-apoi elimină de la locul faptei toate probele folositoare. Nu, ăștia lasă tot felul de indicii ca să ne putem juca de-a hoții și vardiștii după aceea. În cazul de față avem un cuțit ornamental și cam atât. Crede-mă, aici e vorba de un omor plănuț cu grijă de cineva nu prea jucăuș din fire, care a vrut ca treaba să fie făcută și cazul închis din lipsă de probe. Dar cine știe — poate că trebuie să fii totuși nebun de legat ca să comiți o asemenea crimă. Și singurii demenți pe care i-am întâlnit până acum, lucrând la caz, au fost norvegieni.

Marti, 14 ianuarie

În cele din urmă, Harry găsi intrarea în Patpong printre două baruri cu femei dezbrăcate de pe Soi 1. Urcă la etaj și pătrunse într-o încăpere semiîntunecată unde un ventilator uriaș se învârtea alene pe tavan. Harry se gheboșă involuntar sub paletele imense; avea deja semne care demonstau că ușile și alte construcții domestice nu erau adaptate înălțimii sale de un metru nouăzeci și doi.

Hilde Molnes stătea la o masă, în partea din spate a restaurantului. Ochelarii de soare, meniți s-o facă anonimă, aveau de fapt efectul de a atrage atenția asupra ei, își zise detectivul.

— De fapt nu-mi place vinul de orez, zise ea golind paharul. Mekhongul e excepția. Bei un pahar, domnule polițist?

Harry clătină din cap. Femeia își flutură degetele și paharul îi fu iarăși umplut.

— Sunt știută aici, zise. Se opresc atunci când cred că am băut destul. Și de obicei, la momentul ăla, chiar am băut destul, zise și hohoti răgușit. Sper că e-n regulă să

ne vedem aici. Acasă... e cam trist acum. Care e scopul acestei întrevederi, domnule polițist?

Rostea vorbele răspicat, cum fac cei care vor să ascundă că au tras la măsea.

— Tocmai ni s-a spus că dumneata și Jens Brekke vă duceți des împreună la Hotel Maradiz.

— Ia te uită! zise Hilde Molnes. În sfârșit, cineva care-și face temeinic treaba. Dacă vorbești cu ospătarul, o să-ți confirme că domnul Brekke și cu mine ne vedem aici adeseori, scuipe ea cuvintele. E întuneric, ferit, niciodată nu dai peste alți norvegieni și, în plus, servesc aici cel mai bun *plaa lôt* din oraș. Ți place țiparul, Hole? De apă sărată?

Harry își aminti de bărbatul pe care-l scosese din apă lângă Drøbak. Stătuse câteva zile în mare și fața-i palidă, cadaverică, îi privise cu uluirea unui copil. Ceva îi mâncase pleoapele. Însă atenția le fusese atrasă de țipar. Coada acestuia ieșea din gura omului și se zbătea în sus și-n jos ca un bici de argint. Harry încă își amintea aroma sărată din aer, deci trebuie să fi fost un țipar de apă sărată.

— Bunicul aproape că nu mânca altceva decât țipar, zise Hilde. Începând de după război și până a murit. Se îndopa cu ei, nu se mai sătura.

— Am căpătat informații, totodată, despre testament.

— Dar știi de ce mânca atâta țipar? Ei, de unde să știi? Era pescar, dar asta se întâmpla înainte de război, când în Ørsta lumea nu mânca țipari. Știi de ce?

Văzu pe chipul ei o străfulgerare de durere, cum văzuse și în grădină.

— Doamnă Molnes...

— Te-am întrebat dacă știi de ce.

Harry scutură din cap.

Hilde Molnes coborî vocea și bătu cu unghia lungă și roșie în fața de masă, accentuând fiecare silabă.

— Ei bine, pe timpul iernii se scufundase un vas, pe o mare liniștită și la doar câteva sute de metri de țărm, însă era atât de frig, că niciunul dintre cei nouă bărbați de la bord n-a scăpat cu viață. E un canal în locul acela, unde s-a scufundat vasul, și niciun corp n-a fost găsit acolo. Apoi oamenii au zis că în fiord intrase un număr enorm de țipari. Și se spune că țiparii mănâncă înecați — chiar așa. Multe dintre victime se înrudeau cu oameni din Ørsta, așa că vânzarea de țipari a scăzut dramatic. Nimeni nu îndrăznește să se lase văzut venind acasă cu țipari în punga de cumpărături. Așa că bunicul și-a zis că merită să vândă toți ceilalți pești și să mănânce el însuși țiparii. Na, era născut și crescut în Sunnmøre...

Sorbi din pahar și-l așează pe masă. Pe pânză se întinse un cerc întunecat.

— Apoi, cred, au început să-i placă. „Erau doar nouă”, zicea bunicul. „N-aveau cum să fie de ajuns pentru atâția pești. Poate oi fi halit vreunul care s-o fi hrănit cu bieții amărâți, și ce dacă? La gust erau la fel.” La fel! Chiar că-i bună.

Părea un ecou la ceva.

— Tu ce părere ai, Hole? Crezi că țiparii i-au mâncat pe oamenii ăia?

Harry se scărpină după ureche.

— Păi... unii susțin că și macroul mănâncă oameni. Nu știu. Probabil iau cu toții câte-o înghițitură. Peștii, adică.

Harry o lăsă să își termine băutura.

— Un coleg de-al meu din Oslo a vorbit de curând cu avocatul de afaceri al soțului dumitale, Bjørn Hardeid,

în Ålesund. Cum poate că știi, avocații pot renunța la confidențialitate după ce clientul a murit și informația, în opinia lor, nu afectează reputația clientului.

— Nu, nu știam.

— Păi... Bjørn Hardeid nu voia să spună nimic. Așa că acest coleg al meu l-a sunat pe fratele lui Atle, însă nici de la el, din păcate, n-a scos mare lucru. A devenit deosebit de discret mai ales după ce colegul meu a propus teoria că Atle nu deținea atât de mult din averea familiei cât s-ar fi putut presupune.

— De ce ai crede asta?

— Cineva care nu-și poate plăti o datorie la pariuri de 750 000 de coroane nu trebuie neapărat să fie sărac, dar cu siguranță nu e cineva care deține cote substanțiale dintr-o avere de familie evaluată la 200 de milioane de coroane.

— Dar de unde...?

— Colegul meu a sunat la registratura din Brønnøysund și a obținut cifra de afaceri pe care o are Mobilier Molnes. Firește, sumele sunt mai mici în scripte, dar a descoperit că firma e listată pe bursă, așa că a rugat un broker să verifice valoarea acțiunilor. Societatea familială Molnes Holding are patru acționari — trei frați și o soră. Cu toții sunt în consiliul de administrație și nu există rapoarte despre vreun transfer de acțiuni de când le-au fost transmise de Molnes senior; așa că, dacă nu cumva soțul dumitale și-a vândut acțiunile unuia dintre frați, ar trebui să fi avut cel puțin — aici Harry aruncă o privire pe agendă, unde-și notase tot ce discutasă la telefon — 50 de milioane de coroane.

— Colegul a fost meticulos, observ.

— Nu înțeleg jumătate din ce-am spus acum, pricep doar că toate acestea înseamnă că cineva a blocat banii soțului dumitale și aș vrea să știu de ce.

Hilde Molnes îl privi peste pahar.

— Chiar vrei să știi?

— De ce nu?

— Nu sunt sigură că cei care te-au trimis și-au imaginat că va trebui să scormonești atât de adânc în... viața particulară a ambasadorului.

— Deja știu prea multe, doamnă Molnes.

— Știi și despre...?

— Da.

— Înțeleg...

Tăcu un timp, terminându-și băutura. Chelnerul veni să-i umple iarăși paharul, însă ea îl îndepărtă cu un gest.

— Dacă mai știi și că cei din familia Molnes sunt creștini dedicați și totodată membri ai Partidului Creștin Democrat, poate că deduci și restul.

— Poate. Dar aş aprecia dacă mi-ai spune.

Hilde fu scuturată de un fior, de parcă abia acum ar fi savurat gustul intens al alcoolului din orez.

— Tatăl lui Atle a luat decizia. Când zvonurile au început să se răspândească, având de-a face cu candidatura lui la conducerea partidului, Atle i-a spus adevărul. După o săptămână, taică-su și-a rescris testamentul. Se spunea acolo că partea lui Atle din averea familiei avea să fie pusă pe numele lui, însă dreptul de dispoziție era transferat asupra Runei. Capătă drepturi depline când o să facă 23 de ani.

— Și până atunci cine are parte de bani?

— Nimeni. Adică rămân în familie.

— Și-acum, că el a murit?

— Acum, spuse Hilde, făcând rotocoale cu un deget peste buza paharului, Runa o să moștenească toți banii. Și dreptul de dispoziție e transferat tutorelui ei până ce împlinește 23 de ani.

— Așadar, dacă am înțeles bine, banii au devenit accesibili și îți stau la dispoziție.

— Așa s-ar părea, da. Până ce împlinește Runa 23 de ani.

— Și ce presupune, mai exact, dreptul de dispoziție? Hilde Molnes ridică din umeri.

— N-am prea stat să mă gândesc. Doar de câteva zile mi-a spus Hardeid.

— Deci nu știai dinainte de clauza în favoarea ta privind dreptul de dispoziție?

— Posibil să fi apărut discuția asta cândva. Am semnat niște hârtii, dar totul e teribil de complicat, nu crezi? Oricum, n-am dat nicio atenție până acum poveștii ăsteia.

— Chiar așa? spuse neîncrezător Harry. Parcă ziceai ceva despre oamenii din Sunnmøre...

Ea zâmbi chinuit.

— Nu sunt tocmai mândria comunității.

Harry o cercetă. Se prefăcea că e mai beată decât era?

— De când îl cunoști pe Jens Brekke?

— De cât timp ne futem, adică?

— Mda, și asta.

— Să punem lucrurile în ordine. Ia să vedem..., zise Hilde Molnes, strângând din sprâncene și privind pieziș către tavan.

Încercă să-și sprijine bărbia în palmă, însă nu izbuti. Harry își dădu seama că greșise. Era beată turtă.

— Ne-am întâlnit, urmă femeia, la petrecerea de bun venit a lui Atle, două zile după sosirea în Bangkok — fusese invitată toată colonia norvegiană. A început la opt și s-a ținut în grădina din fața reședinței ambasadorului. Mi-a tras-o în garaj... cam două sau trei ore mai târziu. Zic că *el* mi-a tras-o, fiindcă eu eram deja așa de beată că nu-i

mai trebuia cooperarea mea. Sau consimțământul meu. Dar a avut consimțământul data următoare. Sau cea de după, nici nu mai știu. În orice caz, am ajuns, după câteva runde, să ne cunoaștem unul pe altul. Asta întrebai tu? Da, și de-atunci am tot continuat să ne cunoaștem. De-acuma ne cunoaștem binișor. E suficient, domnule polițist?

Harry se simțea iritat. Poate din cauza felului în care își expunea ea indiferența și lehamitea. Oricum, nu-i dădea niciun motiv să se mai poarte cu mânuși.

— Ziceai că ai fost acasă în ziua în care ți-a murit soțul. Unde ai fost, mai exact, între ora cinci după-amiază și momentul când ți s-a spus că a fost găsit mort?

— Nu mai țin minte.

Slobozi un hohot strident, precum croncănitul unui corb într-o pădure tăcută, iar Harry văzu că începeau să atragă atenția. O clipă, Hilde fu cât pe ce să cadă de pe scaun, însă izbuti să-și recapete echilibrul.

— Dar nu face figura asta preocupată, domnule polițist. Fiindcă, ce să vezi, am un *alibi*. Nu așa se cheamă? Da, chiar așa, un alibi fantastic. Cred că fiică-mea o să fie dispusă să declare că în seara aia nu eram capabilă să mă mișc prea mult. Țin minte că am deschis o sticlă de gin după cină și cred că am adormit, m-am trezit, am mai băut ceva, iar am adormit, m-am trezit și tot așa. Sunt sigură că înțelegi.

Harry înțelegea.

— Mai vrei să întrebi ceva, Hole?

Îi rostise tărăgănat cele două vocale ale numelui, nu foarte tărăgănat, dar suficient cât să-l provoace.

— Doar dacă ți-ai omorât soțul, doamnă Molnes.

Cu o mișcare uluitor de iute și de precisă, Hilde înhăță paharul și, până s-o poată opri, simți cum sticla îi atinge

urechea și auzi cum recipientul se sparge de peretele din spatele lui. Femeia făcu o grimasă.

— Poate n-o să crezi, dar eram golghetera echipei de 14-16 ani din Ørsta.

Vocea îi era calmă, de parcă ar fi lăsat deja în urmă ce se întâmplase. Harry se uită la chipurile îngrozite care se întorseseră către ei.

— A trecut o groază de timp de atunci... Șaisprezece ani... Eram cea mai atrăgătoare fată din... hm, probabil că ți-am mai spus. Și aveam rotunjimi, nu ca acum. Aveam o prietenă cu care intram în vestiarul arbitrilor, ca din întâmplare, înfășurate în prosoape mititele, și ziceam că am greșit ușa spre duș. Asta pentru binele echipei, normal. Dar nu cred că-i impresioneam prea mult pe arbitri. Probabil că se întrebau de ce făceam duș înainte de meci.

Se ridică pe neașteptate și începu să scandeze: *Hai, băieții, haide, Ørsta, hei, hei! Hai, băieții, haide, Ørsta, hei, hei!* Apoi se prăbuși la loc pe scaun. În încăpere se făcuse liniște.

— Așa strigam pe-atunci. Strigam pentru băieți, fiindcă pentru fete nu prea ne ieșea ritmul. Sau, cine știe, poate ne plăcea să ne dăm în stambă.

Harry o luă de braț și-o ajută să coboare treptele. Îi dădu șoferului de taxi adresa ei, o bancnotă de cinci dolari și-i spuse să se asigure că ajungea cu bine acasă. Omul nu prea pricepu ce spunea Harry, însă păru să înțeleagă esențialul.

Intră apoi într-un bar de pe Soi 2, în apropiere de districtul Silom. Localul era aproape pustiu și pe scenă se mișcau două dansatoare care nu fuseseră închiriate și nici n-aveau, era limpede, prea multă nădejde pentru acea seară. Ar fi putut la fel de bine să se apuce de spălat

vasele în loc să-și miște din inerție picioarele și să-și bâțâie sânii pe *When Susannah Cries*. Harry nu era sigur ce-ar fi fost mai trist.

Cineva îi puse în față o bere pe care n-o comandase. O lăasă neatinsă, plăti și sună la secția de poliție de la un telefon cu fise aflat lângă toaleta bărbaților. Pe-a femeilor n-o văzu pe nicăieri.

Marti, 14 ianuarie

O adiere de vânt îi suflă prin părul tuns scurt. Harry stătea pe o proeminență de cărămidă, în marginea acoperișului, privind orașul de sus. Când mihea ochii, părea un covor de luminițe licăritoare.

— Dă-te jos de-acolo, zise o voce în spatele lui. Mă faci să mă simt agitată.

Liz stătea pe un scaun pliant, cu o doză de bere în mână. Harry se dusesse la secție și-o găsisese îngropată sub maldăre de rapoarte care se voiau citite. Era aproape miez de noapte și fusese de acord că venise vremea să încheie programul. Încuiase biroul, apoi urcaseră până la etajul 11 cu liftul, descoperiseră că ușa care dădea spre acoperiș era închisă noaptea, ieșiseră pe un geam, trăsese o scară de incendiu și urcaseră pe-acolo.

Vuietul unei sirene străbătu prin pătura de lână a traficului auto.

— Ai auzit? întrebă Liz. Când eram mică, tata spunea că în Bangkok se auzeau elefanții strigându-se, când erau aduși pe vase. Veneau din Malaysia, din pădurile tăiate

ale insulei Borneo. Și erau legați de punte și trimiși către pădurile din nordul Thailandeii. Și-apoi multă vreme am crezut că sirenele de ceață sunt elefanți care trâmbițează.

Ecoul pieri.

— Doamna Molnes ar avea un motiv, dar e suficient? zise Harry și sări lângă ea. Ai omorî pe cineva ca să ai dreptul de a dispune de 50 de milioane de coroane pentru șase ani?

— Depinde pe cine ar trebui să omor, zise Liz. Știu eu niște indivizi pe care i-aș omorî pentru mult mai puțin.

— Vreau să zic: sunt 50 de milioane de coroane pentru șase ani același lucru ca cinci milioane pentru 60 de ani?

— Negativ.

— Exact. Ce rahat!

— Ai vrea să fi fost ea? Madam Molnes?

— Îți spun eu ce mi-aș dori. Mi-aș dori să găsim odată făptașul și să mă duc naibii acasă.

Liz râgâi zgomotos; era impresionant. Încuviință din cap și așeză alături cutia de bere.

— Biata fată. Runa o cheamă, parcă?

— E tare de înger.

— Ești sigur?

El ridică din umeri și ridică un braț către cer.

— Ce faci?

— Mă gândesc.

— Cu mâna, adică. Ce-i aia?

— Energie. Adun energie de la toți oamenii din orașul ăsta. Ar trebui să-mi dea viață veșnică. Tu crezi în chestii din astea?

— Harry, nu mai cred în viață veșnică de la șaispe ani.

Harry se întoarse spre ea, însă nu-i putu vedea fața pe întuneric.

— Are legătură cu tatăl tău?

Văzu conturul pronunțat al capului ei încuviințând.

— Mda. Tata ducea pe umeri toată greutatea lumii.

Păcat că lumea era prea apăsătoare.

— Cum...? începu el, apoi tăcu.

Se auzi un pocnet când Liz strivi în pumn doza de bere.

— E doar încă o poveste tristă despre un veteran din Vietnam, Harry. L-am găsit în garaj, în uniformă completă, cu arma din dotare alături. A lăsat o scrisoare, una lungă, adresată nu nouă, ci armatei SUA. Zicea acolo că nu mai poate îndura gândul că-și nesocotise responsabilitățile. Își dăduse seama de asta în ușa elicopterului care-l luase în 1973 de pe acoperișul ambasadei americane din Saigon, uitându-se cum sud-vietnamezi disperați încearcă să dea buzna înăuntru ca să se ascundă de trupele care se apropiu. A scris că era la fel de responsabil ca și poliția care folosisese paturile armelor ca să-i țină afară, după ce li se promisese că aveau să câștige războiul, că avea să se instaureze democrația. Se vedea, ca ofițer, la fel de răspunzător pentru decizia armatei americane de a-și evacua prioritar oamenii în dauna vietnamezilor care luptaseră alături de ei. Pentru ei făcuse el toate eforturile sale militare și regreta că nu se ridicase la înălțimea misiunii ce-i fusese încredințată. Își lua, la final, rămas-bun de la mine și de la mama, cerându-ne ca, pe cât de iute era cu putință, să-l uităm.

Harry simți că-l apucă o poftă nebună să fumeze.

— E multă responsabilitate de dus în spate, spuse.

— Așa-i, dar așa zice că e mai ușor să-ți asumi responsabilitatea pentru morți decât pentru vii. Noi, ceilalți, trebuie să le purtăm de grijă celor rămași în viață, Harry. Asta e, până la urmă, responsabilitatea care ne face să mergem mai departe.

Responsabilitate. Dacă încercase, în ultimul an, să îngroape un lucru, atunci acela fusese responsabilitatea. Fie că-i privea pe vii sau pe morți, pe el însuși sau pe alții. Nu, nu-și dădea seama cum îl făcea responsabilitatea să meargă mai departe. Poate că Torhus avusese până la urmă dreptate, poate că motivele pentru care voia să vadă că se face dreptate nici nu erau, până la urmă, chiar atât de nobile. Poate că era vorba doar de o ambiție neghioabă, care-l împiedica să lase cazul să fie clasat, care îl făcea atât de dornic să prindă pe cineva, oricine, atâta vreme cât găsea probe care să-l incrimineze și putea să aplice pe foaie ștampila cu „rezolvat”. Titlurile din ziare și bătaile de felicitare pe umăr când se întorsese din Australia însemnaseră ele oare atât de puțin cât îi plăcea să creadă? Și dacă ideea asta, că putea să calce pe toată lumea în picioare fiindcă voia să se întoarcă la cazul surioarei lui, nu era decât un pretext? Din cauză că pentru el devenise important, atât de important să *izbândească*.

În jurul lor se așternu, o clipă, liniștea, ca și cum Bangkokul și-ar fi tras sufletul. Apoi aceeași sirenă își trimise în văzduh vaietul. *Parcă-i un elefant singuratic*, își zise Harry. Apoi claxoanele mașinilor începură să se audă iarăși.

Când se întoarse în apartamentul lui, găsi un bilețel pe preșul din fața ușii. *Sunt la piscină. Runa.*

Harry nu observase că „piscină” era un cuvânt care apărea lângă cifra 5 în șirul de butoane al ascensorului însă, când urcă acolo, simți îndată mirosul de dezinfectant al apei. După colț dădu peste un bazin de înot, sub cerul liber, cu balcoane pe laturi. Apa licărea molcom în lumina lunii. Se aplecă peste margine și întinse o mână.

— Te simți ca acasă aici, așa-i?

Runa nu răspunse, ci dădu puternic din picioare, înotând pe lângă el și scufundându-se. Proteza și hainele făcute ghemotoc și le lăsase lângă zona șezlongurilor.

— Știi cât e ceasul? întrebă el.

Fata ieși din apă, îl apucă de după gât și îl trase spre adânc. Fu luat pe nepregătite, își pierdu echilibrul și, alune-când în piscină, lângă ea, mâinile îi simțiră pielea netedă, dezgolită. Nu scoase un sunet, mulțumindu-se să împingă apa cu mâinile ca pe o plapumă caldă, cufundându-se. În urechi i se formară bule. Îl gâdilau, iar capul și-l simțea umflându-se ca un balon. Atinseră fundul, iar Harry, zvâcnind din picioare, reveni la suprafață cu fata agățată de el.

— Ești nebună! bolborosi.

Hlizindu-se, Runa luă distanță cu mișcări iuți.

Îl găsi lângă bazin, întins pe-o parte, cu hainele ude learcă. Când deschise ochii, o văzu cu o plasă în mână, încercând să prindă o libelulă mare care plutea la suprafață.

— E un miracol, zise Harry. Eram convins că în orașul ăsta supraviețuiesc doar gândacii.

— Întotdeauna rezistă și câte unii care sunt de partea binelui, zise ea ridicând plasa cu grijă.

Eliberă libelula.

— Și gândacii nu-s de partea binelui?

— Bleah, îmi fac silă!

— Nu înseamnă că-s răi neapărat, dacă îți fac silă.

— Posibil. Dar nu cred că-s buni. Mai degrabă... *există* pur și simplu.

— *Există* pur și simplu, repetă Harry fără sarcasm, mai degrabă gânditor.

— Așa le este felul. Sunt făcuți ca nouă să ne vină să-i strivim sub talpă. Și dacă n-ar fi așa de mulți...

— Interesantă teorie.

— Ascultă, zise ea. Toată lumea e adormită.

— Bangkokul nu doarme niciodată.

— Ba doarme. Ascultă. Astea-s sunete de somn.

Plasa de curăţat piscina era prinsă de un tub de aluminu gol pe dinăuntru, prin care Runa suflă. Suna ca un *didgeridoo*¹. Harry ascultă. Runa avea dreptate.

Îl urmă în apartament, ca să facă duş.

Harry se afla deja pe coridor şi apăsase butonul liftului când fata ieşi din baia lui, înfăşurată într-un prosop.

— Hainele tale sunt pe pat, zise el, închizând uşa apartamentului.

Se opri pe coridor, după aceea, aşteptând ascensorul. Un display roşu de deasupra uşii începuse numărătoarea inversă.

— Când pleci? întrebă ea.

— Curând. Dacă nu iese la iveală nimic.

— Ştiu că te-ai văzut cu mama ceva mai devreme.

Harry băgă mâinile în buzunare şi îşi pironi privirea asupra unghiilor de la picioare. Îşi zisese c-ar fi trebuit să şi le taie. Uşile liftului se deschiseră, iar el se opri în prag.

— Maică-ta zice că era acasă în noaptea când a murit tatăl tău. Şi că poţi confirma că-i aşa.

Ea scoase un mârâit.

— Pe bune, chiar vrei să răspund la asta?

— Poate că nu, zise el şi făcu un pas înapoi.

Se privi, aşteptând închiderea uşilor.

— Cine crezi c-a făcut-o? întrebă el în cele din urmă.

Fata încă îl privea când uşile se lipiră.

¹ Instrument de suflat al băştinaşilor australieni. (N.r.)

Miercuri, 15 ianuarie

În mijlocul soloului de chitară a lui Jimi din *All Along the Watchtower*, muzica se opri brusc și Jim Love tresări, apoi își dădu seama că cineva îi trăsese căștile de pe urechi.

Se răsuci în scaun, dând cu ochii de un lungan blond, care se vedea bine că neglijase să se ungă cu loțiune de protecție solară. Jumătate din față îi era ascunsă de ochelarii de soare cu lentile negre, de calitate îndoielnică. Jim era sensibil la asemenea lucruri; propriii ochelari îl costaseră salariul pe-o săptămână.

— Salut, zise lunganul. Te-am întrebat dacă vorbești engleză.

Accentul tipului era greu de definit. Jim îi răspunse cu unul de Brooklyn.

— Mai bine decât vorbesc thailandeză, în orice caz. Te pot ajuta cu ceva? Ce dorești? Ce companie cauți?

— Niciuna. Vreau să stăm un pic la taclale.

— Noi doi? Nu ești supervisorul de la firma de securitate, sper. Pot să explic ce-i cu casetofonul...

— Nu, sunt de la poliție. Mă cheamă Hole. Colegul meu, Nho...

Harry se dădu într-o parte și în spatele lui, în cadrul ușii, Jim văzu un bărbat thailandez cu obișnuita tunsoare periută și cămașa standard albă și proaspăt călcată. Deci Jim nu se îndoii nicio clipită că legitimația care-i fu arătată era originală. Se uită chiorâș către ei.

— Poliția, ha? Vă duceți la același frizer? V-ați gândit vreodată să vă tundeți altfel? Așa, de pildă? spuse Jim, arătând către propria claie de păr.

Lunganul râse.

— Mi se pare că moda retro, à la anii '80, încă n-a ajuns pe la secțiile noastre.

— Retro cum?

— E cineva care te poate înlocui cât stăm de vorbă?

Jim lămuri că venise în Thailanda acum patru ani, într-o vacanță cu câțiva prieteni. Închiriaseră motoare și porniseră spre nord, iar într-un sătuc de pe râul Mekong, la granița cu Laosul, unul dintre ei se dovedise îndeajuns de zevzec încât să cumpere niște opiu și să-l pună în rucsac. Fuseseră, la întoarcere, trași pe dreapta de poliție și percheziționați. Pe un drum de țară, în străfundurile Thaiandei, își dăduseră seama că prietenul lor avea șanse să fie închis pentru o perioadă incredibil de lungă.

— După lege, pot să execute pe oricine e prins cu droguri, fir-ar a dracului. Știai? Iar ăia trei dintre noi care de fapt nu făcuserăm nimic... urma s-o sfârșit tot nașpa, în calitate de complici și mizerii d-astea. Căcat, adică sunt american de culoare, nu prea aduc a traficant de droguri, așa-i? Ne-am rugat noi de ei și ne-am tot rugat și n-am ajuns nicăieri, până ce unul dintre polițai a zis ceva de-o

amendă. Așa c-am pus mână de la mână și-am adunat tot mălaiul pe care-l aveam la noi, apoi au confiscat opiul și ne-au dat drumul. Eram al naibii de fericiți. Dar problema era că le dăduserăm paralele pentru biletele noastre de întoarcere în State, înțelegi? Așa că...

Jim descrie cu un șuvoi de cuvinte și cu gesturi încă și mai abundente cum de la una se ajunsese la alta și începuse să lucreze ca ghid pentru turiști americani, apoi avusese probleme cu viza și se dăduse la fund, fusese adăpostit de o fată thailandeză, apoi, când ceilalți fuseseră gata să plece, hotărâse să rămână. După multă suceală și învârtală, căpătase un permis de rezidență, fiindcă primise o slujbă de parcagiu — aveau nevoie de vorbitori de engleză pentru clădirile unde se țineau întruniri internaționale.

Jim trăncănea cu atâta vervă că, până la urmă, Harry trebui să-l oprească.

— Rahat, sper că amicul tău băștinaș nu vorbește engleză, spuse Jim aruncând o privire neliniștită spre Nho. Tipii pe care i-am plătit în nord...

— Stai liniștit, Jim. Am venit să te întrebăm despre altceva. Se pare că un Mercedes albastru-închis, cu număr diplomatic, a fost aici pe 7 ianuarie, în jurul orei patru. Ți stârnește vreo amintire?

Jim izbucni în râs.

— Dacă mă întrebai ce piesă de-a lui Jimi Hendrix ascultam, poate că aveam un răspuns pentru tine, dar pe-aici mașinile vin și pleacă întruna..., zise și strânse din buze.

— Când am intrat noi ni s-a dat un tichet. Nu se poate verifica? Numărul de înregistrare sau ceva?

Jim scutură din cap.

— Nu ne batem capul cu d-astea. Majoritatea parcarilor au camere cu circuit închis, așa că, dacă se-ntâmplă ceva, putem verifica după aceea.

— După aceea? Adică înregistrați?

— Normal.

— N-am văzut niciun monitor.

— Fiindcă nu sunt. Parcarea asta are șase niveluri, da, deci nu putem sta să le urmărim pe toate. Rahat, majoritatea infractorilor, dacă văd o cameră, o zbughesc ca din pușcă, înțelegi? Deci treaba e pe jumate făcută. Și dacă cineva e destul de tâmpit să se furișeze și să manglească vreo mașină, avem totul pe bandă pentru voi, băieți.

— Cât timp păstrați înregistrările?

— Zece zile. Lumea își cam dă seama, în intervalul ăsta, dacă le lipsește ceva din mașină. Apoi înregistrăm peste.

— Asta ar însemna că aveți înregistrarea dintre orele patru și cinci după-amiază, de pe 7 ianuarie?

Jim își aruncă privirea pe un calendar de pe perete.

— Păi, normal.

Coborâra niște trepte și intrară într-un subsol cald și umed, unde Jim aprinse un bec solitar și descuie unul dintre fișetele de oțel înșirate în lungul peretelui. Casetele erau așezate în teancuri ordonate.

— Ai multă bandă de vizionat, dacă vrei să verifici toată parcarea.

— E de ajuns cea a vizitatorilor, zise Harry.

Jim căută pe rafturi. Fiecare cameră de filmat avea raftul ei și datele erau scrise pe etichetă cu creionul. Jim trase o casetă.

— Bingo.

Deschise un alt fișet în care se afla un videocasetofon și un monitor, băgă caseta în aparat și, după câteva

secunde, pe ecran se ivi o imagine alb-negru. Harry recunoscuse imediat zona pentru vizitatori a parcurii; înregistrarea provenea, clar, de la aceeași cameră pe care o văzuse ultima oară când fuseseră acolo. În josul ecranului apăreau ziua, luna și ora. Derulară la 15:50. Mașina ambadorului nu era. Așteptară. Era ca și cum ar fi urmărit un cadru fix: nu se întâmpla nimic.

— Să dăm înainte, zise Jim.

Nicio diferență, în afară de minutele scurse în colțul ecranului. 17:15. Două mașini trecură în trombă, lăsând urme ude pe ciment. 17:40 și văzură cum dărele pneurilor se usucă și dispar, dar nici urmă de automobilul ambadorului. Când ceasul arată ora 17:50, Harry îi spuse lui Jim să închidă videocasetofonul.

— Ar fi trebuit să fie o mașină diplomatică pe unul dintre locurile pentru vizitatori, zise Harry.

— Îmi pare rău, răspunse Jim. Se pare că cineva ți-a dat informații aiurea.

— Putea să parcheze în altă parte?

— Normal. Dar cine nu e vizitator obișnuit trebuie să treacă pe lângă aceeași cameră, am fi văzut mașina trecând.

— Am vrea să vedem altă înregistrare, zise Harry.

— Mda, care?

Nho se scormoni prin buzunare.

— Știi unde parchează o mașină cu numărul ăsta de înregistrare? întrebă el, întinzându-i un petic de hârtie.

Jim îl privi lung, bănuitor.

— Rahat, omule, deci până la urmă vorbești engleză.

— E un Porsche roșu, zise Nho.

Jim îi înapoie hârtia.

— N-am nevoie să verific. Niciun obișnuit al locului nu are Porsche roșu.

— *Faen!*¹ făcu Harry.

— Ce-a fost asta? întrebă Jim cu un rânjet.

— Un cuvânt norvegian pe care n-ai vrea să-l înveți. Ieșiră iarăși în soare.

— Îți fac eu rost de unii ca lumea, ieftin, zise Jim arătând spre ochelarii de soare ai lui Harry.

— Nu, mersi.

— Mai doriți ceva? zise Jim, făcând cu ochiul și izbucnind în râs.

Începuse deja să pocnească din degete ritmic. Probabil că abia aștepta să-și asculte muzica, din nou, pe casetofonul portabil.

— Hei, domnule detectiv! strigă după ei în vreme ce plecau, făcându-l pe Harry să se întoarcă. *Fa-an!*

Râsul lui îi urmări până la mașină.

— Așadar... ce știm? întrebă Liz, cocoțându-și piciorul pe birou.

— Știm că Brekke minte, zise Harry. A spus că, după ce s-au întâlnit, l-a însoțit pe ambasador până la mașina parcată în subteran.

— De ce-ar minți în privința asta?

— La telefon, ambasadorul spune că vrea confirmarea întâlnirii lor de la ora patru. Nu e nicio îndoială că ambasadorul a sosit la birou. Am vorbit cu femeia de la recepție, care ne-a confirmat deja. A confirmat și că au plecat de acolo împreună, fiindcă Brekke a trecut pe la ea să lase un mesaj. Își amintește asta fiindcă era cam ora cinci și se pregătea să plece acasă.

— Mă bucur că cineva își amintește ceva.

¹ În norvegiană: „La dracu’!” (N.r.)

— Dar ce-au făcut după aceea Brekke și ambasadorul... asta nu știm.

— Unde era mașina? Nu prea cred c-ar fi riscat s-o parcheze pe stradă, în partea aia de Bangkok.

— Poate că s-au înțeles să se ducă altundeva, iar ambasadorul a pus pe cineva să aibă grijă de mașină cât se ducea el să-l ia pe Brekke, sugerează Nho.

Rangsan își dresese glasul și întoarse o pagină.

— Într-o zonă plină de derbedei care abia așteaptă o așa ocazie?

— Da, de acord, zise Liz. E ciudat că n-a folosit totuși parcare subterană, lucrul cel mai ușor și mai sigur pe care-l putea face. Putea să parcheze literalmente la doi pași.

Degetul ei mic se roti în aer și expresia i se învioră.

— Încotro ne-ar fi dus, de fapt, chestia asta? întrebă.

Harry își aruncă brațele în sus, cu un aer resemnat.

— Speram să putem dovedi că Brekke a plecat de la birou în ziua aceea, odată cu ambasadorul, cu mașina ambasadorului. Și că înregistrarea are să arate că Porsche-ul lui roșu a rămas în parcare peste noapte. Dar nu mă gândisem la posibilitatea ca Brekke să nu fi venit la lucru cu mașina lui.

— Să lăsăm acum mașinile, zise Liz. Ce știm e că Brekke minte. Deci ce facem mai departe? întrebă ea, zgâlțâind ziarul lui Rangsan.

— Verificăm alibiul, veni răspunsul de dincolo de paginile lui.

Miercuri, 15 ianuarie

Reacțiile celor arestați sunt, în momentul arestării, pe cât de variate, pe atât de imprevizibile.

Harry credea că le văzuse cam pe toate, așadar nu fu deosebit de surprins să vadă chipul bronzat al lui Jens Brekke prinzând o tentă cenușie și ochii pornind să-i umble în cap ca unui animal hăituit. Limbajul corporal i se schimbă și nici măcar costumul Armani impecabil croit nu-i mai stătea la fel de bine. Brekke ținea capul sus, părând însă că intrase, cumva, la apă.

Nu fusese arestat, ci doar condus la secție ca să răspundă la niște întrebări, dar, pentru cineva care nu mai fusese adus de doi polițiști înarmați — care nici măcar nu întrebaseră dacă momentul era potrivit —, diferența era mai degrabă teoretică. Când Harry dădu cu ochii de Brekke în camera de anchetă, ideea că omul din fața lui ar fi fost în stare să înjunghie cu sânge-rece pe cineva i se păru absurdă. Dar i se mai întâmplase să creadă asta și să se înșele.

— Mă tem că va trebui să facem treaba asta în engleză, zise Harry așezându-se de cealaltă parte a mesei.

Se înregistrează, îi explică el, arătând către microfonul din fața lor.

— Înțeleg, încercă Brekke să zâmbească, dar părea mai degrabă că gura i-ar fi fost întinsă cu niște cârlige de fier.

— A trebuit să mă lupt pentru ocazia asta, zise Harry. Întrucât se înregistrează ar trebui, respectând strict regulamentul, ca un polițist thailandez să pună întrebările, dar, dat fiind că ești cetățean norvegian, șeful a zis că-i în regulă.

— Mulțumesc.

— Nu prea sunt sigur că ai pentru ce să fii recunoscător. Ți s-a spus că ai dreptul să iei legătura cu un avocat, așa-i?

— Da.

Harry era cât pe ce să-l întrebe de ce nu acceptase oferta, dar se abținu. N-avea de ce să-i ofere încă o șansă să chibzuiască. Aflase că sistemul legal din Thailanda era asemănător cu cel din Norvegia, așadar n-avea de ce să creadă că avocații ar fi fost cu mult diferiți. Caz în care primul lucru pe care-l făceau întotdeauna era să-și amuțească clienții. Însă regulile fuseseră urmate și acum era timpul să se treacă la treabă.

Harry făcu semn că înregistrarea poate începe. Nho intră, citi cu voce tare niște chestiuni birocratice ca introducere și ieși.

— Este adevărat că aveți o relație cu Hilde Molnes, soția decedatului Atle Molnes?

— Ce?

Doi ochi holbați, speriați, îi întâlniră privirea de dincolo de masă.

— Am vorbit cu doamna Molnes. Aș sugera să spuneți adevărul.

Urmă un răgaz.

— Da.

— Mai tare, vă rog.

— Da!

— De când durează această relație?

— Nu știu. De mult.

— De la petrecerea de bun venit a ambasadorului, ținută acum 18 luni?

— Păi...

— Păi?

— Da, cred că așa este.

— Știați că doamna Molnes ar fi avut dreptul de a administra o avere substanțială la moartea soțului?

— Avere?

— Nu vorbesc destul de clar?

Brekke pufni ca o minge de volei înțepată.

— E ceva nou pentru mine. Mi se părea că au un capital mai degrabă limitat.

— Chiar așa? Ultima oară când am vorbit, mi-ați spus că întâlnirea pe care ați avut-o cu Molnes pe 7 ianuarie avea de-a face cu investițiile. Știm, pe lângă asta, că Molnes datora o sumă mare de bani. Nu prea se potrivește.

Iarăși tăcere. Brekke dădu să spună ceva, dar se opri.

— Am mințit, zise într-un târziu.

— Aveți acum o nouă ocazie să-mi spuneți adevărul.

— A venit la mine ca să discutăm despre relația mea cu Hilde... cu soția lui. Voia să-i pun capăt.

— Nu era tocmai o solicitare nerezonabilă, presupun? Brekke ridică din umeri.

— Nu știu cât știți despre Atle Molnes.

— Presupuneți că nu știm nimic.

— Să zicem, atunci, că orientarea lui sexuală nu era tocmai compatibilă cu un mariaj.

Ridică ochii. Harry îi făcu semn să continue.

— Dorința lui ca relația dintre mine și Hilde să se termine nu era motivată de gelozie. Ci de faptul că începuseră, se pare, să circule zvonuri prin Norvegia. A zis că dacă relația asta ajungea la urechile publicului, zvonurile aveau să se întetească și că avea să sufere nu doar el, ci și, fără vreo vină, alte persoane aflate în poziții importante. Am încercat să-l trag de limbă, dar n-am mai scos nimic de la el.

— Cu ce v-a amenințat?

— Să mă amenințe? Cum adică?

— Doar n-o fi zis haide, te rog frumos, nu te mai întâlnești cu o femeie pe care presupun că o iubești.

— Ba chiar așa a făcut. Cred că a folosit exact cuvintele astea.

— Care?

— „Te rog”, zise Brekke și își împreună palmele pe tăblia mesei. Era un tip ciudat. „Te rog.”

Schiță un zâmbet.

— Da, presupun că în domeniul dumneavoastră de activitate nu auziți asta foarte des.

— Nici într-al dumatăle, aș zice.

Harry îi aruncă o privire, însă în ochii lui Brekke nu se citea nimic provocator.

— Și ce-ați fost de acord să faceți?

— Nimic. Am spus că mă mai gândesc. Ce puteam spune? Aproape că-i dădeau lacrimile.

— V-ați gândit să puneți punct relației?

Brekke se încruntă, de parcă ideea ar fi fost ceva cu totul nou.

— Nu. Ei bine... ar fi fost foarte greu să mă opresc din a o vedea.

— Mi-ați spus că, după întâlnire, l-ați însoțit pe ambasador în parcare subterană, unde-și lăsase Mercedesul. Vă schimbați declarația?

— Nu..., făcu Brekke cu surprindere.

— Am verificat înregistrările de securitate de la data respectivă, între 3:50 și 5:15. Mașina ambasadorului nu a fost parcată în zona pentru vizitatori. Ați dori să vă schimbați declarația?

— S-o schimb...? făcu Brekke privindu-l neîncrezător. Oameni buni, nu, ce Dumnezeu! Am ieșit din lift și i-am văzut mașina. Ar trebui să apărem amândoi pe înregistrare. Țin minte chiar că am și schimbat câteva vorbe înainte să urce la volan. I-am promis ambasadorului că n-o să-i spun lui Hilde de conversația pe care o avuseserăm.

— Putem demonstra că nu așa stau lucrurile. Pentru ultima oară: ați dori să vă schimbați declarația?

— Nu!

Harry auzi în vocea lui o fermitate care nu existase înainte ca interogatoriul să înceapă.

— Ce ați făcut după ce l-ați însoțit pe ambasador până la mașină, așa cum susțineți?

Brekke explică: se întorsese în birou ca să termine un raport de analiză și rămăsese acolo până pe la miezul nopții, când luase un taxi ca să se ducă acasă. Harry îl întreabă dacă mai primise vreo vizită sau vreun apel telefonic cât lucrase, dar Brekke răspunse că nimeni nu putea ajunge la el în birou fără cod și că-și închisese telefonul ca să poată lucra în pace, cum făcea de obicei când se ocupa de asemenea rapoarte.

— Și nu vă poate oferi nimeni un alibi? Cineva care v-a văzut plecând acasă, de pildă?

— Ben, îngrijitorul blocului unde locuiesc. S-ar putea să își amintească. Oricum, de obicei bagă de seamă când vin acasă târziu, îmbrăcat în costum.

— Un îngrijitor care v-a văzut venind acasă în miez de noapte, asta-i tot?

Brekke chibzui.

— Mă tem că da.

— Bine, zise Harry. O să continue altcineva acum. Vreți ceva de băut? Cafea, apă?

— Nu, mulțumesc.

Harry se ridică, gata să iasă.

— Harry?

Se întoarse.

— Ar fi bine să-mi spuneți Hole. Sau „domnule detectiv.”

— Înțeleg. Am dat de belea? zise în norvegiană.

Harry miji ochii. Brekke era o priveliște tristă, mototolit ca un sac de pânză.

— Cred că acum, în locul dumneavoastră, mi-aș suna avocatul.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Harry se opri în ușă.

— Apropo, legat de promisiunea făcută ambasadorului, v-ați ținut-o?

Brekke zâmbi stingherit.

— O prostie... Intenționam să-i spun lui Hilde, normal, adică, na... trebuia. Dar, după ce-am aflat că a murit, atunci... ei bine, era un tip ciudat și mi-a intrat în cap că ar trebui să-mi țin promisiunea chiar dacă nu mai avea niciun sens practic.

— Un picuț. Te pun pe difuzor.

— Alo?

— Te auzim, Harry. Dă-i drumul.

Bjarne Møller de la Omucideri, Dagfinn Torhus de la Externe și chestorul-șef al poliției din Oslo ascultară raportul lui Harry fără să-l întrerupă.

Apoi Torhus vorbi.

— Avem deci în custodie un norvegian, suspect de omor. Întrebarea este: cât timp putem ține povestea asta la cutie?

Șefa poliției își dresе glasul.

— Întrucât omorul nu a fost deocamdată făcut public, cred că am mai avea câteva zile, mai ales că nu ai mare lucru despre Brekke, dacă nu pui la socoteală o mărturie mincinoasă și lipsa alibiului. Dacă trebuie să-i dai drumul mai încolo, ar fi mai bine să nu afle nimeni că a fost arestat.

— Harry, mă auzi? răsună vocea lui Møller, apoi niște pârâituri pe care acesta le luă drept o confirmare. Ce crezi, Harry, tipul e vinovat? El a făcut-o?

Iarăși zgomote. Møller ridică receptorul șefei poliției.

— Ce-ai zis, Harry? Tu...? Așa. Bine, o să discutăm aici și ținем legătura.

Møller lăsă receptorul în furcă.

— Ce-a spus?

— Nu știe.

Harry ajunsе târziu acasă. Le Boucheron fusese plin, așa că mâncase la un restaurant pe Soi 4, în Patpong, o stradă înțesată de baruri gay. La felul principal, de masa lui se apropiase un bărbat și se oferise, politicoș, să-l mas-turbeze, apoi se retrăsese discret după ce Harry clătinase din cap.

Urcă la etajul cinci. Nu era nimeni și luminile din jurul bazinului fuseseră stinse. Se dezbracă și plonjă, simțind îmbrățișarea răcoroasă a apei. Înotă câteva lungimi de bazin, simțind rezistența apei. Runa spusese că nu există două piscine aidoma, că apa se purta în anumite feluri, că avea de fiecare dată altă consistență, alt miros și altă culoare. Bazinul acesta era de vanilie, declarase fata. Dulceag și vâscos. Inhală, fără să simtă însă decât clorul și Bangkokul. Făcu pluta pe spate și închise ochii. Așa, cufundat cum era, sunetul propriei sale respirații îl făcea să se simtă ca și cum ar fi fost închis într-o încăpere foarte mică. Deschise ochii. O lumină se stinse într-un apartament din aripa opusă a clădirii. Un satelit se deplasa încetișor printre stele. O motocicletă cu amortizorul stricat încerca s-o ia din loc. Apoi privirea i se întoarse din nou asupra apartamentului. Numără iarăși etajele. Înghiți niște apă. Se stinsese lumina în apartamentul lui.

Harry ieși în mare grabă din piscină, trăgându-și pantalonii și uitându-se zadarnic împrejur în căutarea a ceva ce putea fi folosit ca armă. Apucă plasa de curățat piscina sprijinită de perete, străbătu în pas alergător cei câțiva metri până la lift și apăsă pe buton. Ușile se deschiseră, păși în ascensor și simți un iz slab de curry. Avu impresia că viața i s-ar fi răpit o secundă și, când își reveni în simțiri, văzu că era lungit pe podeaua rece a coridorului. Lovitura, din fericire, îl nimerise în frunte, însă deasupra lui stătea aplecată o siluetă imensă; Harry știu îndată că sorții nu-i erau favorabili. Încercă să-l lovească la nivelul coapsei cu bățul de la plasă, însă tubul de aluminiu nu avu prea mare efect. Izbuti să evite prima lovitură de picior și să se ridice greoi în genunchi, însă a doua lovitură îl izbi în umăr și-l răsuci pe jumătate în jurul propriei axe.

Îl dureau spinarea, însă adrenalina își făcu simțit efectul și, cu un urlet de durere, se ridică în picioare. Văzu, în lumina ce venea de după ușile deschise ale liftului, o codiță zbânțuindu-se în jurul unei țeste rase; un pumn îl nimeri deasupra ochiului și-l aruncă spre piscină. Silueta se ținu după el. Harry făcu o fentă la stânga și aruncă un croșeu de dreapta cam pe unde credea că-i fața celuiilalt. Avu impresia că dăduse cu pumnul în granit — își făcuse mai mult rău decât îi făcuse adversarului. Harry dădu înapoi și își lăsă capul pe-o parte, simțind un curent de aer și gheara fricii scobindu-i pieptul. Se căută la centură, găsi cătușele, le desprinse și își trecu degetele prin ele. Așteptă ca matahala să se apropie, sperând că nu-l pândea niciun upercut, și se ghemui. Apoi, cu o mișcare din șold, lansă o lovitură cu întregul corp, aruncându-și disperat prin întuneric pumnii înveșmântați în fier, și în cele din urmă pumnii i se izbiră de carne și os, făcând ceva să trosnească. Lovi iarăși, simțind cum fierul despică pielea. Simți sânge fierbinte și dens printre degete; nu știa dacă era al lui sau al atacatorului, însă ridică pumnul ca să mai dea o dată, șocat că celălalt se mai ținea încă pe picioare. Apoi auzi un hohot de râs gutural și avu senzația că îi aterizează în cap o basculantă de beton. Întunericul se făcu și mai negru, iar conceptele de sus și jos încetară să mai existe.

Joi, 16 ianuarie

Harry își veni în simțiri de la apă; încercă instinctiv să respire și, în clipa următoare, fu tras către fund. Se zbatu, însă fără vreun rezultat. Apa amplifică un declic metalic, ca de poartă zăvorâtă, și brațul care îl ținea îi dădu drumul. Deschise ochii; în jur nu vedea decât turcoaz și dedesubt simțea gresia de pe fund. Se împinse către suprafață, însă o zvâcnire a încheieturii îi transmise ceea ce încercase și creierul să-i explice, iar el refuzase să priceapă. Avea să se înece. Woo îl legase cu propriile cătușe de gura de evacuare a apei de pe fundul piscinei.

Ridică privirea. Luna scânteia deasupra, filtrată prin pânza de apă. Întinse celălalt braț, scoțându-l din apă. La naiba, aici bazinul avea doar o adâncime de un metru! Harry se făcu ghem, apoi încercă să se ridice în picioare, împingând cu toată puterea. Cătușa îi făcu un făgaș în degetul mare, însă gura îi rămânea încă la treizeci de centimetri dedesubt. Observă o umbră ce se îndepărta de marginea bazinului. Rahat! Nu intra în panică, își spuse. Oxigenul e consumat de panică.

Se lăasă pe fund și examină, pipăindu-l, grilajul găurii de scurgere. Era din oțel și nu se clintea, nici măcar după ce-l apucă cu amândouă mâinile și trase din toate puterile. Cât își putea ține respirația? Un minut? Două? Îl dureau toți mușchii, tâmpilele îi zvâcneau și steluțe roșii îi dansau în fața ochilor. Se smuci iar, încercând să scape. Gura îi era uscată de frică, mintea începuse să-i producă imagini pe care le recunoștea drept halucinații; prea puțin aer, prea multă apă. În minte îi răsări un gând absurd: dacă bea apă multă, cât de multă putea, poate că nivelul avea să coboare suficient cât să-i permită să respire. Izbi cu brațul liber în marginea piscinei, știind că nu-l putea auzi nimeni, fiindcă, deși lumea de sub apă era calmă, agitația metropolitană a Bangkokului continua nestingherită, acoperind orice alt sunet. Și dacă l-ar fi auzit cineva, ce? N-ar fi putut decât să-i țină tovărășie până murea. O căldură arzătoare i se așeză pe creștet și se pregăti să experimenteze ceea ce toți oamenii care se îneacă încearcă mai devreme sau mai târziu: inhalarea de apă. Mâna liberă dădu de metal. Plasa de curățat piscina. Era pe margine. Harry o înhăță și împinse. Runa suflase în ea. Era goală pe dinăuntru. Aer. Puse gura pe capătul destupat al tubului de aluminiu și sorbi. Se alese cu apă în gură, înghiți, pe cale să se sufocă, simți gustul insectelor moarte și uscate pe limbă și apucă tubul cu dinții, luptându-se cu reflexul de tuse. De ce i se spunea oxigen, de la grecescul *oxys* — „acid”? Nu era acid, era dulce, chiar și în Bangkok aerul era dulce ca mierea. Inhală particule de aluminiu și de murdărie care i se lipiră de mucusul din gâtleej, dar nici nu băgă de seamă. Respira adânc, cu pasiune, de parcă alergase la maraton.

Creierul începea să-i funcționeze din nou. Așa își dădu seama că nu făcuse decât să amâne inevitabilul — tubul

era astupat la celălalt capăt. În sângele lui, oxigenul era convertit în dioxid de carbon, gazul de eșapament al organismului, și nici nu putea să elimine complet azotul din plămâni. Inhala așadar aer reciclat, iarăși și iarăși, un amestec de tot mai puțin oxigen și tot mai mult dioxid de carbon ucigaș. De fapt, fiindcă respira atât de iute, nu făcea decât să accelereze procesul.

Atât de singur, își zise Harry. Și încătușat. Ca elefanții pe navele fluviale. Suflă în tub cu toată puterea pe care reuși s-o adune.

Anne Verk trăia de trei ani la Bangkok. Soțul ei era președintele reprezentanței Shell din Thailanda; nu aveau copii, erau mai degrabă nefericiți și aveau s-o mai ducă împreună doar câțiva ani. Apoi ea avea să se mute înapoi în Olanda, să-și termine studiile și să-și caute un soț nou. Candidase, din pură plictiseală, la un post neplătit de profesoară la Empire și, spre uimirea ei, îl obținuse. Empire era un proiect idealist ce avea ca misiune să ofere educație, în special în engleză, multelor fete care se vindeau în Bangkok. Anne Verk le învăța ce le trebuia prin baruri; asta voiau fetele să știe. Stăteau la pupitre, sfioase, zâmbind și chicotind când le pune să repete: „Pot să vă aprind țigara, domnule?” Sau „Sunt virgină. Sunteți foarte îndrăzneț. Ați dori ceva de băut?”

Astăzi, una dintre fete purta o rochie nouă, roșie, de care se vedea bine că-i mândră și pe care o cumpăraseră de la magazinul Robinson, după cum explică într-o engleză sovăielnică. Uneori, era greu de imaginat că fetele astea lucrau ca prostituate în unele dintre zonele cele mai dure din Bangkok.

Ca majoritatea olandezilor, Anne vorbea o engleză excelentă și, o dată pe săptămână, ținea lecții și cu ceilalți

profesori. Coborî din lift la etajul cinci. Seara fusese mai obositoare decât de obicei, cu multe dispute despre metodologia predării. Abia aștepta să-și azvârle pantofii din picioare, odată ajunsă în apartamentul său de 200 de metri pătrați, însă auzi un soi de zgomote ciudate, stridente, ca de trâmbiță. I se păru mai întâi că vin dinspre râu, apoi își dădu seama că proveneau de la piscină. Găsi întrerupătorul, îl apăsă și avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă ce vede: un bărbat scufundat și o plasă de curățat piscina ridicându-se vertical din apă. Apoi o luă la fugă într-acolo.

Harry văzu aprinzându-se lumina și zări lângă bazin o siluetă. Silueta dispăru. Aducea a femeie. Intrase oare în panică? Harry începuse să simtă primele semne de hipercapnie. În teorie, senzația ar fi trebuit să fie cumva plăcută, ca atunci când îți pierzi cunoștința în urma administrării unui anesteziec, însă el nu simțea decât teroare înghețată curgându-i prin vene. Se sili să se concentreze, să respire calm — nici prea mult, nici prea puțin — însă gânditul devenise un efort prea mare.

Nu observă, așadar, că nivelul apei începu să scadă. Apoi, când femeia sări în bazin și-l înălță la suprafață, fu încredințat că era un înger care venise să-i ia sufletul.

Partea a patra

Vineri, 17 ianuarie

Restul nopții avea să fie dedicat durerii de cap.

Harry se trânti pe un scaun în apartamentul lui, veni un doctor, luă un eșantion de sânge și-i spuse că avusese noroc. De parcă Harry ar fi avut nevoie să i se explice asta.

Mai târziu apără Liz, care se așeză lângă el și își notă ce-i povesti el despre cele întâmplate.

— Ce voia să facă în apartament? întrebă.

— Habar n-am. Să mă sperie, poate.

— A luat ceva?

Harry se uită împrejur.

— Nu, dacă periuța de dinți încă mai este în baie.

— Îți arde de glume... Cum te simți?

— Mahmur.

— Am lansat o anchetă.

— Las-o baltă. Du-te acasă și închide ochii câteva ore.

— Te-a apucat, așa deodată, veselia.

— Așa-i că-s actor bun? zise el, frecându-și fața cu amândouă palmele.

— Nu-i de glumă, Harry. Îți dai seama că te-ai intoxicat cu dioxid de carbon?

— Cam ca cetățeanul tipic din Bangkok, din ce zice doctorul. Serios vorbesc, Liz. Du-te acasă. Nu mai am energie să vorbesc cu tine. Până mâine îmi revin.

— Mâine ia-ți liber.

— Cum vrei. Numai du-te odată.

Harry, după ce înghiți pilulele pe care i le lăsase doctorul, dormi fără vise și nu se trezi decât dimineața târziu, când îl sună Liz ca să afle cum se mai simte. Mormăi la telefon în loc de răspuns.

— Nu vreau să te văd azi, zise ea.

— Și eu te iubesc, făcu el, închise și se dădu jos din pat, pornind să se îmbrace.

Era cea mai fierbinte zi a anului și prin secția de poliție boscorodeau cu toții, nemulțumiți. Nici în biroul lui Liz ventilatorul nu reușea să facă față. Nasul lui Harry începuse să se cojească și începea să arate ca un rival pentru renul Rudolf. Băuse doi litri de apă și era la al treilea.

— Dacă ăsta-i sezonul rece, atunci cel cald cum...?

— Bine, Harry, făcu Liz, care nu arăta ca și cum ar fi crezut că trăncăneala despre vreme ar fi făcut-o mai ușor de îndurat. Cum stăm cu Woo, Nho? Vreun indiciu?

— Nimic. Am avut o discuție serioasă cu domnul Sorensen la Thai Indo Travelers. Zice că nu știe pe unde e Woo, că nu mai e angajat al firmei.

Liz oftă.

— Și nu știm ce căuta în apartament la Harry. Drăguț. Cu Brekke cum e?

Sunthorn dăduse de îngrijitorul de la blocul unde locuia Brekke. Omul, de fapt, își putea aminti că norvegianul

venise târziu acasă în noaptea respectivă, după miezul nopții, însă nu putea spune cu precizie când anume.

Liz îi informă că cei de la laborator periau deja biroul și apartamentul lui Brekke. Îi examinau mai ales hainele și pantofii, ca să vadă dacă puteau găsi ceva — sânge, păr, fibre, orice — care să facă legătura dintre Brekke și victima crimei ori locul faptei.

— Între timp, zise Rangsang, aş avea de făcut vreo două comentarii despre pozele pe care le-am găsit în servieta lui Molnes.

Prinse trei fotografii mărite pe un panou de lângă uşă. Deşi imaginile se prefiraseră prin creierul lui Harry suficient de mult pentru a-şi pierde ceva din efectul şocant inițial, încă simți un nod în stomac.

— Le-am trimis celor de la Moravuri spre analiză. Nu pot face legătura dintre poze și vreun distribuitor cunoscut de pornografie. Întâi că au fost developate pe hârtie nemțească, de un tip care nu se găsește de cumpărat în Thailanda. În al doilea rând, sunt cam neclare și lasă, la prima vedere, impresia unor cadre luate de un amator, fără intenția distribuirii. Criminaliștii au vorbit cu un expert care le-a spus că au fost făcute de la distanță, cu un teleobiectiv, și probabil de afară — aici ar fi cadrul unei ferestre.

Rangsang arată către umbra gri din marginea pozei.

— Faptul că fotografiile sunt totuși făcute profesional sugerează că există pe piață o nouă nișă, una pentru voaieri.

— Și?

— În America, industria pornografiei câștigă enorm vânzând asemenea așa-zise fotografii făcute de amatori, care sunt de fapt create de actori profesioniști și de fotografi care fac anume ca totul să pară o activitate de

amatori, prin folosirea de echipament simplu, evitând aparatele foto cele mai cunoscute. Și se pare că există persoane dornice să plătească mai mult pentru cadre din dormitor pe care le consideră autentice. Mai ales voaiorii, oameni care se excită uitându-se la alții, imaginându-și că ei nu pot fi observați. Credem că fotografiile de aici sunt din categoria asta.

— Sau, zise Harry, poate nu sunt comerciale, ci poze care au fost făcute în scop de șantaj.

Rangsan clătină din cap.

— Ne-am gândit la asta, dar, dacă ar fi așa, adulții ar trebui să fie identificabili în imagine. O trăsătură tipică a pornografiei comerciale cu copii e că fețele abuzatorilor sunt ascunse, exact ca aici.

Arată spre cele trei poze. Se deslușeau fesele și o parte din șalele cuiva. Persoana era goală în afara unui tricou roșu, pe care se vedea partea de jos a unei cifre 2 și un 0.

— Să zicem că trebuia totuși folosită pentru șantaj, dar că fotograful n-a inclus și fața, zise Harry. Sau a trimis celui șantajat doar cadre în care nu putea fi identificat.

— Stop! făcu Liz, fluturând mâna. Ce spui tu, Harry? Că în poză apare Molnes?

— E o teorie. Era șantajat, dar nu putea să plătească din cauza datoriilor la pariuri.

— Și? zise Rangsan. Asta nu-i dă șantajistului motiv să-l omoare.

— Poate că a amenințat că-l reclamă pe șantajist la poliție.

— Să-l reclame și-apoi să fie condamnat pentru pedofilie? făcu Rangsan, dându-și ochii peste cap, în vreme ce Sunthorn și Nho se străduiau, fără succes, să-și ascundă zâmbetele.

Harry strânse din umeri și ridică palmele.

— Cum ziceam, nu-i decât o teorie, la care sunt de acord să renunțăm. A doua teorie e că Molnes era șantajistul...

— Și Brekke abuzatorul..., spuse Liz, odihnindu-și bărbia în palme și privind îngândurată în tavan. Ei bine, Molnes avea nevoie de bani și asta-i dă lui Brekke un motiv pentru crimă. Dar avea oricum încă unul, așa că nu ajungem nicăieri așa. Ce crezi, Rangsan? Putem *respinge* posibilitatea ca Brekke să fie în poze?

Celălalt clătină din cap.

— Sunt așa de neclare, că nu putem respinge pe nimeni, decât dacă Brekke ar avea niște semne particulare.

— Cine se oferă voluntar să se uite la fundul lui? Întrebă Liz în amuzamentul general.

Sunthorn tuși discret.

— Dacă Brekke l-a omorât pe Molnes din cauza pozelor, atunci de ce le-a lăsat acolo?

Tăcere lungă.

— Doar mie mi se pare că ne pierdem vremea? Întrebă în cele din urmă Liz.

Aerul condiționat bolborosi, făcându-l pe Harry să-și dea seama dintr-odată că ziua avea să fie pe cât de lungă, pe atât de toridă.

Harry se opri în ușa care dădea către grădina ambasadorului.

— Harry? făcu Runa, clipind iute ca să-și alunge apa din ochi și ieșind din piscină.

— Bună. Mama ta doarme.

Fata ridică din umeri.

— L-am arestat pe Jens Brekke.

Așteptă o reacție, dar Runa nu scoase o vorbă. Oftă.

— Nu vreau să te sâcâi cu chestiile astea, Runa, dar sunt băgat în ele, la fel ca tine, așa că mă întrebam dacă nu ne-am putea ajuta unul pe celălalt.

— Păi, cum altfel? întrebă ea.

Harry încercă să-i interpreteze tonul și decise să treacă direct la subiect.

— Trebuie să încerc să aflu mai multe despre el, ce fel de om este, dacă e ceea ce pretinde a fi și așa mai departe. Mă gândeam să încep de la relația lui cu mama ta. Fiindcă e, vreau să spun, o diferență de vârstă mărișoară și...

— Bănuiești că se folosește de ea?

— Ceva de genul, da.

— Poate mama îl folosește pe *el*, dar invers...?

Harry luă loc într-unul dintre șezlongurile puse sub salcie, însă Runa rămase în picioare.

— Lui mami nu-i place să fiu prin zonă când sunt împreună, așa că n-am apucat să-l cunosc prea bine până acuma.

— Îl cunoști mai bine ca mine.

— Chiar așa? Hm. Pare de treabă, dar poate că-i așa doar pe dinafară. Măcar încearcă să se poarte frumos cu mine. A fost ideea lui să vin la meciurile de box, de exemplu. Cred că i-a intrat în cap că aș fi interesată de sport, din cauză că-mi plac săriturile în apă. Dacă o folosește? Nu știu. Îmi pare rău, nu te ajut cu mare lucru, dar nu știu cum gândesc bărbații de vârsta lui. Că doar nu-ți expui oricui sentimentele...

Harry își îndreptă ochelarii pe nas.

— Mulțumesc, e super, Runa. O poți ruga pe mama ta să mă sune după ce se trezește?

Fata se apropie de piscină, cu spatele la apă, și execută un salt pentru el, arcuindu-și spinarea, cu capul în

jos. Înainte să plece, Harry văzu bulele bolborosind la suprafața apei.

După prânz, Harry și Nho coborâră la etajul întâi, unde încă era reținut Jens Brekke.

Purta costumul în care fusese arestat, însă își deschisese nasturii de la cămașă, își suflecaser mânecile și nu mai arăta a broker. Bretonul asudat i se lipise de frunte și se holba — uluit parcă — la propriile-i mâini încremenite pe tăblia mesei dinaintea lui.

— El este Nho, un coleg, zise Harry.

Brekke ridică ochii, își compuse o expresie curajoasă și dădu din cap.

— Nu am, de fapt, decât o singură întrebare, spuse Nho. L-ați însoțit pe ambasador până la parcare subterană, unde și-a lăsat mașina marți, pe 7 ianuarie, la ora cinci?

Brekke se uită la Harry, apoi la Nho.

— L-am însoțit.

Nho se uită la Harry și dădu afirmativ din cap.

— Mulțumesc, zise Harry. Asta a fost tot.

Vineri, 17 ianuarie

Traficul se târa ca melcul, pe Harry îl chinuia o migrenă, iar aerul condiționat şuiera rău prevestitor. Nho se opri la bariera parcarii de la Barclays Thailanda, coborî geamul mașinii, iar un bărbat cu uniformă bine călcată îi spuse că Jim Love nu era la muncă.

Nho își arată legitimația și se grăbi să explice că ar fi vrut să vizioneze una dintre casetele video, însă omul de la pază clătină din cap, spunând că trebuia să sune la compania de securitate. Nho se întoarse către Harry și ridică din umeri.

— Explică-i că anchetăm un omor, zise Harry.

— I-am explicat.

— Atunci trebuie să-i explicăm mai bine.

Harry coborî din mașină. Căldura și umiditatea îl izbiră în plină figură — era ca și cum ar fi ridicat capacul de pe o oală cu apă clocotită. Își întinse articulațiile și dădu roată mașinii, deja un pic amețit. Paznicul se încruntă văzând cum se apropie *farang*-ul de aproape doi metri, cu ochi înroșiți, și duse mâna la armă.

Harry se opri în fața lui, se strâmbă și înhăță cu mâna stângă cureaua individului. Angajatul țipă, însă nu apucă să reacționeze, pentru că Harry îi și desfăcu centura și își vârî mâna dreaptă în nădragii lui. Harry trase cu nădejde, săltându-l de la pământ. Lenjeria intimă a omului cedă cu un zgomot puternic de cârpă sfâșiată. Nho strigă ceva, însă era prea târziu. Harry ridica deja, triumfător, boxerii albi. În următoarea clipă, aceștia zburau pe lângă ghereta paznicului, către tufișuri. Apoi Harry, fără grabă, se întoarse la mașină și urcă.

— O schemă veche, îi zise lui Nho, care rămăsese cu ochii holbați. De aici va trebui să preiei tu negocierile. Cald mai e, fir-ar a dracului...

Nho sări din mașină și, după o scurtă dezbatere, își băgă iar capul în mașină, făcu un semn afirmativ și Harry îi urmă pe ceilalți în parcare. Angajatul îi arunca acum priviri ucigașe, ținându-se la o distanță bunicică.

Videocasetofonul începu să bâzâie și Harry își aprinse o țigară. I se părea că, în anumite situații, nicotina stimula procesele mentale. De pildă, atunci când simțeai nevoia unei țigări.

— Așa, făcu Harry. Ce părere ai, crezi că Brekke spune adevărul?

— Și tu crezi asta, răspunse Nho, altfel nu mă aduceai până aici.

— Corect, zise Harry, simțind că-l ustură ochii de la fum, și aici poți să vezi de ce cred asta.

Nho se uită la poze, nu observă nimic și clătină din cap.

— Caseta e de luni, 13 ianuarie, zise Harry. Ora 22.

— Nu-i așa, zise Nho. E aceeași înregistrare pe care am văzut-o data trecută, din ziua crimei, 7 ianuarie. Se vede și data pe margine.

Harry suflă un rotocol de fum, care însă fu spulberat de o adiere venită de cine știe unde.

— E aceeași înregistrare, însă data a fost mereu greșită. Aș spune că și amicul nostru rămas fără chiloți poate confirma că le e ușor să schimbe data și ora pe aparat, așadar și pe imagine.

Nho îi aruncă o privire angajatului, care ridică din umeri și dădu din cap că așa-i.

— Dar nu înțeleg de unde ai știut când a fost făcută înregistrarea asta, zise Nho.

Harry arată spre monitor cu bărbia.

— Mi-am dat seama când am fost trezit azi-dimineață de traficul de pe podul Taksin. A fost prea puțină circulație. Asta e o parcare cu șase niveluri într-un complex de birouri aglomerat. Iar pe înregistrare, între orele patru și cinci, noi vedem trecând doar *două* mașini.

Harry scutură scrumul țigării.

— Apoi m-am gândit la astea, zise ridicându-se și arătând pe ecran niște linii negre de pe ciment. Urme de cauciucuri ude. De la amândouă mașinile. Când ai văzut șosele ude în Bangkok ultima oară?

— Acum două luni, poate și mai mult.

— Greșit. Acum trei zile, pe 13 ianuarie, între zece și zece jumate, a fost o rafală de mango. Știu asta fiindcă mi-a făcut cămașa learcă.

— Da, ai dreptate, recunosc Nho și se încruntă. Dar aparatele astea înregistrează continuu. Dacă înregistrarea asta nu e de pe 7 ianuarie, ci de pe 13, înseamnă că respectiva casetă cu înregistrarea de atunci a fost scoasă din aparat.

Harry îi ceru angajatului să găsească caseta de pe 13 ianuarie și văzură, 30 de secunde mai târziu, că înregistrarea

fusesse oprită la 21:30. Apoi apărură o furtună de paraziți, vreo cinci secunde, după care imaginea fu reluată.

— Aici a fost scoasă, zise Harry. Vedem acum ce a fost înainte pe casetă.

Arată data.

— Întâi ianuarie, ora 5:25.

Harry îi ceru angajatului să pună pe pauză imaginea și rămaseră să se uite la ea în vreme ce Harry își termina țigara.

Nho își duse amândouă palmele spre gură.

— Așadar, cineva a aranjat o casetă ca să pară că mașina ambasadorului n-a fost deloc în parcare. Dar de ce?

Harry nu răspunse. Privi ora de pe ecran. 5:25 dimineața — 35 de minute înainte ca Anul Nou să ajungă la Oslo. Ce făcuse atunci? Pe unde fusesse? La bar? Nu, trebuie să fi fost închis. Ori poate dormise. Nu-și amintea... În orice caz, focuri de artificii.

Compania de securitate confirmă că Jim Love lucrase în tura de noapte pe 13 ianuarie și-i dădu lui Nho, fără vreun comentariu, adresa și numărul de telefon al acestuia. Nho sună acasă la Love, însă nu i se răspunse.

— Trimite un echipaj acolo și verifică, spuse Liz, care părea încântată că, în sfârșit, are ceva concret de care să se agațe.

Sunthorn intră în birou și-i întinse o foaie.

— Jim Love nu are cazier, zise. Dar Maisan, unul dintre tipii care lucrează sub acoperire la Narcotice, l-a recunoscut din descriere. E același tip care a fost văzut de câteva ori la Domnișoara Duyen.

— Și ce-ar trebui să însemne asta? vru Harry să știe.

— Că nu era chiar atât de nevinovat cum a vrut să pară în povestea aia cu opiul, zise Nho.

— Domnișoara Duyen e un punct de distribuție a opiului în cartierul chinezesc, explică Liz.

— Punct de distribuție? Păi, nu e... hm... ilegal?

— Firește.

— Pardon, întrebare tâmpită, spuse Harry. Dar credeam că poliția se luptă cu asemenea chestii.

— Nu știu cum e de pe unde vii tu, Harry, dar pe-aici încercăm să fim practici. Dacă închidem bârlogul acela, o să apară altul, altundeva, într-o săptămână. Sau tipii ăia o să-și mute comerțul în stradă. Avantajul cu Domnișoara Duyen e că deținem controlul, oamenii sub acoperire pot să circule nestingheriți pe-acolo și cei care aleg să-și distrugă cu opiu creierii o pot face într-un loc relativ respectabil.

Se auzi o tuse.

— Plus că Domnișoara Duyen plătește bine, probabil, îngână o voce de după *Bangkok Post*.

Liz pretinse că n-a auzit.

— Cum azi n-a venit la lucru și acasă nu e, aș pune pariu că zace pe vreo rogojină de bambus la Domnișoara Duyen. Nho, ce-ar fi să te duci cu Harry și să aruncați o privire? Vorbiți cu Maisan, o să vă ajute. Și turistul nostru ar putea să mai vadă niște priveliști noi.

Vineri, 17 ianuarie

Maisan și Harry intrară pe o alee îngustă, unde o adiere de vânt fierbinte ca para focului sufla gunoaiele pe lângă pereții fragili ai caselor. Nho rămăsese în mașină, fiindcă Maisan credea că duhnește de la o poștă a polițai. Pe lângă asta, cei din bârlogul de drogați ar fi intrat la bănuieli dacă apăreau tustrei odată.

— Fumatul de opiu nu-i tocmai o chestie socială, explică Maisan, chinuindu-se să imite un accent american.

Harry se întrebă dacă accentul și tricoul cu The Doors nu erau cam prea de tot pentru un polițist de la Narcotice sub acoperire. Maisan se opri în fața unei porți de fier forjat care era totodată și ușă, strivi sub talpă, pe asfalt, chiștocul de țigară și intră.

Venind din lumina puternică, Harry nu izbuti la început să deslușească mare lucru, auzi însă voci joase care îngânau ceva și zări două spinări dispărând într-o încăpere.

— La dracu'! făcu Harry, dând cu capul de cadrul ușii, și se răsuci spre locul de unde auzise un hohot de râs familiar.

I se păru că zărește, în întunecimea de lângă perete, o siluetă cunoscută, dar era cu puțință să se fi înșelat. Woo probabil că n-avea să iasă, astăzi, prea mult în public. Grăbi pasul, ca să nu piardă urma celor doi din față. Aceștia dispărură pe o casă a scării, cu Harry după ei. Se oferiră și se primiră bancnote, iar ușa se deschise cât să le îngăduie să intre.

Înăuntru mirosea a pământ, pișat, fum și opiu dulceag.

Ideile lui Harry despre un local unde se consumă opiu proveneau dintr-un film al lui Sergio Leone în care Robert De Niro era servit de o femeie cu sarong de mătase și toată lumea stătea întinsă pe paturi moi, cu perne mari; interiorul era luminat de o lumină slabă, gălbuie, care oferea scenei o vibrație sacră. Așa își amintea el, cel puțin. În afară de lumina difuză însă, nu văzu nimic care să-i amintească de Hollywood. Praful din aer îngreuna respirația și, cu excepția unor paturi de scânduri ce mărgineau pereții, mușteriii erau lungiți cu toții pe rogojini și împletituri de bambus întinse pe podeaua tare de pământ.

Întunericul și aerul lipicios, prin care răsunau accese de tuse înfundată și găjăituri aspre din gâtlee, îl făcură pe Harry să presupună că înăuntru se afla doar o mână de oameni, însă treptat, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu penumbra, văzu că se afla într-o încăpere largă și că în ea se găseau cam o sută de persoane, în majoritate bărbați. Acest spațiu, dacă nu puneai la socoteală câte o tuse răzleață, era nefiresc de tăcut. Mulți dintre ei păreau adormiți, alții abia dacă se mișcau. Văzu un bătrân ținând cu ambele mâini o pipă și inhalând cu atâta putere, că pielea ridată a obrazilor i se netezi și i se zbârci la loc pe oasele feței.

Nebunia asta era organizată; clienții erau întinși în șiruri ce alcătuiau pătrate, în așa fel încât printre ele era spațiu de mișcare, cam ca prin cimitire. Harry se ținu după Maisan, uitându-se la fețe și încercând să-și țină răsuflarea.

— L-ai văzut pe omul tău? îl întrebă Maisan.

Harry clătină din cap.

— E al naibii de întuneric.

Maisan rânji.

— Au încercat să pună neoane, ca să nu se mai fure pe întuneric. Dar lumea nu mai venea.

Maisan se aventură mai departe în penumbra odăii. Reapăru curând din păclă și arătă spre ieșire.

— Mi s-a spus că puștiul negru se mai duce la Yupa House, peste drum. Unii își cumpără opiul și se duc acolo să-l fumeze. Proprietarul îi lasă în pace.

Acum, că pupilele lui Harry se lărgiseră suficient cât să deslușească în întuneric, trebui iarăși să suporte imensul bec în ochi al soarelui, care atârna neclintit în văzduhul de afară. Se grăbi să-și pună ochelarii fumurii.

— Harry, știu un loc de unde-ți pot face rost de ceva ieftin și...

— Nu, mersi. Mă descurc cu ăștia.

Îl luară și pe Nho. La Yupa House avea să le trebuiască o legitimație de poliție ca să se poată uita în registrul de oaspeți, iar Maisan nu voia să fie identificat în vecinătate.

— Mersi, zise Harry.

— Ai grijă, făcu Maisan pierzându-se în umbră.

Bărbatul de la recepție arăta ca o versiune subțiratică a unei imagini distorsionate dintr-o oglindă de bălci. O față alungită era cocoțată în capătul gâtului ca de condor, iar

umerii îi erau înguști și lăsați. Avea părul rar și un smoc de bărbuță. Era prevenitor, politicos și, fiindcă purta sacou negru, îi aminti lui Harry de un antreprenor de pompe funebre.

Îi asigură pe Harry și Nho că nimeni purtând numele de Jim Love nu-și luase cameră acolo. I-l descriseră, dar zâmbi și clătină din cap. Deasupra recepției era prins un panou pe care erau trecute regulile casei: fără arme, fără obiecte cu miros înțepător și fără fumat în pat.

— Ne scuzi un moment, îi zise Harry recepționarului și-l trase pe Nho deoparte.

— Așadar, dacă ești așa bun la detectat mincinoși...

— E greu, zise Nho. Asta-i vietnamez.

— Și?

— N-ai auzit ce-a spus Nguyen Cao Ky despre conaționalii lui, în timpul Războiului din Vietnam? Că vietnamezii sunt mincinoși din fașă. O au în gene fiindcă au învățat, de generații, că adevărul nu aduce decât ghinion.

— Spui deci că minte?

— Spun că habar n-am. E bun.

Harry se răsuci, reveni la recepție și ceru cheia universală. Recepționarul zâmbi neliniștit.

Harry ridică un pic vocea, rosti răspicat „cheie universală” și zâmbi la rându-i, cu dinții încleștați.

— Am vrea să trecem prin hotel cameră cu cameră. Înțelegi? Dacă găsim ceva în neregulă vom fi obligați, firește, să închidem hotelul pentru investigații suplimentare, dar mă îndoiesc că va fi vreo problemă.

Recepționarul scutură din cap, părând deodată să aibă dificultăți în a înțelege limba engleză.

— Am spus că nu cred să fie vreo problemă. Văd că aveți un anunț care interzice expres fumatul în pat.

Harry trase de-acolo anunțul și-l izbi de tăblia pupitrului.

Recepționistul se holbă la bucata de carton. Ceva se mișcă pe gâtul său de condor.

— În camera 304 e un bărbat pe nume Jones, zise. Ar putea fi el.

Harry se întoarse zâmbind către Nho, iar acesta ridică din umeri.

— E acasă domnul Jones?

— N-a mai ieșit de când s-a cazat la noi.

Îi conduse la etaj. Bătură în ușă, dar nu li se răspunse. Nho îi făcu semn recepționarului să descuie și, dintr-un toc prins pe gambă, Nho scoase un pistol Beretta negru, de 35 de milimetri, și-i trase piedica. Capul recepționarului începu să tresalte precum al unui pui de găină. Răsuci cheia în broască și se grăbi să facă doi pași în spate. Harry împinse ușa cu grijă. Draperiile erau bine trase și în cameră era întuneric. Întinse o mână și aprinse lumina. Pe pat zăcea Jim Love, nemișcat, cu ochii închiși și căștile pe urechi. Un ventilator prins pe tavan zumzăia și hârâia, mișcând draperiile. Pipa era pe o măsuță joasă de lângă pat.

— Jim! strigă Harry, însă Jim nu reacționează.

Ori dormea, ori volumul casetofonului era prea ridicat, își zise Harry rotindu-și prin cameră privirea ca să se asigure că Jim era singur acolo.

Apoi, din nara dreaptă a lui Jim, văzu ieșind alene o muscă. Se apropie de pat și-i puse o mână pe frunte. Era ca și cum ar fi atins o bucată rece de marmură.

Vineri, 17 ianuarie

În seara aceea se adunară cu toții în birou la Liz. Doar Rangsan lipsea.

— Spuneți-mi că avem o pistă, zise amenințător inspectoarea.

— Cei de la Criminalistică au găsit multe, începu Nho. Au adus acolo trei oameni și au descoperit o puzderie de amprente, fire de păr și fibre textile. Au zis că la Yupa House parcă nu s-a mai făcut curat de șase luni.

Sunthorn și Harry râseră, însă Liz le aruncă o privire mohorâtă.

— Ceva ce-ar putea să aibă legătură cu crima?

— Încă nu știm dacă-i o crimă, zise Harry.

— Ba știm, se răsti Liz. Suspecții de complicitate la omor nu iau accidental supradoze cu câteva ore înainte să-i arestăm.

— Cine-i sortit spânzurătorii n-o să se înece, cum zicem noi în Norvegia, făcu Harry.

— Ce?

— De acord.

Nho adăugă că supradozele fatale erau rare printre fumătorii de opiu. De obicei, își pierdeau cunoștința înainte să apuce să inhaleze prea mult. Ușa se deschise și Rangsan intră.

— Vești noi, zise așezându-se și luând un ziar de pe masă. Au aflat cauza morții.

— Credeam că rezultatul autopsiei ajunge abia mâine, zise Nho.

— Uite c-a ajuns azi. Băieții de la Criminalistică au găsit acid prusic pe opiul din pipă — un strat subțire. Tipul cred c-a murit după primul fum.

Preț de o clipă, masa fu învăluită de tăcere.

— Găsiți-l pe Maisan, zise Liz, înviorată. Trebuie să aflăm de unde a făcut Love rost de opiu.

— N-aș fi prea optimist în privința asta, avertiză Rangsan. Maisan a vorbit cu sursa principală a lui Love, care i-a zis că nu-l mai văzuse de ceva timp.

— Minunat, zise Harry. Măcar știm că cineva a încercat să pună crima în cărca lui Brekke.

— Nu prea ne ajută, se băgă Liz.

— N-aș fi așa de sigur, continuă Harry. Nu suntem siguri că Brekke a fost doar un țap ispășitor ales la întâmplare. Poate criminalul a avut un motiv să-l arate cu degetul, vreo răcă veche.

— Și?

— Dacă-l lăsăm pe Brekke să iasă, poate se întâmplă ceva. Poate-l momim pe criminal să iasă din vizuină.

— Îmi pare rău, zise Liz, cu privirea pironită în tăblia mesei. Îl păstrăm pe Brekke.

— Ce? spuse Harry, care nu-și putea crede urechilor.

— Așa a cerut șeful.

— Dar...

— Asta-i situația.

— Avem, în plus, un indiciu nou care arată către Norvegia, spuse Rangsan. Laboratorul a trimis rezultatul testului pentru unsoarea de pe cuțit colegilor norvegieni, să vadă dacă o să deslușească ceva. Au descoperit că-i untură de ren — și n-avem prea mulți reni în Thailanda. Cineva de la Criminalistică a sugerat să-l arestăm pe Moș Crăciun.

Nho și Sunthorn se hliziră.

— Apoi Oslo a zis că grăsimea de ren e folosită de laponii din Norvegia ca să-și ungă cuțitele.

— Un cuțit thailandez și unsoare norvegiană. Devine tot mai interesant, observă Liz ridicându-se brusc de pe scaun. Noapte bună, tuturor. Sper ca mâine să fim cu toții odihniți și gata de acțiune.

Harry o opri lângă lift și îi ceru o explicație.

— Uite ce, Harry, asta-i Thailanda și regulile sunt diferite. Șeful nostru s-a implicat și i-a spus șefei tale din Oslo că l-am găsit pe criminal. Crede că Brekke e omul și, când l-am informat despre ultimele evenimente, n-a fost tocmai încântat și a insistat ca Brekke să fie ținut în arest până ce are, cel puțin, un alibi.

— Dar...

— E vorba să rămână cu fața curată, Harry. Nu uita că în Thailanda ești crescut ca să nu recunoști niciodată că ai greșit.

— Și când știe toată lumea cine a făcut greșeala?

— Atunci vin toți în ajutor și se asigură că nu arată a greșeală.

Din fericire, ușile liftului se deschiseră și se închiseră apoi după Liz, scutind-o astfel să audă părerea lui Harry despre chestiune. Lui Harry îi veni în minte piesa *All Along*

the Watchtower. Și își aminti versul acela care spunea că trebuie să fie o ieșire pe undeva.

Dar oare chiar era?

Găsi la ușa apartamentului o scrisoare cu numele Runei pe spatele plicului.

Își descheie nasturii la cămașă. Sudoarea îi acoperea, ca un strat fin de ulei, pieptul și stomacul. Încercă să-și amintească vârsta de 17 ani. Fusesse îndrăgostit? Probabil.

Puse scrisoarea pe noptieră, nedeșfăcută, exact cum se gândea s-o înapoieze. Se întinse apoi pe pat, unde jumătate de milion de mașini și un sistem de aer condiționat încercară să-l cufunde în somn.

Se gândi la Birgitta, fata suedeză pe care o cunoscuse în Australia, care spusese că-l iubește. Și la ce-i spusese Aune. Că „se temea să se implice în relații cu alte persoane” — parcă așa, nu? Ultimul său gând fu că orice mântuire vine la pachet cu o mahmureală. Și viceversa.

Sâmbătă, 18 ianuarie

Jens Brekke arăta de parcă nu dormise deloc de când îl văzuse Harry ultima oară. Avea ochii injectați și degetele nu-și găseau odihna pe tăblia mesei.

— Deci nu-ți amintești de angajatul cu coafură afro de la parcare, zise Harry.

Brekke scutură din cap.

— Cum am mai zis, nu folosesc parcare.

— Să uităm deocamdată de Jim Love. Să ne concentrăm pe cine încearcă să-ți pună capul pe butuc.

— Cum adică?

— Cineva și-a dat a naibii de multă silință să-ți distrugă alibiul.

Jens ridică atât de mult din sprâncene, că aproape i se uniră cu părul.

— Pe 13 ianuarie, cineva a pus caseta cu 7 ianuarie în videocasetofon, ștergând astfel orele când ar fi trebuit să apară mașina ambasadorului și dumneata însoțindu-l jos în parcare.

Sprâncenele coborâră la loc și se îmbinară în forma literei M.

— Ce?

— Gândește-te numai.

— Am dușmani, adică?

— Poate. Sau poate ai fost la îndemână ca țap ispășitor.

Jens își frecă ceafa.

— Dușmani? Nu mă pot gândi la nimeni — la nimeni care ar fi în stare de așa ceva.

Fața i se luminează.

— Dar asta înseamnă, așadar, că mă lăsați să plec.

— Pardon, încă n-ai scăpat basma curată.

— Dar ai zis că...

— Șeful poliției nu vrea să-ți dea drumul până ce nu ai un alibi. Așa că îți cer să-ți scormonești mintea. A mai fost cineva, oricine, care te-a văzut după ce i-ai spus la revedere ambasadorului, dar înainte să ajungi acasă? Cineva la recepție, când ai plecat de la birou sau când ai luat taxiul? Te-ai oprit la vreun chioșc, ceva?

Jens își sprijini fruntea în buricele degetelor. Harry își aprinse o țigară.

— Ce naiba, Harry! Mi-ai blocat mintea cu toate filmele alea pe video. Nu mai pot gândi limpede, zise cu un geamăt și izbi cu palma în masă. Știi ce s-a întâmplat seara trecută? Am visat că l-am omorât pe ambasador. Că am ieșit pe ușă, ne-am dus la un motel și l-am înjunghiat în spinare cu un cuțit mare de măcelar. Am încercat să mă opresc, dar n-aveam control asupra propriului meu corp, era ca și cum aș fi fost prins în carcasa unui robot și tot loveam cu cuțitul ăla, și-apoi...

Se opri.

Harry tăcu, lăsându-i tot timpul de care avea nevoie.

— Faza e că nu suport să stau așa, închis, zise Jens. N-am putut niciodată să îndur. Tata avea obiceiul să...

Înghiți în sec și strânse pumnul drept. Harry îi văzu încheieturile albindu-i-se. Când vorbi iarăși, Jens aproape șopti:

— Tare-aș vrea să știu ce-aș face dacă ar veni cineva cu o mărturisire și mi-ar spune că, dac-o semnez, mi se dă drumul.

Harry se ridică.

— Încearcă să-ți amintești ceva. Acum, că am rezolvat cu proba video, poate o să gândești ceva mai clar.

Se îndreptă spre ușă.

— Harry?

Oare ce-i face pe unii așa de vorbăreți când le întorci spatele? se întrebă detectivul.

— Mda?

— De ce crezi că sunt nevinovat, când toți ceilalți par să creadă contrariul?

Fără să se întoarcă, Harry răspunse:

— Mai întâi, fiindcă nu avem probe împotriva ta, doar un motiv cam slăbuț și absența unui alibi.

— Și în al doilea rând?

Harry zâmbi și întoarse capul.

— Fiindcă mi s-a părut că ești o jigodie infectă prima oară când am dat cu ochii de tine.

— Și?

— Sunt varză la judecat oameni. O zi frumoasă îți doresc.

Bjarne Møller deschise un ochi, se uită cu ochii mijiți la ceasul de pe noptieră și se întrebă cine mama naibii putea considera că ora șase dimineața e acceptabilă pentru un apel telefonic.

— Știu cât e ceasul, zise Harry până să apuce șeful să zică ceva. Uite ce, am aici un tip pe care trebuie să-l

verificați pentru mine. Nu pot spune exact de ce, e o intuiție.

— Intuiție?

— Da, am o bănuială. Cred că ucigașul pe care-l căutăm e un norvegian, așa că selecția e într-o câțva redusă.

Møller hârâi din gâtleej, scoțând la iveală o grămadă de flegmă.

— De ce norvegian?

— Păi... am găsit niște untură de ren pe sacoul lui Molnes și pe cuțitul care l-a înjunghiat. Și unghiul loviturii ar sugera că a fost vorba despre o persoană relativ înaltă — deci nu pare să fie un thailandez tipic.

— Bun, dar nu puteai să mai aștepți cu asta, Hole?

— Ba da, zise Harry.

Urmă o pauză.

— Și de ce n-ai așteptat?

— Fiindcă am aicea un comandant de poliție și cinci detectivi care te așteaptă pe tine să treci la treabă, șefu'.

Møller reveni cu un telefon două ore după aceea.

— Ce anume te-a făcut să ceri verificarea ăstuia, Hole?

— Păi, mi-am zis că cineva care a folosit grăsime de ren ca să-și protejeze lama cuțitului trebuie să aibă ceva de-a face cu partea de nord a Norvegiei. Mi-am amintit după aceea de niște amici care s-au întors din stagiul militar, din Finmark, cu niște cuțitoaie lapone cumpărate de pe-acolo. Ivar Løken a fost în armată mai mulți ani și avea cazarma la Vardø. Și mi se pare că știe să folosească un cuțit.

— Ar putea fi cum spui, răspunse Møller. Ce mai știi despre el?

— Nu prea multe. Tonje Wiig crede că a fost pus pe linie moartă, în așteptarea trecerii în rezervă.

— Ei bine, nu-i nimic despre el în baza de date, însă...

Møller se opri.

— Însă?

— Avem totuși un dosar despre el.

— Ce vrei să spui, șefu'?

— Numele mi-a apărut pe ecran, dar n-am putut să intru în fișier. După o oră, am primit un telefon de la Statul Major din Huseby. Voiau să știe de ce încercasem să accesez fișierul.

— Uau!

— Mi-au spus să trimit o scrisoare la sediul lor, dacă vreau informații despre Ivar Løken.

— Las-o baltă.

— Am și lăsat-o, Harry. N-o să ajungem nicăieri așa.

— Cu Hammervoll de la Moravuri ai vorbit?

— Da.

— Și ce-a zis?

— Evident, n-am găsit nimic despre pedofili norvegieni din Thailanda.

— Mă gândeam eu. A naibii protecție a datelor.

— N-are a face cu asta.

— Așa?

— Am pornit o bază de date cu câțiva ani în urmă, dar n-am avut resurse ca s-o ținem actualizată. Sunt prea mulți.

Când Harry o sunase pe Tonje Wiig ca să aranjeze o întâlnire cât mai rapid cu putință, ea insistase să se vadă la un ceai în Salonul Autorilor din Hotel Oriental.

— Toată lumea bună se duce acolo, zisese.

Harry descoperi că „toată lumea bună” era albă, înstărită și bine îmbrăcată.

— Bun venit la cel mai bun hotel din lume, Harry, ciripi Tonje din adâncurile moi ale unui fotoliu din hol.

Purta o rochie albastră de bumbac și ținea în poală o pălărie de pai, lucru care, împreună cu ceilalți occidentali prezenți, dădea locului un aer lipsit de griji, de colonialism de modă veche.

Se retraseră în Salonul Autorilor, unde luară ceaiul și-i salutară cu înclinări politicoase din bărbie pe ceilalți albi, care păreau să creadă că rasa era un motiv suficient ca să se salute. Harry, nu tocmai în largul lui, zăngăni porțelanul.

— Nu-i stilul tău? întrebă Tonje, sorbindu-și ceaiul și aruncând peste ceașcă priviri răutăcioase.

— Încerc să-mi dau seama de ce le zâmbesc unor americani îmbrăcați ca pentru golf.

Ea râse.

— Ei, un mediu mai cultivat nu strică.

— Nădragii în carouri sunt mai cultivați?

— Atunci... persoane mai cultivate.

Harry își dădu seama că sătucul Frederikstad n-o cultivase prea mult pe femeia din fața lui. Se gândi la Sanphet, bătrânul șofer care își schimbase cămașa și își pusese pantaloni lungi pentru a sta, apoi, în văpaia soarelui — și toate astea numai pentru ca vizitatorii să nu se simtă stingheriți de simplitatea locuinței sale. Era o chestie mai cultivată decât orice văzuse până acum pe la străinii din Bangkok.

Harry o întrebă ce știe despre pedofilii locali.

— Doar că Thailanda atrage o grămadă. Cum sigur îți amintești, un norvegian a fost prins literalmente cu chiloții în vine anul trecut, în Pattaya. Ziarele din Norvegia au publicat o fotografie încântătoare, aranjată, cu trei

băieței arătându-l poliției cu degetul. Fața bărbatului era acoperită în poză, nu însă și fețele băieților. În versiunea engleză a ziarului *Pattaya Mail* era exact de-a-ndoaselea. Și dădeau numele complet al tipului, după care, în restul articolului, nu-l mai scoteau din „norvegianul”, clătină din cap Tonje. Și lume care nici nu auzise până atunci de Norvegia a aflat deodată că Oslo îi e capitală fiindcă se spunea că autoritățile norvegiene vor să-l extrădeze acasă, la Oslo. Toți se întrebau de ce l-ar vrea înapoi cineva. Aici ar fi stat mult timp în detenție.

— Dacă se dau pedepse așa de severe pe-aici, de ce sunt atâția pedofili totuși?

— Autoritățile vor ca Thailanda să scape de reputația de Eldorado pentru pedofili. Afectează turismul convențional. Dar în cadrul poliției asta nu-i o prioritate atât de mare, fiindcă arestarea străinilor aduce numai bă-
tăi de cap.

— Rezultatul e deci că autoritățile lucrează unele împotriva altora?

Tonje zâmbi larg, pe neașteptate. Harry își dădu seama că nu lui i se adresase zâmbetul, ci unuia dintre membrii clubului „toată lumea bună”, care tocmai trecuse prin spatele lui.

— Da și nu, zise ea. Unii cooperează. Autoritățile din Suedia și Danemarca, de pildă, au ajuns la o înțelegere cu guvernul thailandez și pot ține aici ofițeri de poliție ca să ancheteze cazuri în care sunt implicați danezi ori suedezi. Au dat și legi potrivit cărora suedezii și danezii pot fi condamnați în țările lor pentru abuzuri asupra minorilor în Thailanda.

— În Norvegia cum e?

Tonje ridică din umeri.

— Încă nu avem o înțelegere. Știu că poliția norvegiană a făcut presiuni pentru un aranjament de același fel, dar nu cred că își dau seama cu adevărat la ce scară se petrec lucrurile în Pattaya și Bangkok. Ai văzut copiii care vând gumă de mestecat pe străzi?

Harry încuviință. Zona din preajma barurilor cu fete din Patpong era plină de ei.

— Țsta e codul. Guma de mestecat înseamnă că-s de vânzare.

Harry își dădu seama, cu un fior, că el însuși cumpărase un pachet de Wrigley's de la un băiat desculț, cu ochi negri, care păruse înspăimântat, însă Harry pusese asta pe seama aglomerației și gălăgiei.

— Ivar Løken, omul pe care mi l-ai arătat la înmormântare. Fost militar, ziceai? Poți să-mi spui mai multe despre pasiunea lui pentru fotografie? I-ai văzut vreo poză?

— Nu, dar am văzut ce scule are și sunt destul de impresionante.

Obrajii i se îmbujorară un pic, dându-și seama de ce zâmbise Harry involuntar.

— Și drumurile în Indochina, știi sigur că acolo s-a dus?

— Sigur? De ce-ar minți?

— Te poți gândi la vreun motiv?

Tonje își strânse brațele pe lângă trup de parcă s-ar fi făcut brusc răcoare.

— Nu chiar. Cum a fost ceaiul?

— Trebuie să-ți cer un favor, Tonje.

— Ce anume?

— O invitație la cină.

Femeia ridică ochii, surprinsă.

— Dacă ai timp, adăugă el.

Tonje zâmbi iarăși, malițios.

— Programul meu de întâlniri îți stă la dispoziție, Harry. Când vrei tu.

— Perfect, făcu Harry, sugându-și un dinte. Mă întrebam dacă l-ai putea invita pe Ivar Løken diseară la cină, între orele șapte și zece.

Tonje știu să păstreze pe chip o expresie impasibilă, îndeajuns cât să evite prea multă stânjeneală. După ce Harry îi explică detaliile, chiar fu de acord. Harry mai zurui un pic ceașca și farfurioara de porțelan, zise că are ceva treabă și își făcu o ieșire stângace, pripită.

Sâmbătă, 18 ianuarie

Oricine poate intra prin efracție într-o casă — n-ai decât să înfigi o rangă în cadrul ușii, lângă încuietore, și să te lași pe ea până ce sar așchii. Dar e o adevărată artă să intri fără să spargi ușa, în așa fel încât ocupantul casei să nu știe că a avut musafiri nepoftiți. O artă pe care Sunthorn, ieși la iveală, și-o însușise la perfecție.

Ivar Løken locuia într-un complex imobiliar de cealaltă parte a podului Phra Pinklao, iar Sunthorn și Harry, după ce așteptară afară, în mașină, mai bine de o oră, îl văzură plecând. Așteptară zece minute, până se asigurară că n-o să se întoarcă după vreun lucru uitat.

Securitatea imobilului era destul de laxă. Doi bărbați în uniformă stăteau de vorbă lângă ușa garajului; ridicară privirile, observară un alb și un thailandez destul de bine îmbrăcat apropiindu-se de ascensor și își reluară conversația.

Când Harry și Sunthorn ajunseră în fața ușii lui Løken de la etajul 13, sau 12B cum zicea pe butonul liftului, Sunthorn scoase două șperacle, câte unul în fiecare mână,

și le băgă în încuietoare. Le trase la loc aproape instantaneu.

— Ușurel, șopti Harry. Nu te stresa. Avem timp berechet. Încearcă alte șperacle.

— Altele n-am.

Sunthorn, cu un zâmbet, împinse ușa, deschizând-o larg.

Harry nu-și crezu ochilor. Poate că Nho nu glumise când făcuse aluzie, sarcastic, la ocupația pe care o avusese Sunthorn înainte să intre în poliție. Dar, chiar dacă înainte nu fusese un nelegiuit, devenise acum, se gândi Harry, scoțându-și pantofii și pășind în apartamentul întunecos. Liz îi explicase că obținerea unui mandat de percheziție necesita semnătura unui judecător și că asta ar fi însemnat să-l informeze pe șeful poliției. I se păruse problematic, fiindcă li se ordonase expres să-și concentreze toate eforturile asupra lui Jens Brekke. Harry atrăsese atenția că nu se subordonează șefului poliției de aici și că se va duce să dea o raită pe la apartamentul lui Ivar Løken, să vadă dacă găsește ceva în neregulă. Liz pricepuse cum stau lucrurile și răspunsese că vrea să știe cât mai puține despre planurile lui Harry. Remarcă, în schimb, că Sunthorn se putea adesea dovedi un tovarăș bun.

— Coboară la mașină și așteaptă, șopti Harry. Dacă-l vezi cumva pe Løken, apelează numărul ăsta din mașină și lasă-l să sune de trei ori, nu mai mult, bine?

Sunthorn dădu din cap că a priceput și dispăru.

Harry aprinse lumina după ce se asigură că nicio fereastră nu dădea spre stradă, găsi telefonul și verifică dacă are ton. Apoi se uită prin casă. Era un apartament impersonal, lipsit de orice decorațiuni. Trei pereți goi, un al patrulea acoperit cu rafturi de cărți, atât pe orizontală, cât

și pe verticală, plus un televizor modest, portabil. Centrul natural al încăperii largi era o masă rustică de lemn și o veioză.

Într-un colț erau două gentuțe deschise, cu echipament fotografic și un stativ pentru aparate sprijinit de pereți. Masa era plină de fâșii de hârtie, probabil decupate de Løken, fiindcă erau acolo și două foarfece, una mai mare și, în mijloc, alta mai mică.

Două aparate de fotografiat, un Leica și un Nikon 5 cu teleobiectiv, se holbau la Harry. Lângă ele era un binoclu pentru vedere nocturnă. Mai văzuse așa ceva — era o marcă israeliană pe care-o folosisese și el la misiuni de supraveghere. Bateriile accentuau toate luminile externe și îți îngăduiau să vezi chiar și ceea ce privirii normale îi apărea drept beznă absolută.

O ușă dădea către dormitor. Patul era nefăcut, așadar presupuse că Løken ținea de acea minoritate de străini din Bangkok care nu aveau menajeră. Nu era un serviciu costisitor și lui Harry i se dăduse de înțeles că de la străini era adesea așteptat să contribuie astfel la ocuparea forței de muncă locale.

Din dormitor se putea intra în baie.

Aprinse lumina și își dădu seama îndată de ce Ivar Løken nu avea ajutor domestic.

Baia servea, era limpede, și pe post de cameră obscură. Duhnea a chimicale și pereții erau înțesați cu fotografii alb-negru. Un șir de cadre fusese întins la uscat pe o bucată de sârmă, de-a lungul băii. Înfățișau un bărbat surprins din profil, de la piept în jos; Harry își dădu seama că nu un cadru de fereastră bloca imaginea: partea superioară a ferestrei era un mozaic complicat din sticlă înfățișând flori de lotus și imagini ale lui Buddha.

Un băiat care nu putea avea mai mult de zece ani era forțat să execute o felație, iar camera surprinsese imaginea de atât de aproape, încât Harry îi văzu ochii. Erau goi și reci — păreau să nu se uite la nimic.

În afară de un tricou, băiatul era gol. Harry se apropie mai mult de imaginea granulată. Bărbatul își ținea o mână în șold și pe cealaltă pe ceafa băiatului. Harry zări umbra unui profil dincolo de mozaic, însă trăsăturile erau imposibil de distins. Deodată, baia strâmtă și puturoasă păru să se îngusteze și mai mult, iar pozele de pe pereți părură să se întindă spre el. Harry cedă impulsului și le rupse în bucăți, pe jumătate de furie, pe jumătate de disperare, cu sângele bubuindu-i în tâmples. Își zări fața în oglindă înaintea să iasă amețit și poticnindu-se din încăperea, cu un vraf de poze sub braț. Se prăvăli pe un scaun.

— Ce amator de căcat sunt! bolborosi când își recăpătă suflul.

Era o încălcare flagrantă a planului. Dat fiind că nu aveau mandat de percheziție, se înțeleaseră să nu lase nicio urmă, ci doar să afle ce se găsea în apartament, pentru ca apoi, dacă descopereau ceva, să revină cu mandat.

Harry se uită după un loc pe pereți asupra căruia să-și fixeze privirea și se convinse singur că era necesar să colecteze probe ca să-l convingă pe catărul cel căpos de șef al poliției. Dacă se mișcau rapid, puteau găsi un judecător chiar în acea seară și să apară cu hârtiile necesare taman când se întorcea de la cină Ivar Løken. În vreme ce prefira în minte argumentele, luă binoclul pentru vedere nocturnă, îl porni și se uită pe geam. Fereastra dădea către o curte din spate; căută, fără să-și dea seama, un cadru de fereastră cu mozaic din sticlă precum cel din poze, însă

nu văzu decât pereți alburii înotând în licărul verzui al binoclului.

Harry se uită la ceas. Își dădu seama că trebuia să atârne la loc fotografiile. Șeful poliției n-avea decât să se mulțumească cu descrierea lui. Apoi simți că-i îngheață sângele în vine.

Auzise ceva. Se auzeau, adică, mii de zgomote, însă printre miile astea era un sunet care nu aparținea cacofoniei de-acum familiare a străzilor. Și venea de pe hol. Un clic de mecanism bine uns. Ulei și metal. Când un curent de aer îl înștiință că cineva deschisese ușa, se gândise că-i Sunthorn, apoi își dăduse seama că persoana care intrase se străduia să fie cât mai silențioasă cu putință. Harry își ținu suflarea, în vreme ce creierul său parcurgea în mare grabă arhiva de sunete din dotare. Un expert în sunete din Australia îi spusese cândva că timpanul poate sesiza diferența de presiune dintre un milion de frecvențe diferite. Și în cazul de față nu fusese vorba despre un mâner de ușă răsucit, ci de o armă recent unsă a cărei piedică fusese trasă.

Harry era în fundul camerei, țintă vie pe fundalul alb al pereților, iar întrerupătorul electric era de cealaltă parte, lângă ușă. Înghățat foarfeca mai mare din mijlocul mesei, se ghemui și porni de-a lungul cablului dinspre vicioză către priză. Trase din priză cablul și înfipse foarfeca în plasticul dur, cu toată puterea.

Din priză izbucni o scânteie albastră, apoi se auzi un pocnet sec și se făcu beznă.

Șocul electric îi amorți brațul și, simțind în nări duhoarea de metal și plastic ars, alunecă gemând pe lângă perete.

Ciuli urechea, fără să audă însă decât traficul rutier și propria-i inimă. Îi bătea atât de tare în piept, că și-o

putea simți — era ca și cum ar fi stat pe un cal în plin galop. Mai auzi cum ceva este așezat cu grijă pe dușumea și știi că persoana își scosese încălțărilor. Încă avea foarfeca în mână. Văzuse cumva o umbră? Imposibil de spus, era atât de întuneric încât nu se vedeau nici măcar pereții albi. Ușa de la dormitor scârțâi, urmată de un clic. Harry își dădu seama că intrusul încercase să aprindă lumina, însă scurtcircuitul arsesse toate siguranțele. Asta totuși îi spuse că persoana în cauză era familiarizată cu locul. Dar dacă ar fi fost Løken, Sunthorn ar fi sunat. Chiar așa? Imaginea capului lui Sunthorn lipit de geamul mașinii, cu o gaură deasupra urechii, îi trecu fulgerător prin minte.

Harry se întrebă dacă era cazul să se târască spre ușa de la intrare, însă ceva îi spunea că asta și aștepta celălalt. Dacă deschidea ușa, silueta lui ar fi devenit o țintă de tir precum cele de la poligonul din Økern. Rahat! Probabil că tipul se pusese pe podea undeva și aștepta, cu arma îndreptată spre ușă.

De-ar fi putut să-l anunțe pe Sunthorn! Își dădu brusc seama că încă avea binoclul la gât. Îl duse la ochi, însă nu văzu decât o pâclă verzuie, de parcă cineva ar fi mânjit lentilele cu flegmă. Vedea totul în ceață, însă reuși să deslușească conturul unei persoane lipite de perete de cealaltă parte a mesei. Avea brațul flexat și țeava îndreptată spre tavan. Între marginea mesei și perete erau, poate, vreo doi metri.

Harry se năpusti spre masă o apucă rapid cu amândouă mâinile, ca pe un berbec de asediu. Auzi un geamăt și zăngănitul unei arme lovind podeaua, apoi se întinse peste masă și apucă ceva ce părea un cap. Își încolăci brațele în jurul gâtului celui alt și strânse.

— *Politiet!* răcni el, și bărbatul încremeni, în vreme ce Harry îi lipi de obrazul cald oțelul rece al foarfecii.

Zăboviră așa un timp, strânși unul într-altul, doi străini în bezna ca de tuș, gâfâind amândoi ca după un maraton.

— Hole? îngăimă celălalt.

Harry își dădu seama că, speriat fiind, strigase în norvegiană.

— Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai da drumul. Sunt Ivar Løken și n-o să încerc nicio mișcare.

Sâmbătă, 18 ianuarie

Løken aprinse o lumânare. Harry îi cercetă arma, un Glock 31 cu o construcție specială. Încărcătorul îl scosese și-l băgase în buzunar. Arma era mai grea decât orice pistol pe care pusese mâna până atunci.

— Am căpătat-o când am fost în Coreea, zise Løken.

— Așa. Coreea. Ce făceai acolo?

Løken băgă într-un sertar chibriturile și se așeză la masă, față în față cu Harry.

— Norvegia avea un spital de campanie acolo, sub egida ONU, eu eram tânăr locotenent și aveam impresia că-mi place să fiu în mijlocul agitației. După armistițiul din 1953, am continuat să lucrez pentru Națiunile Unite, pentru nou-înființatul birou al Înaltului Comisariat pentru Refugiați. Curgeau refugiați puhoi de peste graniță, din Coreea de Nord, și viața era un pic în afara legii. Am dormit cu pistolul ăsta sub pernă, zise arătând spre armă.

— Așa. Și ce-ai făcut apoi?

— Bangladesh și Vietnam. Foamete, război și refugiați veniți cu bărcile pe râu. După aceea, viața în Norvegia

părea de-o banalitate insuportabilă, așa că n-am reușit să stau pe-acasă mai mult de doi ani și am simțit că iarăși trebuie să plec. Știi cum e.

Harry nu știa. Și nici nu știa ce să creadă despre acest individ cu trup zvelt, așezat înaintea lui. Aducea cu o bătrână căpetenie indiană, cu nasul său acvilin și ochii scăpărători, înfundați în orbite. Părul îi era alb, fața bronzată și ridată. Părea, pe lângă asta, cu totul relaxat, lucru care îl făcea pe Harry să se pună și mai mult în gardă.

— De ce te-ai întors? Și cum ai trecut de colegul meu?

Norvegianul cu păr alb rânji lupește, scoțând la iveală, în lumina pâlpâitoare a lumânării, licărul unui dinte de aur.

— Mașina în care ați venit nu prea se asortează cu împrejurimile. Pe aici avem parcate doar tuk-tukuri, taxiuri și rable de când lumea. Am văzut în mașină două persoane stând ceva mai rigid decât ar fi trebuit. Așa că m-am dus până după colț și-am intrat într-o cafenea de unde să vă pot ține sub observație. Mi-am dat seama că unul o să stea de șase și am așteptat să ți se întoarcă colegul în mașină. Mi-am terminat băutura, am luat un taxi, am mers cu el până în parcare subterană și de acolo am luat liftul până sus. A fost o mișcare simpatcă asta a ta, cu scurtcircuitul...

— Oamenii normali nu observă mașini parcate pe stradă. Decât dacă-s antrenați pentru asta sau au de ce să se ferească.

— Ei bine, întâi de toate, să știi că Tonje Wiig n-o să ia Oscarul anul ăsta — nu și-a jucat foarte convingător rolul când m-a invitat la cină.

— Ce faci, *de fapt*, aici?

Løken întinse un braț către fotografiile și echipamentul împrăștiat acum pe podea.

— Trăiești din făcut poze... din astea? întrebă Harry.

— Mda.

Harry simți că-i crește pulsul.

— Știi câți ani o să te țină închis în Thailanda? Am destul material aici pentru vreo zece ani, aş zice.

Løken râse — un hohot scurt și sec.

— Mă crezi prost, domnule detectiv? N-ai fi avut de ce să-mi spargi casa, dacă ai fi avut mandat. Dacă risc să fiu pedepsit pentru ce am în apartament, atunci ce-ați făcut tu și colegul tău m-a scăpat de belea. Orice judecător ar socoti inacceptabile probele obținute așa. Nu e doar neobișnuit, ci și absolut ilegal. Te-ar putea paște și pe tine ceva vreme la pușcărie, Hole.

Hole îl lovi cu patul armei. Era ca și cum ar fi deschis un robinet — sângele începu să țâșnească din nasul lui Løken.

Løken nu se mișcă, mulțumindu-se să se uite în jos la cămașa înflorată și la pantalonii albi, pătați acum cu roșu.

— E mătase thailandeză originală, să știi, zise. Nu-i ieftină.

Violența ar fi trebuit să-l potolească, însă Harry simți, cu toate astea, că furia îi sporește.

— Ți-o poți permite, jigodie pedofilă. Presupun că te plătesc bine pentru mizeria asta, zise Harry dând cu piciorul în fotografiile împrăștiate pe jos.

— N-aș fi atât de sigur, zise Løken, ținând o batistă albă la nas. E în grila de plăți pentru bugetari. Plus un bonus pentru deplasare în străinătate.

— Ce tot spui acolo?

Dintele de aur luci din nou. Harry băgă de seamă că strângea atât de tare arma în palmă, că începea să-l doară. Se bucură că scosese încărcătorul.

— Sunt vreo două lucruri pe care nu le știi, Hole. Probabil ar fi trebuit să fii informat, dar comandantul tău o fi crezut că nu e necesar, fiindcă nu are a face cu anchetarea crimei. Însă acum, că am fost dat în vileag, n-ai decât să afli și restul. Șefa poliției și Dagfinn Torhus de la Externe mi-au spus despre pozele pe care le-ai găsit în servieta ambasadorului, iar acum, firește, ai aflat că-s făcute de mine, zise cu palma întinsă. Acelea și astea pe care le vezi aici au de-a face cu o anchetă legată de pedofilie care, din varii motive, a fost declarată secretă. Supraveghez persoana asta de mai bine de șase luni. Fotografiile sunt probe.

Lui Harry nu-i trebui nicio secundă de chibzuială: știu îndată că celălalt spunea adevărul. Totul se așeza la locul său în puzzle, de parcă în sinea lui ar fi știut deja cum stau lucrurile. Secretul ocupației lui Løken, echipamentul fotografic, binoclul pentru vedere nocturnă, călătoriile în Vietnam și Laos, totul se potrivea. Iar bărbatul cu nasul însângerat de alături nu mai era deodată dușman, ci un coleg, un aliat al cărui nas se străduise serios să-l avarieze.

Plecă ușor capul a încuviințare și puse arma pe masă.

— Bine, te cred. Dar de ce-i așa secretă operațiunea?

— Știi despre înțelegerea pe care Suedia și Danemarca o au cu Thailanda pentru investigarea cazurilor de abuz sexual de aici?

Harry dădu din cap că știe.

— Ei bine, Norvegia negociază cu autoritățile thailandeze și, între timp, eu mă ocup cu o anchetă deloc oficială. Avem suficiente probe să-l arestăm, dar va trebui să așteptăm. O arestare acum ar scoate la iveală că ne-am ocupat de caz ilegal, pe teritoriu thailandez, lucru care este inacceptabil politic.

— Deci pentru cine lucrezi?

Løken își desfăcu brațele.

— Pentru ambasadă.

— Asta știu, dar cine îți dă directivele? Cine-i în spatele poveștii ăsteia? Parlamentul știe?

— Sigur vrei să afli toate astea, Hole?

Ochii cei scăpărători îi întâlneau pe ai lui Harry. Fu pe cale să spună ceva, dar se abținu, mulțumindu-se să clatine din cap.

— Spune-mi, atunci, cine e omul din poză.

— Nu pot. Îmi pare rău, Hole.

— E cumva Atle Molnes?

Løken își pironi privirea asupra mesei, zâmbind.

— Nu, nu e ambasadorul. El a inițiat ancheta asta.

— Atunci...

— Cum ziceam, nu am niciun motiv să-ți spun acum. Dacă se dovedește că anchetele noastre sunt cumva legate, s-ar putea să discutăm asta, dar decizia ține de superiorii noștri.

Løken se ridică de pe scaun.

— Am obosit.

— Cum a fost? Întrebă Sunthorn după ce Harry se întoarse în mașină.

Harry îi ceru o țigară și trase lacom fumul în piept.

— N-am găsit nimic. Pierdere de vreme. Aș zice că tipul ăsta n-are nimic de-a face cu cazul.

Harry stătea pe un scaun la el în apartament. După ce se întorsese de la Løken, stătuse de vorbă cu sora lui la telefon aproape jumătate de oră. De fapt, vorbise mai mult ea. E incredibil câte se pot petrece într-o viață de om

în ceva mai mult de-o săptămână. Îi povestise că vorbise cu tatăl lor și că se ducea la el, la cină. Surioara avea să gătească chiftele și spera ca tatăl lor să-și deschidă inima un pic. Așa nădăjduia și Harry.

Căută apoi prin agendă și formă un alt număr.

— Alo? zise o voce la celălalt capăt al firului.

Harry își ținu răsuflarea.

— Alo? repetă vocea.

Harry închise. În vocea Runei simțise ceva aproape rugător. Și chiar nu știa ce-i venise s-o sune. Câteva clipe mai târziu, telefonul țârâi. Ridică receptorul așteptând să audă iar vocea fetei. Dar era Jens Brekke.

— Am reușit, zise cu încântare în glas. Când am luat liftul dinspre parcare spre biroul meu, am dat peste o tipă la parter. A coborât la patru. Și cred că o să-și aducă aminte de mine.

— De ce?

Se auzi un chicotit cam prea strident.

— Fiindcă am invitat-o în oraș.

— Ai invitat-o în oraș?

— Da, e una dintre fetele care lucrează pentru McEllis. O mai văzusem prin zonă de două ori. Eram doar noi în lift și zâmbea așa de dulce, că nu m-am putut abține.

Urmă un moment de tăcere.

— Și ți-ai amintit *acum*?

— Nu, acum mi-am amintit *când* s-a întâmplat — după ce l-am însoțit la mașină pe ambasador. Nu știu de ce aveam impresia că s-a întâmplat cu o zi înainte. Dar mi-am dat seama după aia că urcase în lift la parter și că asta înseamnă că eu veneam de și mai jos. Și de obicei n-am treabă în parcare subterană.

— Și ce-a spus?

— A acceptat, iar eu am regretat instantaneu. Nu era decât flirt, așa că i-am cerut cartea de vizită și-am zis c-o sun cândva, să ne dăm o întâlnire. Care, firește, nu s-a produs, dar sunt destul de sigur că nu m-a uitat.

— Mai ai cartea de vizită?

— Da, nu-i așa că-i fantastic?

Harry stătu să cugete.

— Uite ce, Jens, toate-s bune și frumoase, doar că nu-i așa de ușor. Tot n-ai alibi. Puteai, teoretic, să fi coborât din nou cu liftul. Puteai să te fi dus după vreun lucru uitat în birou, nu?

— Ah, făcu celălalt, dezumflat. Dar...

Jens se opri și Harry auzi un oftat.

— La naiba, e așa cum spui, Harry.

Harry închise.

Duminică, 19 ianuarie

Harry se trezi cu un tresărit. Peste zumzetul monoton ce venea dinspre podul Taksin percepu vuietul unui vas fluvial ambalându-și motorul pe Chao Phraya. Apoi se auzi un șuierat. Lumina îi înțepa ochii. Se ridică în capul oaselor, își îngropă fața în palme și așteaptă ca șuierul să înceteze, însă își dădu seama îndată că era telefonul. Ridică, fără tragere de inimă, receptorul.

— Te-am trezit?

Era iarăși Jens.

— Nu contează.

— Sunt un idiot. Așa de tâmpit sunt că nici nu îndrăznesc să-ți spun asta.

— Atunci nu-mi spune.

Tăcere la celălalt capăt, afară de zureitul unei monede băgate într-un aparat.

— Glumesc. Dă-i drumul.

— OK, Harry. Am stat toată noaptea treaz, gândindu-mă, încercând să-mi amintesc ce-am făcut în seara aia cât am stat la birou singur. Îmi pot aminti, să știi,

cursul exact, până la zecimale, al unor valute pe care le-am tranzacționat acum câteva luni, dar nu sunt în stare să-mi amintesc lucruri simple așa, arestat cum sunt și acuzat de omor. Înțelegi asta?

— Åsta ar putea fi un motiv. N-am mai vorbit despre asta?

— Bun, păi, uite ce s-a întâmplat. Ții minte că ți-am spus că mi-am blocat apelurile cât am stat în seara aceea la birou? Și am stat așa, lungit în pat, gândindu-mă la ironia sorții. Fiindcă, dacă m-ar fi sunat cineva, aș fi avut conversația înregistrată și-aș fi putut dovedi că am fost acolo. Și cu dispozitivul meu nici nu-ți poți face de cap ca să-i schimbi ora, cum a făcut omul de la parcare cu videocasetofonul.

— Unde vrei să ajungi?

— Mi-am amintit, slavă Domnului, că eu, chiar dacă blocasem apelurile din afară, puteam totuși să-i sun pe alții. Am sunat la recepționista noastră și-am pus-o să verifice desfășurătorul convorbirilor. Și, ce să vezi, a găsit un apel de-al meu care m-a făcut să-mi amintesc întreaga tărășenie. La ora 8 am sunat-o pe sora mea, la Oslo. N-ai ce să mai zici!

Harry n-avea chef să mai zică ceva.

— Sora ta îți poate oferi un alibi și tu nu ți-ai amintit? Pe bune?

— Exact. Și știi de ce? Fiindcă nu era acasă. I-am lăsat un mesaj pe robot ca s-o înștiințez că sunasem.

— Și nu ți-ai amintit asta? repetă Harry.

— Dumnezeuule, Harry, uiți genul ăsta de apeluri încă dinainte să lași receptorul în furcă, nu? Zi, tu ții minte toate telefoanele pe care le-ai dat și la care nu ți s-a răspuns?

Harry trebui să accepte că Jens avea dreptate.

— Ai vorbit cu avocatul?

— Nu azi. Am vrut să-ți spun ție mai întâi.

— Bine, Jens. Sună-l acum și eu o să trimit pe cineva la tine la birou să verifice ce mi-ai spus.

— Genul ăla de înregistrare e o probă valabilă în instanță, să știi, zise Jens cu o anume încordare în voce.

— Relaxează-te, Jens. Nu mai durează mult. O să trebuiască să-ți dea drumul.

Receptorul fâșâi. Jens oftase din rărunchi.

— Spune-mi-o încă o dată, Harry, te rog.

— O să trebuiască să-ți dea drumul.

Jens hohoti, un râs ciudat de sec.

— În cazul ăsta... o să-ți fac cinste cu o masă, Harry.

— Mai bine nu.

— De ce?

— Sunt polițist.

— Poți să spui că ține de anchetă.

— Nu cred, Jens.

— Cum dorești.

De jos, din stradă, se auzi un bubuit, de la o pocni-toare sau de la vreo pană de cauciuc.

— Mă mai gândesc.

Harry puse receptorul la loc, se duse la baie și se uită în oglindă. Se întrebă cum de era cu puțință să fi petrecut atâta vreme într-un climat tropical și încă să fie atât de palid. Soarele nu-i plăcuse niciodată prea tare, însă în alte dăți nu-i luase așa mult până să se bronzeze. Poate că stilul său de viață din ultimul an afectase cumva producția de pigmenti? Își aruncă apă rece pe față, se gândi la bețivii tuciurii din barul *Schröder* și se uită iarăși în oglindă. Soarele îl împodobise totuși cu un nas roșu de toată frumusețea.

35

Duminică, 19 ianuarie

— Ne-am întors de unde am plecat, zise Liz. Brekke are alibi și de Løken trebuie să uităm pentru moment. A, și o matahală de psihopat care a încercat să ucidă un detectiv străin e încă în libertate.

Își înclină scaunul pe spate și studie tavanul.

— Vreo sugestie, oameni buni? Dacă nu, ședința s-a terminat, puteți să faceți ce naiba vreți, dar eu una aș avea niște rapoarte de primit și aș ține să le văd cel mai târziu mâine-dimineață.

Polițiștii începură să iasă. Harry rămase pe loc.

— Ce-i?

— Nimic, zise el, cu o țigară neaprsă mișcându-i-se între buze, fiindcă inspectoarea interzisese fumatul în birou.

— Și totuși e ceva.

Un surâs înălță colțurile gurii lui Harry.

— Asta voiam să știu. Că-ți dai seama că e ceva.

Liz se încruntă cu o mină severă.

— Anunță-mă când ai ceva să-mi spui.

Harry apucă țigara și o băgă la loc în pachet.

— Da, zise ridicându-se, așa o să fac.

Jens își sprijini spina de speteaza scaunului și zâmbi, roșu în obraji, cu papion lucios la gât. Lui Harry îi amintea de un băiețel care-și serbează ziua de naștere.

— Aproape mă bucur c-am stat la pușcărie un pic. Te face să apreciezi mult mai mult lucrurile simple. Ca de pildă o sticlă de Dom Pérignon din 1985.

Pocni din degete înspre chelner, care se grăbi să se apropie de masă, ridică din frapieră sticla de șampanie și-i umplu paharul.

— Ce-mi place când chelnerul face chestia asta! Te simți ca Superman. Ce zici, Harry?

Harry bătu cu unghia în pahar.

— Da, cum spui. Nu prea mă dau în vânt după din astea.

— Suntem diferiți, Harry.

Jens făcu această declarație cu un zâmbet. Costumul părea să-i vină din nou impecabil. Sau poate că tocmai se schimbase într-altul aproape identic. Harry nu era sigur.

— Unii au nevoie de lux ca de aer, zise Jens. O mașină scumpă, haine drăguțe și servicii de calitate, toate astea-s necesare pentru mine ca să simt... ca să simt că exist. Înțelegi asta?

Harry clătină din cap.

— Hm, făcu Jens, apucând paharul de picior. Eu, dintre noi doi, sunt ăla decadent. Ar trebui să ai încredere în prima impresie. Chiar *sunt* o jigodie. Și câtă vreme e loc de jigodii pe lume, o să continui să fiu una. Noroc!

Își plimbă șampania prin gură, savurând-o, înainte să-i dea drumul pe gât. Apoi zâmbi larg și scoase un oftat mulțumit. Lui Harry îi veni să zâmbească. Ridică propriul

pahar, însă fu întâmpinat de Jens cu o privire dezaprobatore.

— Apă? N-ar fi timpul să te bucuri și tu un pic de viață, Harry? Chiar n-ai de ce să-ți impui atâtea restricții.

— Uneori e nevoie.

— Prostii. Toți oamenii sunt hedoniști în esență, doar că unora le ia mai mult să-și dea seama. Ai iubită?

— Nu.

— Și n-ar fi vremea?

— Ar cam fi. Dar nu văd ce are asta de-a face cu bucuratul de viață.

— Ai și tu dreptate, zise Jens, coborându-și privirea înspre pahar. Ți-am povestit de sora mea?

— Cea pe care ai sunat-o?

— Da. Nu are nici ea pe nimeni, să știi.

Harry izbucni în râs.

— Să nu-ți imaginezi că-mi datorezi cine știe ce recunoștință, Jens. N-am făcut mai nimic în afară de faptul că te-am arestat.

— Nu glumesc. E o fată pe cinste. Lucrează ca editoare și cred că muncește prea mult ca să aibă timp să-și găsească un bărbat. Pe deasupra îi mai și intimidează. E ca tine, strictă, cu picioarele pe pământ. Apropo, ai observat că toate fetele norvegiene zic asta după ce-au câștigat vreun titlu de Miss sau ceva și trebuie să se descrie singure jurnaliștilor: că sunt cu picioarele pe pământ? De parcă n-ar fi toată lumea cu picioarele pe pământ.

Jens părea gânditor acum.

— Sor-mea a luat numele mamei după majorat. S-a răzbunat odată cu majoratul.

— Nu-s convins că m-aș potrivi cu sora ta.

— De ce nu?

— Păi... sunt laș din fire. Mie îmi trebuie o femeie mai puțin dură și atât de frumoasă, încât n-a îndrăznit nimeni să i-o spună până acum.

Jens hohoti.

— Te poți însura liniștit cu soră-mea. Nu contează că n-o plăci. Muncește așa de mult, că oricum n-o s-o vezi prea des.

— De ce ai sunat-o acasă, în cazul ăsta, și nu la muncă?

Jens scutură din cap.

— Să nu mai spui la nimeni, dar să știi că nu pot niciodată ține socoteala diferenței de fus orar. Când trebuie, adică, să adaug sau să scad ore. E foarte jenant. Tata spune că-s pe cale să mă senilizez. Zice că mi se trage din-spre partea maică-mii.

Se grăbi să adauge, liniștindu-l pe Harry, că sora lui nu dădea genul ăsta de semne, dimpotrivă.

— Destul, Jens. Povestește-mi despre tine. Ai început să te gândești la căsătorie?

— Șșș, nu vorbi așa. Numai cuvântul în sine îmi dă palpitații. Căsnicie..., se înfioră Jens. Problema ar fi că, pe de-o parte, nu-s făcut pentru monogamie, însă pe de altă parte... sunt romantic. Nu mi-aș mai putea face de cap cu alte femei după ce m-aș însura. Înțelegi ce zic? Și gândul că n-o să mai fac sex cu nicio altă femeie e un pic copleșitor, nu crezi?

Harry se strădui să arate înțelegere.

— Să zicem că aș scoate-o în oraș pe fata din lift, ce crezi că ar ieși din asta? Panică maximă, așa-i? Și totul ca să-mi demonstrez mie însumi că încă sunt capabil să fiu interesat de o altă femeie. Dar, de fapt, ar fi un eșec. Hilde este...

Jens se poticni, căutându-și cuvintele.

— Are o chestie de care n-am avut parte cu altcineva. Și am căutat bine, crede-mă. Nu cred că ți-aș putea explica exact despre ce-i vorba, dar nu vreau să pierd chestia asta, fiindcă mi-ar fi dificil s-o găsesc din nou.

Lui Harry i se părea un motiv la fel de bun ca oricare. Jens roti între degete paharul și zâmbi doar cu un colț al gurii.

— Arestul ăsta cred că m-a afectat, fiindcă de obicei nu vorbesc despre asemenea lucruri. Promite-mi că nu le spui nimic amicilor mei.

Chelnerul se apropie de masă și le făcu un semn.

— Hai, a început deja.

— Ce anume?

Ospătarul îi călăuzi către partea din spate a restaurantului, prin bucătărie și-apoi sus pe o scară îngustă. Pe coridor se aflau căzi de baie puse una peste alta; o femeie așezată pe un scaun le zâmbi cu gura până la urechi, expunându-și dinții negri.

— Nuci de betel, zise Jens. Groaznic obicei. Le mestecă până ce le putrezește creierul și le cad dinții.

Harry auzi, de după o ușă, voci care țipau. Chelnerul o deschise și intrară într-o mansardă largă, fără ferestre. Într-un cerc strâns, lipiți unii de alții, stăteau vreo douăzeci sau treizeci de bărbați. Dădeau din mâini și arătau cu degetul în vreme ce bancnote ponosite erau numărate și treceau de la unul la altul cu o iuțeală amețitoare. Majoritatea erau albi, unii purtând costume de în în culori deschise.

— Lupte de cocoși, explică Jens. Un eveniment privat.

— De ce? trebui Harry să țiepe ca să se facă auzit. Am citit, vreau să spun, că în Thailanda luptele de cocoși sunt încă legale.

— Până la un punct. Autoritățile permit o formă de luptă modificată, unde pintenii sunt legați de partea din spate a piciorului pentru ca păsările să nu se poată omorî una pe alta. Și meciurile au și durată limitată. Nu există luptă până la moarte. Aici, se joacă după regulile vechi și nu există nici limită la pariuri. Ne apropiem?

Harry, cu cel puțin un cap mai înalt decât ceilalți, izbutea să vadă bine în ring. Doi cocoși, amândoi cu penaje cafeniu-portocalii, se plimbau pe-acolo legănându-și capetele și părând neinteresați unul de celălalt.

— Cum o să-i facă să se ia la bătaie? întrebă Harry.

— N-ai grijă. Cocoșii ăștia se urăsc mai mult decât ne-am putea noi urî vreodată.

— De ce?

Jens îi aruncă o privire.

— Sunt în același ring. Sunt cocoși.

Apoi, ca la un semn, cocoșii se năpustiră. Harry nu mai desluși decât bătăi grăbite de aripi și fire de paie scurmate. Spectatorii aclamau frenetic, ba unii chiar topăiau pe loc. Un iz ciudat, dulce-amar, de adrenalină și de sudoare, se răspândi prin încăpere.

— Îl vezi pe cel cu creasta despicată pe mijloc? zise Jens.

Harry nu-l vedea.

— E câștigătorul.

— Cum de vezi asta?

— Nu văd. Știu. Am știut dinainte de luptă.

— Dar cum...?

— Nu mă-ntreba, se hlizi Jens.

Strigătele se stinseră. În ring rămăsese în picioare un singur cocoș. Unii pufneau furioși, iar un bărbat în costum cenușiu de în chiar dăduse cu pălăria de pământ, frustrat.

Harry privi cum moare cocoșul înfrânt. Un mușchi zvâcni sub pene, apoi nemișcare. Era absurd: nu văzuse decât un vâlmășag, o amestecătură de aripi, picioare și țipete.

O pană mânjită de sânge se ridică spre fața lui. Cocoșul fu ridicat de un bărbat cu nădragi largi, care părea pe cale să izbucnească în lacrimi. Cocoșul celălalt începuse iarăși să se plimbe mândru. Harry îi zări acum creasta despicată.

Chelnerul se apropie de Jens cu un teanc de bancnote. Câțiva dintre bărbați îi aruncară priviri, îl salutară din cap, însă fără ca vreunul să spună ceva.

— Pierzi vreodată? îl întreabă Harry după ce se întoarseră în restaurant, unde Jens își aprinse un trabuc și ceru un coniac, un Richard Hennessy învechit, de 40%. Chelnerul trebui să verifice de două ori numele. Era greu de crezut că Jens e același om pe care, cu o seară înainte, încercase să-l liniștească la telefon.

— Știi de ce jocurile de noroc sunt o boală, și nu o profesie, Harry? Fiindcă jucătorului îi place riscul. Trăiește și respiră pentru momentul ăla de incertitudine încordată.

Suflă fumul, făcând inele largi.

— Cu mine e exact opusul. Pot face eforturi extreme ca să elimin riscul. Ce m-ai văzut câștigând azi îmi aco-peră costurile și efortul, și nu-s deloc mici, crede-mă.

— Dar nu pierzi niciodată?

— Obțin un câștig rezonabil.

— Un câștig rezonabil? Adică suficient ca ceilalți jucători, mai devreme sau mai târziu, să fie siliți să-și ducă la amanet tot ce au.

— Ceva de genul.

— Dar nu se pierde tot farmecul jocului dacă știi dinainte rezultatul?

— Farmec? făcu Jens, ridicând teancul de bani. Cred că-i suficient farmec aici. Îmi oferă toate astea, zise și arătă cu un gest al mâinii în jurul său. Eu sunt un om simplu. Să spunem lucrurilor pe nume. La capitolul farmec nu stau tocmai bine.

Izbucni într-un râs prelung, ca un nechezat. Harry trebui să zâmbească și el.

Jens își privi ceasul și sări ca ars.

— Am multe de făcut înainte să se deschidă bursa din State. Lucrurile o iau razna. Ne mai vedem. Și mai gândește-te la povestea cu soră-mea.

Ieși, lăsându-l pe Harry să pufăie din țigară și gândindu-se la povestea cu sora. Apoi luă un taxi până în Patpong. Nu știa ce caută, însă intră într-un bar cu fete, fu cât pe ce să ceară o bere și se grăbi să iasă. Mâncă picioare de broască la Le Boucheron, iar proprietarul veni la masă și-i explică, într-o engleză foarte proastă, că tânjea să se întoarcă în Normandia. Harry îi spuse că tatăl lui ajunsese acolo în război, în ziua debarcării aliaților. Nu era tocmai adevărat, dar măcar îl mai înveseli pe francez.

Harry plăti și se duse în alt bar. O fată pe tocuri ridicol de înalte se ghemui la masa lui, îl privi lung cu ochii mari, căprui și îl întrebă dacă nu vrea sex oral. *Păi, normal că vreau, ce naiba*, își zise el și clătină din cap a refuz. Observă că se transmiteau secvențe dintr-un meci jucat de Manchester United la televizorul atârnat deasupra rafturilor de sticlă ale barului. În oglindă zărea fata care dansa pe scena mică și intimă aflată exact în spatele lui. Fetele aveau lipite pe sfârcuri stelute mici, aurii, ca să nu încalce legea ce interzicea nuditatea în public. Și fiecare dintre fete purta un număr pe chiloței. Poliția nu întreba pentru ce-s numerele, însă toată lumea știa că sunt puse ca să

evite neînțelegerile când clienții voiau să închirieze fete de la bar. Harry o mai văzuse pe cea cu umărul 20. Dim era ultima în rând dintre cele patru dansatoare și ochii ei obosiți măturau ca un radar șirul de bărbați de la bar. Când și când, pe buze i se înfiripa un zâmbet, care însă nu-i trezea viața în ochi. Părea să fi stabilit contactul cu un bărbat ce purta un soi de uniformă tropicală. German, ghici Harry fără să știe de ce. Privi cum se mișcă alene șoldurile fetei, admirându-i părul lucios ce i se unduia pe umeri și pielea netedă, lucioasă, ce părea luminată din interior. Dacă n-ar fi avut ochii aceia triști, ar fi fost frumoasă, își spuse Harry.

Privirile li se întâlniră preț de o clipă în oglindă și Harry se simți îndată stingher. Fata nu dădu niciun semn că l-ar recunoaște, însă el preferă să se întoarcă spre televizor, unde apărea spatele unui jucător care tocmai era înlocuit. Același număr. Pe partea de sus a tricoului scria: „Solskjær“. Harry se trezi ca dintr-un vis.

— Să-mi bag picioarele! răcni, răsturnându-și paharul și trimițând sticla de cola în poala devotatei lui curtezane.

Apoi își croi drum afară din local, pe fundalul unor proteste indignate: „Tu nu prieten cu mine!“

Duminică, 19 ianuarie

Doi bărbați în verde ieșiră brusc din tufișuri, unul dintre ei tupilat, ducând pe umăr un camarad rănit. Îl întinseră la adăpost, după un trunchi prăbușit, apoi ridicară armele, țintiră și traseră către peretele de vegetație. O voce seacă anunță că asta era lupta fără speranță a Timorului de Est împotriva președintelui Suharto și a regimului său brutal.

Pe podium, un bărbat își răsfoi neliniștit hârtiile. Venise de departe ca să vorbească despre țara lui și seara asta era importantă. Poate că nu era prea multă lume de față acolo, în sala de conferințe a Clubului Corespondenților Străini din Thailanda, doar un public de patruzeci sau cincizeci de persoane, însă erau vitale, împreună ar fi putut transmite mesajul către milioane de cititori. Văzuse de o sută de ori filmul de pe ecran și știa că în două minute avea să-i vină rândul să intre în luptă.

Ivar Løken tresări când simți pe umăr o palmă și o voce îi șopti:

— Avem de vorbit. Acum.

Desluși, în semiîntuneric, chipul lui Hole. Se ridică și ieșiră împreună, în vreme ce un luptător de gherilă cu jumătate de față arsă și transformată într-o mască țeapănă explica de ce își petrecuse ultimii opt ani din viață în jungla indoneziană.

— Cum m-ai găsit? întrebă de îndată ce trecură pragul.

— Am vorbit cu Tonje Wiig. Vii des pe aici?

— Nu știu cât de des... dar îmi place să mă țin la curent. Care-i problema?

— Totul.

— Chiar așa?

— Știu după cine umbli tu. Și știu că cele două cazuri sunt legate.

Zâmbetul lui Løken pieri.

— Ciudat că, prima oară când am ajuns aici, am nimerit la o azvârlitură de băț de locul pe care-l țineai tu sub supraveghere.

— Serios?

Era greu de decis dacă în vocea lui Ivar Løken era vreo undă de sarcasm.

— Inspectoarea Crumley m-a dus la o plimbare cu barca pe râu. Mi-a arătat o casă aparținând unui norvegian care mutase un templu întreg din Myanmar în Bangkok. A avut și-o discuție cu ambasadorul în ziua morții acestuia, dar n-am reușit să dăm de el. La înmormântare, i-am cunoscut amicul, pe Bork, care mi-a spus că ar fi plecat cu afaceri. Dar tu îl știi pe Ove Klipra, așa-i?

Celălalt nu răspunse.

— Așa... dar legătura nu mi s-a părut evidentă până cu puțin timp înainte, când mă uitam la un meci de fotbal.

— Un meci de fotbal?

— Cel mai celebru norvegian din lume joacă, întâmplător, la clubul favorit al lui Klipra.

— Și?

— Păi, știi care-i numărul lui Ole Gunnar Solskjær?

— Nu, de ce-aș ști?

— Păi... îl știu băieții din toată lumea și poți să cumperi tricoul cu numărul lui în magazine sportive din Cape Town până în Vancouver. Uneori îl mai cumpără și adulți.

Løken dădu din cap, privindu-l întrebător.

— Numărul 20, zise.

— Ca în poză. M-au mai frapat alte două lucruri. Mănerul cuțitului găsit înfipt în spinarea lui Molnes avea un mozaic special de sticlă și am aflat de la un profesor de istoria artei că ar fi un cuțit foarte vechi din nordul Thailandeii, făcut probabil de populația Shan. Am vorbit cu el mai devreme, în seara asta. Mi-a zis că populația Shan era răspândită și în anumite părți ale Birmaniei, unde, printre altele, au construit temple. O trăsătură caracteristică a acestor temple era că ferestrele și ușile aveau adesea decorațiuni făcute cu același tip de mozaic de sticlă care apare și pe cuțit. M-am văzut cu profesorul pe drum înapoi și i-am arătat una dintre fotografiile tale. N-a avut niciun dubiu că acolo apare o fereastră dintr-un templu Shan.

Auziră cum vorbitorul își începe discursul. Vocea suna metalică și stridentă în difuzoare.

— Ai făcut treabă bună, Hole. Și-acum?

— Acum tu îmi spui ce se petrece în culise și eu o să preiau restul investigației.

Løken hohoti cu poftă.

— Glumești, nu?

Harry nu glumea.

— O sugestie interesantă, Hole, dar nu cred c-o să țină. Șefii mei...

— Nu cred că *sugestie* e cuvântul potrivit, Løken. Încearcă *ultimatum*.

Celălalt râse și mai tare.

— Ai *cojones*, recunosc, Hole. Dar ce te face să crezi că ai fi în poziția să impui un ultimatum?

— Faptul că ai avea probleme imense după ce-o să-i explic șefului poliției din Bangkok ce se petrece.

— O să-ți facă vânt, Hole.

— Pentru ce? Mai întâi că mandatul meu aici e să cercetez un omor, nu să salvez cururile unor birocrați din Oslo. Eu, unul, n-am nimic împotrivă să te las să pui laba pe un pedofil, dar asta nu e responsabilitatea mea. Și când o să audă Parlamentul că a fost ținut cu ochii-n ceață în privința unei investigații ilegale, aș zice că alții o să fie mai în pericol decât mine să fie dați afară în șuturi. Mi se pare că șansele de a-mi pierde slujba sunt mai mari dacă devin complice la toate astea și țin totul pentru mine. Țigară?

Harry îi întinse un pachet abia desfăcut de Camel. Løken clătină din cap, apoi se răzgândi. Harry aprinse ambele țigări și se așezară pe cele două scaune de la perete. Din sală răzbătu sunetul unor aplauze gălăgioase.

— De ce n-o lași baltă și gata, Hole? Ai știut de la început că treaba ta aici era să potrivești frumușel lucrurile și să eviți scandalul, așa că de ce n-ai putut să te înclini în direcția vântului și să te scapi pe tine și pe noi de o mulțime de probleme?

Harry trase fumul în piept cu putere și-l suflă într-o expirație prelungă. Majoritatea fumului rămase înăuntru.

— Am început să fumez Camel iarăși, în toamnă, zise Harry, bătându-se cu palma peste buzunar. Am avut odată o iubită care fuma Camel. Nu aveam voie să fumez din țigările ei — i se părea că poate să devină un obicei prost. Am pornit cu trenul prin Europa și, undeva între Pamplona și Cannes, am rămas fără țigări. Ea a zis că o să-mi fie învățătură de minte. Călătoria era de aproape zece ore și până la urmă a trebuit să mă duc și să mă rog de o țigară la cineva din alt compartiment, în vreme ce ea își pufăia țigările Camel. Ciudat, nu?

Ridică între degete țigara și suflă către jarul ei.

— Și uite, după ce-am ajuns la Cannes, am continuat să cer țigări de la străini. La început, ei i s-a părut caraghios. Când am început să umblu pe la mese, la restaurante din Paris, i s-a părut mai puțin amuzant și-a zis că puteam să fumez dintr-ale ei, dar am refuzat. Când am dat peste niște amici norvegieni în Amsterdam și am început să-i tapez și pe ei de țigări, în timp ce pachetul ei stătea pe masă, i s-a părut că mă port infantil. Mi-a cum-părat chiar ea un pachet și a zis că nu-i frumos totuși să cer așa de la oameni, dar l-am lăsat în camera de hotel. După ce ne-am întors la Oslo și-am tot ținut-o așa, a zis că-s bolnav la cap.

— Povestea asta are și vreun sens?

— Da, s-a lăsat de fumat.

Løken se hlizi.

— Deci e cu final fericit.

— Cam în același timp a cunoscut un muzician din Londra.

Løken pufni.

— Probabil că ai mers prea departe.

— Desigur.

— Dar n-ai învățat prea multe din asta?

— Nu.

Fumară apoi în tăcere.

— Înțeleg, zise Løken, stingând chiștocul.

Lumea începea să iasă din sală.

— Hai să mergem undeva, să bem o bere și să-ți spun toată povestea.

— Ove Klipra construiește șosele. În afară de asta, cunoaștem foarte puține despre el. Știm că a venit în Thailanda la 25 de ani, cu studiile de inginerie neterminate și o reputație proastă, și că și-a schimbat numele din Pedersen în Klipra, adică numele regiunii din Ålesund unde a crescut.

Stăteau pe o sofa adâncă de piele și în fața lor se aflau o combină stereo, un televizor și o masă cu o bere și-o sticlă de apă, două microfoane și o carte cu texte de cântece. Harry se gândise mai întâi că celălalt glumește când zisese că o să meargă la un bar cu karaoke, până ce i se explicase motivul. Puteau închiria o cameră izolată fonic cu ora, fără să-și dea numele, puteau să-și ia de băut și să fie lăsați în pace. Și-aveau să fie și destui mușterii pe-acolo cât să le permită să vină și să plece neobservați. Era, pur și simplu, locul ideal pentru întâlniri secrete și părea că nu-i prima oară când Løken se ducea acolo.

— Ce fel de reputație proastă?

— Când am început săpăturile la cazul lui, a ieșit la iveală că mai existaseră niște episoade cu băieți minori în Ålesund. Nu se reclamase nimic, însă existau zvonuri și i se păruse un moment potrivit s-o ia din loc. A ajuns aici, și-a înființat o companie de construcții, a pus să i se facă niște cărți de vizită în care și-a conferit un titlul de doctor fictiv și a început să bată pe la uși cu oferte de construit

drumuri. La vremea aceea, acum 20 de ani, existau doar două căi de a pune mâna pe contracte de șosele: ori să fii rudă cu oameni din administrație, ori să fii îndeajuns de bogat ca să le poți oferi șpagă. Klipra nu era nici una, nici alta, și firește că soarta i s-a arătat potrivnică. Dar a învățat două lucruri care, fii sigur, stau la baza averii lui de azi: limba thailandeză și lingușelile. N-am inventat eu partea cu lingușelile, el însuși s-a lăudat cu asta tuturor norvegienilor de pe-aici. Zice că a devenit atât de abil la zâmbit cu gura până la urechi, că până și thailandezilor a început să li se pară prea de tot. Pe lângă asta, împărtășea interesul pentru băieți cu câțiva dintre politicienii cu care a început să se asocieze. Și poate că nu a fost un dezavantaj să aibă un viciu comun cu ei atunci când s-au atribuit contractele pentru construirea așa-numitului Sistem Auto și Feroviar Hopewell Bangkok — SAFHB.

— Șosea și cale ferată?

— Da. Probabil că ai observat pilonii cei mari de oțel pe care îi bagă în pământ peste tot prin oraș.

Harry încuviință din cap.

— Deocamdată, sunt șase mii de piloni, dar vor fi și mai mulți. Și nu doar pentru autostradă, fiindcă noua cale ferată va fi construită pe deasupra. Vorbim aici de 50 de kilometri de șine, lucrare în valoare de 25 de miliarde de coroane făcută ca să salveze orașul ăsta de la sufocare. Cred că-i cel mai grandios proiect făcut vreodată într-un oraș, un Mesia al asfaltului și-al traverselor.

— Și de proiect se ocupă Klipra?

— Nimeni nu știe în ce-i băgat ori nu Klipra. E însă limpede că principalul jucător din Hong-Kong s-a retras, iar bugetul și programul de execuție au toate șansele s-o ia razna.

— O depășire de buget? Sunt șocat, comentă sec Harry.

— Dar asta înseamnă că va rămâne mai mult pentru ceilalți implicați și așa spune că el, Klipra, e deja bine implantat în proiect. Dacă se retrag niște finanțatori, politicienii vor trebui să accepte ca ceilalți să-și ajusteze mizele. Dacă Klipra are capacitatea financiară de a lua o felie din tortul care i s-a oferit, o să poată ajunge, curând, unul dintre cei mai puternici antreprenori din regiune.

— Da, și ce are asta de-a face cu abuzul asupra copiilor?

— Păi, cei puternici au adeseori tendința să încalce legea în favoarea lor. N-am motive să mă îndoiesc de integritatea actualului guvern, dar chestia asta nu prea sporește șansele de extrădare, dacă omul are influență politică, iar o arestare ar întârzia și mai mult întregul proiect de dezvoltare.

— Atunci ce-ai de gând să faci?

— Lucrurile au început să se miște. Așteptăm să fie ratificat noul acord privitor la extrădare. După ce intră în vigoare, mai stăm un pic, îl arestăm pe Klipra și explicăm autorităților că pozele au fost făcute după semnarea acordului.

— Și apoi poate fi condamnat pentru sex cu minori?

— Plus o crimă, cine știe.

Harry se ghemui în scaun.

— Ți-ai imaginat că ai fost singurul care a făcut legătura dintre cuțit și Klipra, domnule detectiv? zise Løken, încercând să-și aprindă pipa.

— Ce știi despre cuțit? vru Harry să știe.

— Am însoțit-o pe Tonje Wiig la motel când a identificat cadavrul. Am făcut și niște poze.

— Cu o liotă de polițiști împrejur?

— Am un aparat micuț. Încapă într-un ceas de mână, ca ăsta, zâmbi Løken. Nu le găsești la magazin.

— Și ai făcut legătura dintre mozaicul de sticlă și casa lui Klipra?

— Am stat de vorbă cu unul dintre cei implicați în vânzarea templului către Klipra, un *pongyi* de la Centrul Mahasi din Rangoon. Cuțitul făcea parte din ornamentația templului și a fost cumpărat de Klipra. Potrivit călugărului, lamele astea se fac în perechi. Ar trebui să mai fie un cuțit, identic.

— Ia stai, zise Harry. Dacă ai luat legătura cu călugărul, trebuie să fi avut vreun indiciu că arma era cumva conectată cu templele birmaneze.

Løken strânse din umeri.

— Haide, urmă Harry, că doar nici tu nu ești vreun istoric al artei. Noi a trebuit să aflăm de la un profesor că are o legătură cu populația Shan. Tu l-ai bănuț pe Klipra de dinainte.

Løken se fripse la un deget și azvârli, agasat, chibritul.

— Am avut motive să cred că omorul putea avea legătură cu Klipra. Fiindcă eram în apartamentul de vizavi de casa lui Klipra în ziua când ambasadorul a fost ucis.

— Și?

— Atle Molnes a apărut pe la ora șapte. La opt, el și cu Klipra au plecat cu mașina ambasadorului.

— Sigur ei au fost? Am văzut mașina și are, ca mai toate mașinile diplomatice, geamuri fumurii, aproape de nepătruns cu privirea.

— L-am văzut pe Klipra prin teleobiectivul aparatului, când a apărut mașina. Automobilul a parcat în garaj și de-acolo e o ușă care dă în casă, așa că la început nu l-am văzut decât pe Klipra ridicându-se și ducându-se la

ușă. După aia n-am mai văzut pe nimeni un timp, până ce l-am zărit pe ambasador intrând în salon. Apoi mașina a plecat din nou și Klipra nu mai era.

— Nu știi sigur că a fost ambasadorul.

— De ce nu?

— Fiindcă de unde stăteai tu.n-ai fi putut vedea decât jumătatea de jos din el, restul era ascuns de mozaic.

Løken râse.

— Păi, mi-a ajuns și atât, zise izbutind, în cele din urmă, să-și aprindă pipa și se apucă să pufăie mulțumit. Fiindcă numai un singur om putea să umble așa, într-un sacou atât de galben ca ăla.

În alte circumstanțe, Harry i-ar fi ținut hangul cu un zâmbet, acum însă i se învălmășeau prea multe lucruri în cap.

— De ce n-au fost informați despre asta șefa poliției din Oslo și Torhus?

— Dar cine spune că n-au fost informați?

Harry simți un fel de apăsare în spatele ochilor. Politicienii îl ținuseră complet în beznă. Se uită în jur, căutând un obiect cu care să dea de pământ.

Duminică, 19 ianuarie

Se făcuse aproape unsprezece când ajunse acasă.

— Aveți un vizitator, zise paznicul de la poartă.

Harry luă liftul, se întinse pe spate lângă piscină și ascultă plescăiturile discrete și ritmice pe care le făcea, înotând, Runa.

— Trebuie să te duci acasă, zise după un timp.

Fata nu-i răspunse. Harry se ridică și coborî pe scări până la apartamentul lui.

Bjarne Møller se uita pe geam. Era devreme încă și totuși se făcuse întuneric beznă. Părea că frigul n-avea să-și retragă prea curând ghearele. Băieților li se părea distractiv și veneau la masă cu degetele înghețate și obrajii roșii, discutând aprins despre cine sărise mai departe.

Tare iute se mai scurgea timpul; nu trecuse mult de când îi ținuse între schiuri, coborând pe dealurile de la Culmea Grefsenkollen. Ieri se dusesse la ei în dormitor și, când îi întrebase dacă vor să le citească ceva, îl priviseră cu un fel de reproș.

Trine îi spusese că arată obosit. Era? Poate. Avea multe pe cap, mai multe decât își imaginase când acceptase postul de inspector-șef. Dacă nu era prins cu rapoartele, ședințele și calculele bugetului, îi bătea la ușă vreun subordonat cu o problemă pe care Bjarne nu era în stare s-o rezolve — o soție care voia să se despartă, o ipotecă scăpată de sub control sau niște nervi făcuți franjuri.

Munca de poliție pe care așteptase cu nerăbdare s-o facă atunci când preluase poziția devenise acum ceva secundar. Și încă n-o scotea la capăt cu intențiile ascunse, cu cititul printre rânduri și cu jocurile avansatului în carieră. Se întreba, când și când, dacă ar mai fi trebuit să rămână, știa însă că Trine aprecia salariul mai mare. Și băieții voiau schiuri de sărituri. Poate că se făcuse vremea să le cumpere și computerele pe care le tot cereau. Fulgi minusculi se lipiră de geam. Fusese cândva un polițist tare bun.

Sună telefonul.

— Møller.

— Hole la telefon. Ai știut de la început?

— Alo? Harry, tu ești?

— Ai știut că am fost ales special ca investigația asta să se împotmolească?

Møller coborî vocea. Uitase cu totul de schiuri și de computere.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Vreau să te aud spunând atât, că n-ai știut că cei din Oslo bănuiau de la bun început cine-i criminalul.

— Bine, Harry, n-am știut... Adică nu știu nici acum ce naiba tot vorbești acolo.

— Șefa noastră și Dagfinn Torhus de la Ministerul de Externe au știut de la bun început că ambasadorul și un norvegian pe nume Ove Klipra au plecat în aceeași

mașină de la casa lui Klipra, cu jumătate de oră înainte ca ambasadorul să ajungă la hotel. Mai știau și că Ove Klipra avea un motiv al naibii de bun să-l ucidă pe ambasador.

Møller se lăsă, greoi, pe un scaun.

— Și care ar fi?

— Klipra e unul dintre cei mai bogați oameni din Bangkok. Ambasadorul avea probleme financiare mari și, mai mult, luase inițiativa de a începe o investigație privindu-l pe Klipra, pentru abuz asupra minorilor. Când l-au găsit mort, avea o servietă în care am găsit poze cu Klipra și un băiețel. Nu-i greu să ne imaginăm ce motiv a avut să-l viziteze pe Klipra. Molnes a reușit să-l convingă, probabil, că doar el era implicat în asta și că făcuse pozele cu mâna lui. Apoi trebuie să-i fi spus un preț pentru „toate copiile”. Nu așa se zice? Firește că e imposibil să verifici câte copii și-o fi făcut Molnes, dar Klipra trebuie să-și fi dat seama că un șantajist care-i totodată și un împătimit incurabil al pariurilor, ca ambasadorul, avea să-i vină încă o dată să-i bată la ușă. Și încă o dată. Așa că Ove Klipra a sugerat să plece amândoi, s-a dat jos la bancă și i-a zis lui Molnes să se ducă la motel și să aștepte, urmând să vină și el după aceea, cu banii. Când Klipra a ajuns, nici măcar n-a trebuit să caute camera, fiindcă a văzut în față mașina parcată. Ce naiba, tipul a reușit până și să facă legătura între Klipra și cuțit.

— Care tip?

— Løken. Ivar Løken. Un fost ofițer de informații care operează aici de câțiva ani. A lucrat la ONU, pentru refugiați, asta zice el, dar cum pot fi sigur? Presupun că salariile și le-a luat mai mult de la NATO sau ceva de genul. Îl spionează de luni bune pe Klipra.

— Și ambasadorul n-a știut? Parcă spuneai că el a inițiat investigația.

— Ce vrei să spui?

— Afirmi că ambasadorul s-a dus acolo ca să-l șantajeze pe Klipra, cu toate că știa că îi urmărește agentul ăsta.

— Sigur că știa. Că doar de la Løken a luat pozele, nu? Și? Nu dă nimic de bănuiră dacă ambasadorul face o vizită de curtoazie celui mai bogat norvegian din Bangkok, nu?

— Poate că nu. Ce-a mai zis Løken?

— Mi-a zis motivul real pentru care am fost ales pentru treaba asta.

— Anume?

— Cei care știau de ancheta referitoare la Klipra și-au asumat un risc. Dacă erau prinși, atunci avea să se dezlănțuie iadul; politicienii aveau să facă valuri, capetele urmau să pice și așa mai departe. Tocmai de-aia, când ambasadorul a fost găsit asasinat, ei aveau o idee destul de clară în privința făptașului și trebuiau să se asigure că ancheta nu aducea la lumină propriile lor investigații. Era nevoie de cineva poziționat la mijloc, care să facă *ceva*, dar nu atât de mult încât să le spulbere acoperirea. Trimițând un polițist norvegian acolo nu mai puteau fi acuzați că n-au făcut nimic. Mi s-a spus că n-au putut trimite o echipă fiindcă poliția thailandeză s-ar fi simțit ofensată.

Râsul lui Harry se contopi cu o altă conversație care făcea naveta între Pământ și cine știe ce satelit.

— Așa că au preferat să aleagă un om care li s-a părut că ar avea șansele cele mai mici să descopere ceva. Dagfinn Torhus și-a făcut temele și a găsit candidatul perfect, unul care, mai mult ca sigur, n-avea să facă probleme. Fiindcă urma să-și petreacă nopțile, cel mai probabil, aplecat asupra paharului și zilele dormind ca să scape de mahmureală. Harry Hole era perfect fiindcă abia dacă e funcțional. Putea și să justifice alegerea, dacă se pune

problema vreodată, spunând că polițistul respectiv promise recomandări entuziaste după o misiune similară în Australia. Și dacă nu era destul, atunci șeful lui direct, Møller, garantase pentru el și, nu-i așa, Møller era cel mai potrivit să facă evaluarea.

Lui Møller nu-i plăcea ce aude. Cu atât mai puțin cu cât acum o vedea limpede înaintea ochilor pe șefa poliției privind-l țintă când fusese pusă întrebarea, cu sprâncele ridicate imperceptibil. Fusese un ordin.

— Dar de ce și-ar risca ea și Torhus posturile doar ca să prindă un pedofil?

— O întrebare bună.

Tăcere. Niciunul dintre ei nu îndrăznește să formuleze ce le umbla prin minte amândurora.

— Și-acum ce se întâmplă, Harry?

— Acum începe operațiunea Ne Salvăm Curul.

— Adică?

— Adică nimeni nu vrea să fie prins cu ocaua mică. Nici Løken și nici eu. Înțelegerea e că ne ținem gura decoamdată și-l săltăm împreună pe Klipra. Presupun că ai prefera să preiei cazul de-aici, nu-i așa, șefu'? Să te duci, poate, direct la Storting? Ai și tu un cur de salvat, cum bine știi.

Møller se gândi la asta. Nu era așa de sigur că voia să fie salvat. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să-l trimită înapoi la munca de poliție.

— Sunt chestii grele, Harry. Trebuie să mă gândesc, așa că revin eu cu un telefon, bine?

— Bine.

Auzeau frânturi dintr-o altă conversație din spațiu, care se opri dintr-odată. Ascultară amândoi sunetul stelelor.

— Harry?

— Da.

— La naiba cu gânditul. Sunt de partea ta.

— Așa ziceam și eu, șefu'.

— Sună-mă după ce l-ați arestat.

— Ah, am uitat să-ți spun. Nimeni nu l-a mai văzut pe Klipra de când a fost omorât ambasadorul.

Luni, 20 ianuarie

Løken îi trecu lui Harry binoclul pentru vedere nocturnă.

— Totul în regulă, zise. Îi știu programul. Paznicul o să se oprească în ghereta de la capătul aleii, lângă poartă. Următorul rond e abia peste douăzeci de minute.

Stăteau în mansarda unei case aflate la o sută de metri de proprietatea lui Klipra. Fereastra era bătută în scânduri, dar printre două dintre ele era suficient spațiu cât să strecuri un binoclu. Sau un aparat de fotografiat. Între mansardă și casa de tec împodobită cu capete de dragon a lui Klipra se aflau un șir de șoproane joase, un drum și un zid înalt, alb, cu sârmă ghimpată în partea de sus.

— Singura problemă în orașul ăsta e că peste tot e lume. Mereu. Așa c-o să trebuiască să dăm roată și să trecem zidul pe după șopronul ăla.

Arată cu degetul; Harry luă binoclul.

Løken îi spusese să poarte haine închise la culoare, discrete și nelăbărțate. Alesese niște blugi negri și un tricou vechi cu Joy Division. Se gândise la Kristin când îl

îmbrăcase; doar asta reușise s-o facă să-i placă — trupa asta Joy Division. Și probabil îndrăgise trupa doar ca să compenseze faptul că nu ajunsese să-i placă țigările Camel.

— S-o luăm din loc, zise celălalt.

Aerul de afară era neclintit și praful se ridica nestințherit de pe cărarea de pietriș. Un grup de băieți juca *takraw*, așezați în cerc și menținând în aer, cu picioarele, o minge mică de cauciuc; nu-i observară pe cei doi străini îmbrăcați în negru. Harry și Ivar traversară drumul, alunecară pe lângă șoproane și sosiră neobservați lângă zid. Cerul pâcios al nopții reflecta o lumină gălbuie venită de la milioanele de surse de iluminat, mari și mici, care nu îngăduiau niciodată, în asemenea nopți, ca în Bangkok să fie beznă completă. Løken își azvârli rucsăcelul peste zid și întinse un preș subțire de cauciuc peste sârma ghimpată.

— Tu primul, zise el, împreunându-și degetele ca să alcătuiască un suport pentru piciorul lui Harry.

— Și tu?

— Nu-ți face griji, haide.

Îl săltă pe Harry pe coama zidului, îngăduindu-i să se apuce de-un stâlp. Harry puse un picior pe covoraș, auzi sârma cum pătrunde în cauciuc și își petrecu peste zid celălalt picior. Încercă să nu se gândească la povestea băiatului care se lăsase să alunece pe bățul steagului la bălciul din Romsdal, fără să-și amintească de roțița metalică din josul catargului, pe după care era petrecută sfoara de care era prins drapelul. Bunicul lui zisese că urletele de durere ale băiatului castrat se auziseră până dincolo de fiord.

Într-o clipă, lângă el ajunse și Løken.

— Ai fost rapid, șopti Harry.

— Micul exercițiu al unui pensionar pe ziua de azi.

Apoi, cu pensionarul în frunte, alergară cu capetele plecate peste peluză, pe lângă peretele casei și se opriră în colț. Løken scoase binoclul și așteptă până ce fu sigur că paznicul se uită în altă parte.

— Acum!

Harry se năpusti, încercând să-și imagineze că-i invizibil. Până la garaj nu era departe, însă locul era luminat și alt ascunziș nu exista între ei și ghereta paznicului. Løken îl urmă cu pași mari.

Harry socotise că nu există prea multe feluri de a pătrunde într-o casă, însă Løken insistase să plănuiască totul până la ultimul detaliu. Când arătase că, în ultima și cea mai importantă etapă, aveau să fie nevoiți să alerge unul lângă altul, Harry întrebese dacă n-ar fi fost mai înțelept ca unul să alerge, în timp ce al doilea ținea de șase.

— Pentru ce? O să știm dacă suntem văzuți. Dacă alergăm pe rând, ne mărim șansele de a fi văzuți. Nu vă mai învață nimic la poliție în zilele astea?

În ce privește restul planului, Harry nu avusese nicio obiecție.

Un Lincoln Continental alb domina garajul; din el, o ușă laterală dădea într-adevăr înspre interiorul casei. Løken se bazase pe faptul că încuietoarea acelei uși avea să fie mai ușor de descuiat decât cea de la ușa mare și că, în plus, nu puteau fi văzuți de la poartă.

Scoase șperaclul și se apucă de treabă.

— Te uiți la ceas? șopti, iar Harry încuviință.

Le mai rămâneau, potrivit orarului, 16 minute până la următorul rond al paznicului.

După douăsprezece minute, Harry începu să simtă mâncărimi în tot corpul. După treisprezece, începu să-și dorească să-l vadă pe Sunthorn apărând ca prin minune.

După paisprezece, știu că vor trebui să-și abandoneze operațiunea.

— Hai s-o ștergem, șopti.

— Încă un pic, zise Løken, gheboșat peste încuietoare.

Câteva secunde, nu mai mult.

— Acum! șuieră Harry printre dinții încleștați.

Løken nu răspunse. Harry trase aer în piept și își trecu un braț pe după umărul lui. Celălalt ridică ochii și privilegiile li se întâlniră. Dintele de aur luci.

— Bingo, șopti Løken.

Ușa alunecă fără niciun zgomot. Pătrunseră în casă și o închiseră binișor după ei. Auziră, chiar atunci, pași în garaj, văzură lumina unei lanterne trecând prin ochiul de geam de deasupra ușii, apoi mânerul fu zgâlțâit cu putere. Se lipiră de perete. Harry își ținu răsuflarea, simțind cum inima îi trimite în corp valuri de sânge. Apoi pașii se îndepărtară.

Detectivul simți că-i vine greu să vorbească în șoaptă.

— Ai zis douăzeci de minute!

— Aproximativ, ridică din umeri Løken.

Harry numără în gând ca să se calmeze, respirând cu gura deschisă.

Aprinseră lanternele, pregătindu-se să meargă mai departe, când sub talpa lui Harry se auzi un pârâit.

— Ce-a fost asta? zise el, îndreptând în jos lumina lanternei și văzând, pe parchetul de culoare închisă, coji mici, albe.

Løken îndreptă lanterna spre peretele vărut.

— Hm, Klipra e scump la țărâțe. Casa asta ar fi trebuit să fie construită doar din lemn de tec. Chiar că mi-am pierdut respectul pentru el, zise. Hai odată, Harry. Suntem contracronometru!

Cercetară casa rapid și sistematic, potrivit instrucțiunilor lui Løken. Harry se concentrează pe sarcinile care

îi erau repartizate, încercând să țină minte unde se află lucrurile înainte să le mute, să nu lase amprente și să se uite după bucățele de bandă adezivă înainte să deschidă sertarele și dulapurile. Se așezară, după două ore, la masa din bucătărie. Løken găsisse câteva reviste cu pornografie infantilă și un revolver cu care părea să nu se fi tras de ani buni. Le fotografie pe toate.

— Tipul a spălat putina în mare grabă, zise. În dormitor sunt două valize goale, trusa de toaletă e în baie, iar șifonierele sunt pline ochi cu haine.

— Poate avea o a treia valiză, sugeră Harry.

Løken îl privi cu un amestec de dezgust și indulgență, cum s-ar fi uitat la un recrut zelos, însă nu tocmai isteț, își spuse Harry.

— Niciun bărbat pe lume nu are două truse de toaletă, Hole.

Recrut, răsună în mintea lui Harry.

— Mai avem o cameră, zise celălalt. Biroul de la etaj e încuiat și încuietoarea e un soi de monstru german pe care nu-l pot descuia cu șperaclul, zise scoțând din rucsac un levier. Sperasem că n-o să fie nevoie de asta. O să facem vraiște ușa.

— Nu contează, zise Harry. Oricum, mi se pare că am pus papucii la loc pe raftul greșit.

Pe Løken îl umflă râsul.

Folosiră levierul ca să forțeze balamalele ușii, nu broasca. Harry se mișcă prea încet și ușa cea grea căzu în încăpere cu un bufnet puternic. Rămaseră încremeniți câteva secunde, așteptând strigătele paznicilor.

— Crezi c-au auzit? întrebă Harry.

— N-are cum. Sunt atâtea zgomote pe cap de locuitor în orașul ăsta, că un pocnet mai mult sau mai puțin n-o să fie observat.

Luminile lanternelor umblau în sus și-n jos pe perete, ca niște gândaci galbeni.

Pe unul dintre pereți, deasupra biroului, era pus un stindard alb cu roșu al clubului Manchester United, încununând un poster înrămat ce înfățișa echipa. Dedesubt era stema cu corabie a orașului, cioplită în lemn și vopsită în alb și roșu. Lanterna se opri asupra unei fotografii. Înfățișa un bărbat cu gură largă, zâmbitoare, o bărbie dublă de toată frumusețea și doi ochi cam holbați, scânteietori și amuzați. Ove Klipra arăta a om care râde des. Avea șuvițe blonde suflate de vânt. Cadrul fusese făcut, probabil, la bordul unei ambarcațiuni.

— N-aș zice că arată a pedofil, spuse Harry.

— Arareori arată, zise Løken.

Harry îl privi, dar fu orbit de lanternă.

— Ce-i acolo?

Ivar îndreptă fasciculul asupra unei cutii de metal gri dintr-un ungher. Harry o recunoscuse pe dată.

— Îți spun eu ce e, zise bucuros că poate și el să contribuie cu ceva. E un aparat de înregistrat în valoare de jumătate de milion de coroane. Am văzut unul la fel la Brekke în birou. Înregistrează discuții telefonice, iar înregistrarea și data nu pot fi manipulate, așa că se poate folosi în instanță. E minunat, dacă faci la telefon afaceri de milioane.

Harry răsfoi apoi documentele de pe masa de lucru. Văzu sigle de companii japoneze și americane, înțelegeri, contracte, ciorne de documente și amendamente la ciorne. Proiectul de transport, SAFHB, era menționat în multe dintre acte. Observă un dosar purtând pe prima pagină numele Barclays Thailanda. Era un raport despre o companie numită Phuridell. Ridică apoi lanterna și se opri când lumina încadră un obiect de pe perete.

— Am găsit! Ia uite, Løken. Cred că-i celălalt cuțit despre care vorbeai.

Ivar nu răspunse; rămăsese cu spatele la Harry.

— Ai auzit ce-am...

— Trebuie să ieșim de-aici, Harry. Acum.

Harry se răsuși și văzu lumina lanternei lui Løken atârnată asupra unei cutiuțe de pe perete, pe care pulsa un punctuleț roșu. Chiar în momentul acela avu impresia că cineva îi înfipse o andrea în timpan. Schelălăitul alarmei era atât de puternic, încât, într-o clipă, aproape că asurzi.

— Alarmă cu întârziere! strigă Løken, care deja o luase la picior. Stinge lanterna!

Harry coborî scările clătinându-se, urmându-l în beznă. Ajunseră la ușa laterală care dădea în garaj.

— Stai.

Harry se lăsă într-un genunchi și adună bucățelele de ipsos de pe jos.

Afară se auzeau voci și zăngănit de chei. O rază de lună, albastră de la mozaicul de sticlă din fereștrica aflată deasupra ușii, căzu pe parchetul din fața lor.

— Ce faci acolo?

Harry n-avu timp să răspundă; auziseră cum se învârtă o cheie în broască. Ieșiră pe ușa laterală alergând, cu capetele în piept, și străbătură în fugă peluza, în vreme ce vaietele isterice ale alarmei rămaseră în urmă, auzindu-se din ce în ce mai slab.

— Am scăpat la mustață, zise Løken după ce ajunseră de cealaltă parte a zidului.

Lumina lunii căzu pe dintele de aur. Løken nici măcar nu gâfâia.

Luni, 20 ianuarie

Un cablu arsese în perete când Harry băgase foarfeca în priză, așa că stăteau iarăși la lumina pâlpâitoare a unei lumânări. Løken tocmai deschisese o sticlă de Jim Beam.

— De ce strâmbi din nas, Hole? Nu-ți place mirosul?

— N-am nimic cu mirosul.

— Gustul, atunci?

— Gustul e grozav. Jim și cu mine suntem prieteni vechi.

— Ah, făcu Løken, turnându-și un pahar generos. Poate... nu mai sunteți așa de buni prieteni?

— Mi se tot spune că ar avea o influență rea asupra mea.

— Atunci cine-ți e tovarăș acum?

Harry ridică sticla de Coca-Cola.

— Imperialismul cultural american.

— Nu mai pui în gură nicio picătură?

— Am băut ceva bere prin toamnă.

Løken chicoti.

— Așa deci. Mă tot întrebam eu de ce te-o fi ales Torhus.

Harry își dădu seama că i se făcuse un compliment indirect. Løken voise să spună că Torhus ar fi putut să aleagă idioți mai mari. Că fusese un alt motiv pentru alegerea lui, nu faptul că era un polițist incompetent.

Harry arătă cu bărbia spre sticlă.

— Îți mai taie din greață?

Ivar ridică din sprâncene.

— Te ajută să mai uiți un pic de meseria ta? De băieți, adică. Pozele alea, tot rahatul...

— Sunt antrenat special pentru treaba asta, Harry.

Însă Harry avea doar o idee vagă despre ce însemna asta.

— Știu ce gândesc ei, ce-i împinge la acțiune, ce-i stârnește, la care tentații pot rezista și la care nu, zise Ivar, scoțând la iveală pipa. Îi știu de când mă țin minte.

Harry nu știa ce să creadă, așa că-și ținu gura.

— Ai zis că nu mai pui picătură în gură? Și ești bun la asta, Harry? Să renunți la chestii? Ca în povestea aia cu țigările. Iei o decizie și te ții de ea orice ar fi?

— Păi... cam așa ceva. Problema e că deciziile nu-s întotdeauna bune.

Løken se hlizi iarăși. Îi amintea lui Harry de un vechi prieten, cu un râs foarte asemănător. Îl îngropase în Sydney, însă primea adesea vizitele lui nocturne.

— Atunci suntem la fel, zise Løken. N-am pus în viața mea mâna pe un copil. Am visat la asta, am avut fantezii și-am plâns după asta, dar n-am făcut-o niciodată. Poți să înțelegi așa ceva?

Harry înghiți în sec.

— Nu știi cât aveam când m-a violat prima oară tatăl meu vitreg, dar nu cred să fi avut mai mult de cinci ani. I-am înfipt un topor în coapsă la treispe ani. I-am

secționat o arteră, a intrat în șoc, a fost cât pe ce să moară. A supraviețuit, dar a ajuns în scaun cu roțile. A zis că n-a fost decât un accident. Că i-a alunecat mâna când tăia lemne. Și s-a gândit probabil că suntem chit.

Løken ridică paharul și privi îngândurat lichidul cafeniu.

— Poate crezi că e un paradox enorm, zise. Că cei abuzați în copilărie sunt tocmai ăia cu șansa cea mai mare, statistic, de a deveni chiar ei abuzatori.

Harry îl privi neîncrezător.

— E adevărat, zise Løken. Pedofilii știu adeseori în ce fel fac copiii să sufere. Mulți au avut ei înșiși parte de frică, de nedumerire și de vinovăție. Știi că sunt niște psihologi care susțin că ar fi o relație strânsă între excitația sexuală și dorința de moarte?

Harry dădu din cap că nu. Løken goli paharul dintr-o înghițitură și se strâmbă.

— La fel și cu mușcăturile de vampir. Te crezi mort, dar apoi te trezești și descoperi că ai ajuns chiar tu vampirul. Nemuritor și cu o poftă insațiabilă de sânge.

— Și tânjind perpetuu după moarte?

— Exact.

— Și pe tine ce te face altfel?

— Toată lumea e altfel, Hole.

Løken sfârși de curățat pipa și o puse pe masă. Își scoase bluza neagră cu guler înalt; pe corp îi luceau picuri de sudoare. Era vânjos și bine clădit, însă pielea lăsată și mușchii ofiliți trădau faptul că îmbătrânise și că, într-o zi, avea să moară și el.

— Când mi-au găsit în dulăpior pornografie cu copii — o revistă —, m-au convocat la comandament. Am fost, cred, norocos că nu mi-au făcut raport. Nu m-am ales cu nicio

pată neagră la dosar, doar cu o solicitare să-mi dau demisia din aviație. Intrasem, datorită poziției mele de ofițer de informații, în contact cu ceea ce se numeau cândva Serviciile Speciale, precursorul CIA. M-au trimis la un curs de calificare în State, apoi am fost trimis în Coreea, să lucrez chipurile la un spital de campanie norvegian.

— Și acum pentru cine lucrezi, mai exact?

Løken ridică din umeri, arătând că nu are nicio însemnătate.

— Și nu ți-e rușine? întrebă Harry.

— Ba da, răspunse celălalt cu un zâmbet ostenit. Zi de zi. E slăbiciunea mea.

— Atunci de ce-mi spui toate astea?

— Păi, în primul rând, că-s prea bătrân ca să mă tot ascund. În al doilea, mai trebuie să mă gândesc și la alții în afară de mine. Și în al treilea rând, fiindcă rușinea ține mai mult de o dimensiune emoțională decât de una intelectuală.

Un colț al gurii i se înalță într-un rânjet sarcastic.

— Pe vremuri, eram abonat la *Arhivele Comportamentului Sexual*, ca să văd dacă vreun cercetător descoperise ce soi de monstru mai sunt eu. Mai mult de curiozitate decât de rușine. Am citit un articol despre un călugăr pedofil din Elveția care, sunt sigur, nu făcuse nici el vreodată nimic, dar, la un moment dat, se închisese în chilie și băuse ulei de ficat de cod cu bucățele de sticlă, așa că m-am oprit din citit. Reușesc să trăiesc cu mine însumi, Hole.

— Dar, dacă ești chiar tu pedofil, cum poți să ai de-a face cu prostituția infantilă? Te atâță?

Løken își pironi privirea asupra mesei, îngândurat.

— Ai avut vreodată fantezia că violezi o femeie, Harry? Nu trebuie să răspunzi, știu c-ai avut. Nu înseamnă că vrei

să violezi pe cineva, nu? Și nici că nu ești capabil să lucrezi la cazuri de viol. Chiar dacă poți înțelege cum cineva își poate pierde autocontrolul, treaba rămâne simplă. E greșit. E împotriva legii. Nemernicul va trebui să plătească.

Un al treilea pahar fu dat de dușcă. Ajunsesse aproape la jumătatea sticlei.

Harry clătină din cap.

— Îmi pare rău, Løken, mă chinui să accept ce spui. Dacă cumperi pornografie cu copii, ești parte din asta. Fără cei ca tine n-ar exista piață pentru asemenea mizerii.

— E drept, zise cu privirea pierdută Løken. Nu-s vreun sfânt. Da, mi-am adus și eu contribuția la transformarea lumii într-o vale a plângerii. Ce să spun? Vorba cântecului: dacă plouă, sunt ca toți ceilalți, mă ud.

Harry se simți deodată bătrân și el. Bătrân și obosit.

— Ce era cu bucățile de ipsos? întrebă Løken.

— O chestie care mi-a trecut prin cap. Mi s-a părut că-i la fel cu ipsosul de pe șurubelnița pe care-am găsit-o în portbagajul mașinii lui Molnes. Gălbui. Nu alb cum e de obicei. O să dau la analiză cojile și o să cer să fie comparat cu ipsosul din mașină.

— Și ce-ar însemna asta?

Harry dădu din umeri:

— Niciodată nu știi ce poate să-nsemne ceva. Cam 99 la sută din informația pe care o aduni pentru un caz n-are nicio valoare. Trebuie să speri doar că ești destul de vigilant pentru restul de unu la sută de sub nasul tău.

— Cam așa e, făcu Løken, închizând ochii și lăsându-se pe spătarul scaunului.

Harry coborî scările până în stradă și cumpără niște supă de creveți cu tăiței de la un bărbat fără dinți ce purta o șapcă cu Liverpool. I-o turnă cu polonicul din cazan într-o

pungă de plastic, înnodă punga și zâmbi, dezvelindu-și gingiile. Harry găsi în bucătărie două boluri. Løken se trezi cu un tresărit când îl zgâlțâi și se apucară să mănânce în tăcere.

— Cred că știi cine a dat ordinul pentru anchetă, zise Harry.

Celălalt nu răspunse.

— Știu că abia așteptai să începi munca sub acoperire, înainte ca înțelegerea cu Thailanda să fie parafată. Fiindcă era o chestie urgentă. Voi ai să obții rezultate cât mai repede, de asta ai acționat înainte de vreme.

— Tu chiar nu vrei să te lași.

— Mai contează acum?

Løken suflă în lingură.

— Poate să dureze mult până strângi probe, zise. Poate ani. Timpul era un factor esențial în cazul ăsta, mai mult decât orice altceva.

— Pun răămășag că nu există nimic în scris care să ducă spre inițiator. Torhus ăla de la Externe ar rămâne de capul lui, dacă ar începe să se-mpută ceva. Am dreptate?

— Politicienii buni se asigură mereu că-s acoperiți, nu? Au secretari de stat care să le facă treburile murdare. Și secretarii de stat nu dau ordine. Doar le spun directorilor ce trebuie să facă pentru a-și accelera o carieră blocată.

— Te referi cumva la secretarul de stat Askildsen?

Løken sorbi cu zgomot un crevet și-l mestecă.

— Ce i s-a fluturat deci pe dinainte lui Torhus ca să accepte să conducă operațiunea? Un post de director general?

— Nu știu. Nu discutăm despre asemenea lucruri.

— Și șefa poliției? Nu riscă și ea destul de mult?

— Probabil că-i o social-democrată de nădejde.

— Ambiții politice?

— Posibil. Poate că niciunul nu riscă atât de mult cât crezi. Să ai biroul în aceeași clădire cu ambasadorul nu înseamnă...

— Că ești pe statul lor de plată? Atunci pentru cine lucrezi? Ești liber profesionist?

Løken zâmbi către propria-i imagine oglindită în supă.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat cu femeia aia, Harry?

Harry îl privi nedumerit.

— Cea care s-a lăsat de fumat.

— Ți-am spus. A cunoscut un muzician englez și a plecat la Londra cu el.

— Și după?

— Cine zice că s-a mai întâmplat ceva după?

— Tu. Din felul în care ai vorbit despre ea, râse Løken.

Pusese pe masă lingura și se lăsase iarăși pe spetează.

— Haide, Hole. Chiar s-a oprit din fumat? Pentru totdeauna?

— Nu, zise domol Harry. Dar acum s-a oprit. Pentru totdeauna.

Aruncă o privire spre sticlă, închise ochii și încercă să-și amintească de căldura unui singur pahar, a primei înghițituri.

Harry zăbovi până ce adormi Løken. Apoi îl apucă pe bătrân de după umeri și-l purtă până în pat, îl acoperi cu o pătură și plecă.

Dormea și portarul de la River Garden. Harry se gândi să-l trezească, însă decise să n-o facă — cu toții trebuiau să aibă parte de ceva somn în noaptea asta. Pe sub ușa lui Harry fusese băgată o scrisoare. Harry o lăasă nedeschisă pe noptieră, alături de cealaltă, se apropie de fereastră și privi un cargou cum alunecă pe sub podul Taksin, negru și silențios.

Marti, 21 ianuarie

Se făcea aproape zece când sosi Harry la birou. Dădu peste Nho, care ieșea.

— Ai auzit?

— Ce? căscă Harry.

— Ordinele de la comandantul tău din Oslo.

Harry clătină din cap.

— Ni s-a spus la ședința de dimineață. Mahării au avut o întrevedere.

Liz sări de pe scaun de cum dădu cu ochii de Harry.

— O dimineață bună, Harry?

— Chiar deloc. N-am putut să dorm până la cinci. Ce tot aud de diminuarea magnitudinii investigației?

Liz oftă.

— Șefii noștri, se pare, s-au încruntat un pic unul la altul. Șefa ta a început cu bugete și puținătatea personalului, cică te vrea înapoi, iar șeful nostru a început să se agite fiindcă toate celelalte cazuri de omor au fost puse pe tușă când a apărut ăsta. Nu e vorba să închidă cazul, evident, ci doar să-l treacă pe prioritate normală.

— Și asta ce înseamnă?

— Că mi s-a cerut să mă asigur că, în două zile, o să fii în avion.

— Și?

— Le-am spus că de obicei în ianuarie avioanele-s pline ochi, așa că s-ar putea să dureze măcar o săptămână.

— Așadar avem o săptămână?

— Nu, dacă e plin la clasa economic, mi s-a spus să-ți iau bilet la clasa întâi.

Pe Harry îl umflă râsul.

— 30 000 de coroane. Buget mic, cică. I-a apucat bățul, Liz.

Liz se lăsă pe spate în scaun, făcându-l să scârțâie.

— Vrei să vorbești despre asta, Harry?

— Tu vrei?

— Nu știu dacă *vreau*. Unele chestii e mai bine să fie lăsate-n pace, să știi.

— Atunci de ce nu facem asta?

Liz întoarse capul, ridică jaluzelele și se uită afară. De unde stătea, lui Harry i se păru că pielea lucioasă a craniului ei e înconjurată de un fel de aureolă.

— Știi care-i salariul mediu al unui recrut în poliția națională, Harry? 150 de parai pe lună. Sunt 120 000 de polițiști care încearcă să-și întrețină familiile, dar noi nu-i putem plăti suficient nici măcar ca să se întrețină pe ei. E așa de ciudat că unii mai închid câte-un ochi, ca să-și mai rotunjească veniturile?

— Nu.

Liz oftă.

— Eu, una, nu prea am reușit să las lucrurile în zeama lor. Dumnezeu știe că mi-ar fi prins bine un supliment acolo, dar nu mă simt în largul meu cu asta. Cred că sună

un pic ca legământul de intrare la Cercetași, dar de fapt cineva chiar trebuie să facă treaba.

— Pe lângă asta, e și...

— Responsabilitatea, da, zise ea cu un surâs stins. Avem cu toții câte o cruce de dus.

Harry începu să vorbească. Liz aduse cafea, anunță la dispecer că nu primește niciun apel telefonic, aduse iarăși cafea, studie tavanul, înjură și, în cele din urmă, îi ceru lui Harry să iasă și s-o lase să se gândească.

Îl sună după o oră. Era furioasă.

— Căcat, Harry, tu știi ce-mi ceri să fac?

— Da. Și mi se pare că și tu știi.

— Îmi risc slujba dacă sunt de acord să te acopăr pe tine și pe Løken ăsta.

— Mulțumim!

— Du-te dracului!

Harry zâmbi cu gura până la urechi.

Femeia care ridică receptorul la Camera de Comerț din Bangkok închise când auzi că Harry vorbește engleză. Îi ceru deci lui Nho să sune și îi dădu un bilet cu numele Phuridell, pe care-l văzuse pe prima pagină a raportului din biroul lui Klipra.

— Află cu ce se ocupă firma asta, a cui e și așa mai departe.

Nho se apucă să sune. Harry rămase să bată darabana cu degetele pe pupitrul, apoi dădu și el un telefon.

— Hole, veni răspunsul.

Era numele lui taică-su, firește, însă Harry știa că acoperă întreaga familie. Taică-su îl rostea de parcă maică-sa ar mai fi fost încă așezată în fotoliul verde din salon, brodând sau citind o carte. Harry chiar bănuia că se apucase să vorbească cu ea.

Tatăl lui abia se trezise. Harry îl întrebă cum plănuia să-și petreacă ziua și auzi cu uimire că avea de gând să se ducă la cabana din Rauland.

— Să tai niște lemne. S-au terminat.

Arareori se ducea la cabană.

— Cum merge? îl întrebă taică-su.

— Excelent. O să mă întorc acasă repede. Ce face surioara?

— Se străduiește. Dar n-o să ajungă în veci bucătăreasă.

Le veni amândurora să zâmbească. Harry văzu cu ochii minții cam cum arăta bucătăria după ce surioara pregătise prânzul de duminică.

— Păi... ai face bine să-i aduci un cadou drăguț.

— Găsesc eu ceva. Și ție? Ce ți-ar plăcea?

Se lăsă tăcerea. Harry se blestemă; știa că se gândeau amândoi la același lucru, că ce voia tatăl lui nu se găsea de cumpărat în Thailanda. Așa era de fiecare dată; când credea că izbutise să-și scoată tatăl din carapace, zicea ori făcea vreun lucru care-i amintea de ea și iarăși era pierdut, întors în izolarea lui tăcută, autoimpusă. Pentru surioară, era și mai rău. Era de două ori singură când nu-l avea pe Harry alături.

Tatăl lui tuși.

— Ai putea... să-mi aduci o cămașă de-alea thailandeze.

— Da?

— Da, ar fi drăguț. Și o pereche ca lumea de Nike, cică sunt foarte ieftini pe-acolo. Ieri i-am scos pe ăi vechi și nu mai erau buni de nimic. Tu cum stai cu alergatul, apropo? Te ține să facem un test în Hanekleiva?

Când lăsă receptorul în furcă, Harry simți un nod ciudat în coșul pieptului.

Nu făcu nimic în restul zilei. Mâzgăli cu pixul pe foaie și se întrebă dacă mâzgăliturile însemnau ceva.

Sună Jens, să-l întrebe cum merge ancheta. Harry răspunse că-i secret de stat și Jens înțelese, zicând însă că ar dormi mai bine dacă ar ști că s-a găsit alt suspect principal. Apoi îi spuse un banc auzit de curând, despre un ginecolog care-i zice unui coleg că una dintre paciențele sale are un clitoris ca un castravete murat. „Așa de mare?“, întreabă colegul. „Nu, răspunde ginecologul, așa de sărat.“

Jens se scuză pentru calitatea bancurilor care circulau prin lumea financiară.

Harry încercă apoi să-i spună bancul lui Nho, dar sau engleza lui, sau Nho nu erau la înălțime, fiindcă izbuti doar să creeze stânjeneală.

Se duse apoi la Liz în birou și întrebă dacă-l lasă să stea și el acolo un timp. După o oră, inspectoarea se sătură de prezența lui tăcută și-l invită să plece.

Luă iarăși cina la Le Boucheron. Francezul îi vorbi în franceză, iar Harry zâmbi și-i răspunse în norvegiană.

O visă iarăși. Păr roșcat, lăsat peste umeri și ochi limpezi, liniștiți. Așteptă ce urma de obicei, algele invadându-i ochii și gura, dar nu se întâmplă asta.

— Jens te deranjează.

Harry se trezi și își dădu seama că răspunsese la telefon în somn.

— Jens? spuse el, întrebându-se de ce inima începuse să-i bată cu atâta iuțeală.

— Îmi pare rău, Harry, dar e o urgență. Runa a dispărut.

Harry se trezise de-a binelea acum.

— Hilde e înnebunită. Runa ar fi trebuit să ajungă acasă la cină și acuma e trei dimineața. Am sunat la poliție și-au zis că au anunțat echipajele de patrulare, dar voiam să te rog și pe tine să ne ajuți.

— Și ce să fac?

— Ce să faci? Nu știu. Ai putea veni încoace? Hilde bocește de i-au ieșit ochii din cap.

Harry își imagina scena. N-avea poftă să fie de față și la restul.

— Uite ce, Jens, mare lucru nu pot face în clipa asta. Dă-i un diazepam, dacă nu-i prea beată, și sună pe la prietenii Runei.

— Așa a zis și poliția. Hilde zice că n-are niciun prieten.

— Rahat!

Partea a cincea

Miercuri, 22 ianuarie

Hilde Molnes era cu siguranță prea beată pentru diazepam. Era prea beată pentru mai orice, în afară de a se îmbăta și mai tare.

Jens nu părea deranjat de asta. Intra și ieșea în goană din bucătărie, cu apă și gheață, semănând cu un animal hăituit.

Harry se așeză pe sofa, ascultându-i fără prea mare chef bălmăjelile.

— Crede că s-a întâmplat ceva oribil, zise Jens.

— Spune-i că mai bine de 80 la sută dintre cei care dispar reapar nevătămați, zise Harry, de parcă femeia ar fi avut nevoie să i se traducă spusele lui sub forma propriilor ei bolboroseli.

— I-am spus deja. Dar tot crede că cineva i-a făcut ceva Runei. Cică așa îi spune intuiția.

— Prostii!

Jens se așeză pe o margine de scaun, frământându-și mâinile. Părea cu totul incapabil să se gândească la ce s-ar fi putut face și se uita implorator la Harry.

— Runa și Hilde s-au cam certat în ultima vreme. Mă întrebam dacă nu cumva... a fugit ca s-o pedepsească pe maică-sa. N-ar fi chiar imposibil.

Hilde Molnes tuși și se mișcă. Se ridică în capul oaselor și mai dădu pe gât niște gin. Apa tonică fusese uitată de mult.

— O mai apucă din când în când, spuse Jens, de parcă Hilde n-ar fi fost de față.

Și, într-un fel, nici nu era, observă Harry. Fața i se muia se și sforăia încetișor. Jens îi aruncă o privire.

— Când am cunoscut-o, mi-a zis că bea, ca protecție contra malariei, apă tonică. Conține chinină, știi. Dar are un gust tare plictisitor fără gin.

Schiță un surâs chinuit și ridică iarăși telefonul ca să verifice că are ton.

— În caz că Runa...

— Înțeleg, zise Harry.

Luară loc pe terasă și ascultară vuietul orașului. Sunetele ciocanelor pneumatice se deslușeau prin zumzetul traficului.

— Noua șosea, zise Jens. Lucrează la ea zi și noapte. O să treacă exact prin cartier, pe-acolo.

Arătă cu mâna.

— Am auzit că în proiect e implicat un norvegian, Ove Klipra. Îl cunoști? zise Harry, privindu-l cu coada ochiului.

— Ove Klipra, da, sigur. Suntem brokerul lui de bază. Am făcut ceva tranzacții pentru el.

— Da? Și știi ce planuri are momentan?

— Planuri? A cumpărat o mulțime de companii, dacă la asta te referi.

— Ce fel de companii?

— Afaceri mai mici, în majoritate. Își crește capacitatea de a prelua o bucată mai mare din contactul de transport SAFHB, cumpărând niște subcontractori.

— E înțelept s-o facă?

Jens se mai înviorase; era evident ușurat să se gândească la altceva.

— Câtă vreme poate finanța aceste preluări, da. Și atâta vreme cât companiile astea nu se duc de râpă înainte să li se ofere sarcinile așteptate.

— Știi o companie numită Phuridell?

— Cu siguranță, râse Jens. Klipra ne-a cerut să le facem o analiză și i-am recomandat s-o cumpere. Întrebarea e cum de știi despre Phuridell.

— N-a fost o recomandare tocmai norocoasă, așa-i?

— Nu, nu tocmai..., făcu Jens cu o expresie perplexă.

— Am pus pe cineva să dea târcoale pe-acolo ieri și s-ar părea că e cât se poate de falită, zise Harry.

— Așa-i, dar ce te face așa de interesat de Phuridell?

— Să formulez altfel: sunt mai interesat de Klipra. Ai o idee generală despre proprietățile lui. Cât de tare o să-l afecteze?

Jens ridică din umeri.

— În mod normal, n-ar fi o problemă, dar, odată cu SAFHB, a mai finanțat atâtea preluări pe credit, că întreaga chestie e acum ca un castel de cărți de joc. Un pic să sufle vântul și ar putea să se prăbușească, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Atunci o s-o pățească și Klipra.

— A cumpărat deci Phuridell la recomandarea companiei tale — ori, mai exact, a ta. După doar două săptămâni se face zob și-acum există posibilitatea ca tot ce a construit să se facă praf și pulbere din pricina sfaturilor unui broker. Nu mă pricep la analize de companii, dar

știu că trei săptămâni e un interval foarte scurt. Trebuie să-și fi dat seama că i-ai vândut o mașină la mâna a doua fără motor. Aventurierii ca tine ar trebui aruncați după gratii.

Jens începu să-și dea seama încotro bate Harry.

— Nu vrei să spui că Ove Klipra...? Glumești!

— Păi... am o teorie.

— Care?

— Ove Klipra l-a ucis pe ambasador la motel și s-a asigurat că bănuielele o să cadă asupra ta.

Jens se ridică în picioare.

— Ți-ai pierdut mințile, Harry.

— Stai jos și ascultă, Jens.

Jens se lăsă iarăși în scaun, oftând. Harry se aplecă peste masă.

— Ove Klipra e un tip agresiv, nu? Un așa-zis om de acțiune?

Jens șovăi.

— Mda...

— Să zicem că Atle Molnes îl are cu ceva la mână pe Klipra și-i cere o sumă mare de bani, exact când Klipra se luptă să se mențină la suprafață.

— Și cam ce ar fi acel „ceva“?

— Să zicem, dacă vrei, că Molnes are nevoie de bani și că a pus mâna pe anumite documente care i-ar putea face lui Klipra viața teribil de neplăcută. În mod obișnuit, Klipra ar putea să facă față, însă acum, prins la înghesuială, e prea de tot pentru el. Se simte ca un șobolan în cursă. Mă urmărești?

Jens dădu din cap că da.

— Pleacă de acasă de la Klipra cu automobilul ambasadorului, deoarece Klipra insistă că ar trebui ca predarea

materialelor compromițătoare și a banilor să se facă într-un loc mai discret. Ambasadorul, firește, nu are nicio obiecție. Nu cred că Klipra se gândește vreo clipă la tine când coboară din mașină la banca lui și-l trimite pe ambasador înainte, la motel. Pentru ca mai târziu să se poată duce și el acolo, neobservat. Însă după aceea cade pe gânduri. Cine știe, poate reușește să împuște doi iepuri dintr-un foc. Știe că ambasadorul a fost pe la tine mai devreme în după-amiaza aceea și că oricum vei fi implicat în ancheta poliției. Așa că începe să-i înmugurească în minte ideea: dacă bunul domn Brekke n-are un alibi pentru seara respectivă?

— De ce, pentru Dumnezeu, ar gândi așa?

— Fiindcă ți-a cerut o analiză de companie pentru ziua următoare. Ai fost brokerul lui atâta vreme, încât știe ceva despre cum obișnuiești să lucrezi. Poate chiar te sună de la un telefon public și obține confirmarea că nu primești apeluri și că nimeni nu-ți poate oferi un alibi. A simțit gust de sânge și acum vrea să mai facă un pas și să convingă poliția că minți.

— Cu înregistrarea video?

— Întrucât ești consultantul obișnuit al lui Klipra, te-a vizitat probabil de câteva ori și știe cum funcționează sistemul în parcare. Poate că Molnes a adus vorba în treacăt despre faptul că l-ai condus la mașină și știe ce-o să spui în declarația dată poliției. Și știe și că orice detectiv cât de cât decent o să verifice asta pe casetă.

— Deci Ove Klipra l-a mituit pe angajatul de la parcare și l-a ucis după aia cu acid prusic. Scuză-mă, Harry, dar e prea mult când îmi ceri să-mi imaginez că Ove Klipra s-ar târgui cu un puști de culoare, că ar cumpăra opiu și l-ar „condimenta” cu acid prusic la el în bucătărie.

Harry luă ultima țigară din pachet; o păstrase cât de mult putuse. Aruncă o privire la ceas. Nu prea erau motive să creadă că Runa avea să sune la cinci dimineața. Băgă însă de seamă că vrea să se asigure că telefonul nu iese din raza vederii sale periferice. Jens îi întinse bricheta înainte ca Harry s-o găsească pe a lui.

— Mersi. Știi ceva despre viața lui Klipra, Jens? Știi că a ajuns aici ca băiat bun la toate, dar în realitate fugea din Norvegia, din cauza unor zvonuri urâte care începuseră să se răspândească?

— Știu că nu și-a mai terminat facultatea de inginerie începută în Norvegia, asta, da. Restul, nu.

— Crezi că un refugiat ca el, cineva aflat deja la periferia societății, ar avea vreun scrupul să folosească orice mijloc necesar ca să prospere, mai ales când mijloacele astea sunt mai mult sau mai puțin acceptate oriunde? Klipra a avut de-a face cu unul dintre domeniile cele mai corupte din una dintre cele mai corupte țări din lume timp de peste 30 de ani. Știi cântecul acela cu „dacă plouă, sunt ca toți ceilalți, mă ud“?

Jens scutură din cap.

— Ce spun e că un om de afaceri cum e Klipra joacă după aceleași reguli ca toată lumea. Oamenii ca el trebuie să se asigure că nu-și mânjesc mâinile, de aceea angajează pe alții ca să le facă treburile murdare. Pun pariu că Ove Klipra nici măcar n-are habar ce anume l-a omorât pe Jim Love.

Harry trase din țigară. N-avea gust la fel de bun pe cât își închipuise.

— Așa, zise Jens după ceva vreme. Dar falimentul ăla are o explicație, așa că nu văd de ce m-ar învinui pe mine. Faza a fost că am cumpărat compania de la un concern multinațional care nu-și fixase cuantumul

datoriei în dolari, fiindcă le intrau dolari de la alte companii înrudite.

— Ce?

— Ca s-o scurtăm — în vreme ce compania se desprindea din concernul-mamă și intra în proprietatea lui Klipra, dolarul a intrat într-o zonă de presiune incredibilă. A fost ca o bombă cu ceas. I-am spus să rezolve imediat cu datoria vânzând obligațiuni în dolari, dar a zis c-o să aștepte, fiindcă dolarul e supraapreciat. Când fluctuațiile ratelor de schimb sunt normale, ai putea spune, în cel mai rău caz, că și-a asumat un risc. Doar că a fost o situație încă mai rea. Când dolarul aproape și-a dublat valoarea relativ la baht în doar trei săptămâni, s-a dublat totodată și datoria companiei. Și compania nu s-a prăbușit pe parcursul a trei săptămâni, ci în *trei zile*!

Jens sublinie cu atâta tărie ultimul cuvânt, încât o făcu pe Hilde Molnes să tresară și să îngaime ceva în somn. O privi îngrijorat și așteaptă s-o vadă întoarsă pe-o parte și sforăind iarăși.

— Trei zile! repetă în șoaptă, arătând cu degetul mare și arătătorul cât de minusculă fusese durata.

— Crezi deci că n-ar avea motive serioase să te învinovățească?

Jens clătină din cap. Harry își stinse țigara — fusese un fiasco.

— Din câte știu despre Klipra, „rezonabil“ nu face parte din vocabularul lui. N-ar trebui să subestimezi ponderea de irațional din natura umană, Jens.

— Cum adică?

— Când vrei să bați un cui și îți dai cu el peste deget, cu ce arunci în perete?

— Cu ciocanul?

— Ei bine... cum te simți în calitate de ciocan, Jens Brekke?

La cinci și jumătate, Harry sună la secție și vorbește cu trei oameni până să găsească unul cu engleză acceptabilă, o femeie, care îi spune că nu văzuseră și nu auziseră nimic.

— Apare ea până la urmă.

— Sunt sigur că o să apară, zise Harry. Cred că prin vreun hotel. Dintr-o clipă într-alta, o să sune ca să ceară micul dejun.

— Ce?

— Îmi imaginez... nu contează. Mulțumesc de ajutor.

Jens îl însoțește pe scări în jos. Harry aruncă o privire către cer; era parcă mai puțin încărcat.

— După ce-o să se termine toate astea, aș vrea să te rog ceva, zise Jens, luând o gură bună de aer și zâmbind stinger. Hilde a fost de acord să se mărite cu mine și îmi trebuie un cavaler de onoare.

Trecută două secunde până să-și dea seama Harry ce însemna asta. Fu așa de surprins, că amuți.

Jens își cerceta acum vârful pantofilor.

— Știu că sună bizar c-o să ne căsătorim așa de repede după moartea soțului ei, dar avem motivele noastre.

— Bine, dar...

— Nu mă știi de mult timp? Sunt conștient, Harry. Dar n-aș fi liber acum, dacă n-ai fi fost tu, zise el, ridicând bărbia și zâmbind. Măcar gândește-te.

Când Harry făcu semn unui taxi, cerul de deasupra acoperișurilor se lumina. Pâcla de gaze de eșapament, despre care Harry presupusese că dispărea noaptea, doar poposisese între case, să tragă un pui de somn. Acum se ridica din nou, odată cu soarele, și contribuia la un răsărit

roșu, magnific. Mașina străbătu șoseaua Silom și pilonii șoselei întinseră umbre lungi și tăcute peste asfaltul înecat în sângele zorilor, ca niște dinozauri adormiți.

Harry stătea pe pat și se uita la noptieră. Uitase cu totul de scrisoare. Apucă plicul cel mai recent și-l sfâșie cu cheia. Poate pentru că cele două plicuri erau identice, presupusese că era de la Runa. Textul era scris la computer, tipărit pe o imprimantă cu laser, scurt și la obiect:

„Harry Hole. Te văd. Nu te apropia. Va fi înapoiată în siguranță după ce te-ai suit în avionul spre casă. Te pot găsi oriunde. Ești singur, foarte singur. Numărul 20.”

Se simți de parcă cineva l-ar fi înșfăcat de grumaz; trebui să se ridice ca să poată respira.

Nu se întâmplă așa ceva, își zise. Nu se poate întâmpla — nu din nou.

„Te văd... Numărul 20.”

Știe ce știi și ei.

„Ești singur.”

Cineva vorbise. Luă telefonul, apoi îl puse la loc. Gândește, gândește. Woo nu-i luase nimic din casă. Ridică iarăși receptorul și îi desfăcu capacul din partea de jos. Pe lângă microfon, care trebuia să fie acolo, găsi un obiect negru, mic, aducând cu o așchie. Harry mai văzuse așa ceva. Era un model rusesc, probabil mai bun decât dispozitivele de ascultare ale CIA.

Zvâcnetul dureros din picior îi amorți alte suferințe după ce, cu un șut furios, făcu noptiera să zboare.

Miercuri, 22 ianuarie

Liz duse la gură ceașca de cafea și sorbi atât de zgomotos, că Løken îi aruncă lui Harry o privire, ridicând sprânceana, întrebându-l parcă ce fel de lighioană mai era și asta. Se aflau la Millie's Karaoke. De pe un poster îi privea insistent Madonna, vopsită blond-platinat, cu o privire flămândă, în vreme ce din difuzoare se auzea o versiune digitalizată a negativului de la *I Just Called to Say I Love You*. Harry încercă să oprească înregistrarea din telecomandă. Citiseră scrisoarea și nimeni, deocamdată, nu spusese nimic. Harry descoperi butonul potrivit și muzica se opri brusc.

— Asta am avut să vă arăt, zise Harry. Cum vedeți, avem o scurgere de informații.

— Și chestia de ascultat pe care ți-a pus-o în telefon Woo? întrebă Løken.

— Nu explică de ce persoana în cauză știe că suntem pe urmele ei. La telefon n-am zis mare lucru. Aș sugera, în orice caz, ca de acum înainte să ne întâlnim aici. Dacă descoperim informatorul, ar putea să ne ducă la Klipra, dar nu cu el cred că ar trebui să începem.

— De ce nu? făcu Liz.

— Am senzația că informatorul e la fel de bine ascuns ca și Klipra.

— Serios?

— Cu scrisoarea asta, Klipra ne arată că primește informații din interior. N-ar face asta în veci, dacă am avea vreo posibilitate să descoperim sursa.

— De ce nu pui întrebarea cea mai evidentă? spuse Løken. Cum știi că informatorul nu-i unul dintre noi?

— Nu știu. Dar dacă e... am pierdut deja, deci va trebui să ne asumăm riscul.

Ceilalți dădură din cap aprobator.

— Nu mai e nevoie să spun că timpul lucrează împotriva noastră. Și nici că șansele sunt în defavoarea fetei: 70 la sută din răpirile de soiul ăsta se termină cu suprimarea victimei.

Încercă s-o spună într-un chip cât mai neutru și evită privirile celorlalți, știind prea bine că în ochii lui era înțipărit tot ce gândea și simțea.

— Deci de unde începem? întrebă Liz.

— Începem prin eliminare. Eliminăm locurile unde *nu* e fata.

— Așa... câtă vreme e cu ea... puțin probabil să fie lăsat să treacă vreo graniță, zise Løken. Ori să se cazeze în vreun hotel.

Liz încuviință.

— Probabil e undeva unde se pot ascunde o perioadă mai lungă.

— E singur? întrebă Harry.

— Klipra nu e asociat cu vreuna dintre familiile interlope, spuse Liz. Genul de crimă organizată cu care are de-a face el nu se bagă în răpiri și d-astea. Să găsești pe

cineva care să se ocupe de un sclav al opiului ca Jim Love nu-i tocmai greu. Dar să răpești o fată albă, fiică de ambasador... Orice infractori năimiți ar fi verificat despre ce-i vorba înainte să cadă de acord. Și-ar fi știut că toată poliția țării ar fi început să-i caute dacă acceptau.

— Deci crezi că-i singur?

— Nu are de-a face cu niciun clan, cum am zis. În familiile alea există loialități și tradiții. Iar Klipra ar putea angaja doar oameni în care n-ar putea să se încreadă pe deplin și care, mai devreme sau mai târziu, ar descoperi de ce vrea fata și ar putea să folosească asta împotriva lui.

— Bun, să presupunem că acționează singur. Unde ar ascunde-o?

— Într-o groază de locuri, zise Liz. Companiile lui au probabil o mulțime de proprietăți și unele dintre ele sunt probabil pustii.

Løken tuși zgomotos, își regăsi suflul și înghiți în sec.

— Am bănuir de mult că Ove Klipra are un cuibușor de nebunii secret. A mai luat el băieți în mașină și s-a dus cu ei undeva, toată noaptea. N-am reușit să descopăr locul; cu siguranță nu apare înregistrat nicăieri. Dar e limpede că e un loc unde poate să fie lăsat în pace, undeva nu prea departe de Bangkok.

— I-am putea găsi pe unii dintre băieții ăștia ca să-i întrebăm? zise Harry.

Løken dădu din umeri și se uită către Liz.

— Orașu-i mare, zise ea. Din experiența noastră, băieții ăștia dispar ca roua în soarele dimineții în momentul în care începem să-i căutăm. Ar trebui, pe lângă asta, să implicăm o echipă mult mai mare.

— OK, las-o baltă, zise Harry. Nu putem risca să ajungă ceva la urechea lui Klipra.

Începu să bată cu un pix în marginea mesei, dându-și seama iritat că *I Just Called to Say I Love You* încă îi răsună în cap.

— Deci, ca să rezumăm, presupunem că Klipra a săvârșit de unul singur răpirea și că e într-un loc ferit, undeva în afara Bangkokului.

— Acum ce facem? întrebă Løken.

— Eu am plecat la Pattaya, zise Harry.

Ajunsesese aproape de zona expatriaților. Harry nu simțise că Roald Bork ar fi fost foarte important pentru caz, ci doar un norvegian ca oricare, căutând vreme mai plăcută. Bork arăta la fel ca la funeralii, cu aceiași ochi albaștri vioi și cu același lanț de aur scos la vedere. Îl așteptă în poartă pe Harry, care opri lângă casa lui Toyota cea mare, cu tracțiune integrală. Praful se lăsă peste pietriș cât se chinui să-și desfacă centura și să scoată cheia din contact. Era, ca de obicei, nepregătit pentru canicula care-l lovi de cum deschise portiera și își trase instinctiv, cu un icnet, suflarea. Aerul avea un iz sărat care-l înștiința că marea se afla imediat după pantele domoale.

— Te-am auzit venind pe alee, zise Bork. Ai un vehicul impresionant.

— L-am închiriat pe cel mai mare pe care-l aveau, zise Harry. Am învățat că-ți oferă un soi de prioritate. Și ai nevoie de asta pe-aici, cu demenții ăștia care conduc pe stânga.

Bork râse.

— Ai găsit autostrada cea nouă, de care ți-am spus?

— Da. Numai că nu era chiar terminată, așa că au închis-o pe alocuri cu saci de nisip. Dar toată lumea trecea peste, așa că am făcut la fel.

— Pare genul lor de chestie, zise Bork. Nu-i tocmai legal și nici tocmai ilegal. E de mirare că ne îndrăgostim de țara asta?

Își scoaseră pantofii și intrară. Gresia răcoroasă înțepă cu răceala ei tălpile goale ale lui Harry. Văzu, în camera de zi, poze cu Fridtjof Nansen, Henrik Ibsen și familia regală norvegiană. Într-o imagine așezată pe un cufăr cu sertare apărea un băiat, privind la aparat cu ochi mijiți. Avea cam zece ani și ducea sub braț o minge de fotbal. Documentele și ziarele erau așezate ordonat, în teancuri, pe masă și pe pian.

— Încerc să-mi organizez un pic viața, zise Bork. Să aflu ce s-a întâmplat și de ce.

Arată către unul dintre teancuri.

— Sunt acte de divorț. Mă uit la ele așa, lung, și încerc să-mi amintesc.

Intră o fată cu o tavă. Harry gustă cafeaua turnată de ea și ridică întrebător ochii când își dădu seama că băutura era rece ca gheața.

— Ești însurat, Harry? întrebă Bork.

Harry dădu din cap că nu.

— Bun. Să te ferești. Mai devreme sau mai târziu o să-ncerce să te potcovească. Am o nevastă care m-a ruinat și un fiu, mare de-acum, care încearcă să facă la fel. Și tot nu reușesc să-mi dau seama ce le-am făcut.

— Cum ai nimerit aici? întrebă Harry, sorbind iarăși din ceașcă.

Nu era, de fapt, atât de rea.

— Lucram pentru Televerket în perioada când instalau niște panouri de control pentru o companie de telefonie thailandeză. A treia oară când am făcut drumul până aici, nu m-am mai întors.

— Niciodată?

— Eram divorțat și aveam aici tot ce-mi trebuia. Am crezut un timp, cu adevărat, că îmi e dor de vara norvegiană, de fiorduri, de munți, de toate chestiile, știi...

Arată cu bărbia către fotografiile de pe perete, de parcă acestea ar fi putut lămuri restul.

— Apoi m-am mai dus de două ori în Norvegia, dar de fiecare dată m-am întors în mai puțin de o săptămână. Nu-mi găseam locul — cum puneam piciorul în Norvegia, abia așteptam să mă întorc cât mai degrabă aici. Fiindcă, mi-am dat seama apoi, aici îmi era locul.

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt un consultant în telecomunicații în pragul pensionării, mai fac câte un proiect, dar nu din cale-afară de multe. Încerc să-mi dau seama cât mai am de trăit și cât de mult o să-mi trebuiască pentru perioada respectivă. Un bănuț nu vreau să le las vulturilor.

Izbucni în râs și își flutură palma pe deasupra actelor de divorț, ca și cum ar fi încercat să alunge o duhoare pestilențială.

— Și Ove Klipra? El de ce mai e aici?

— Klipra? Poate că are de spus o poveste similară. Nu am avut, nici el și nici eu, motive întemeiate să ne întoarcem.

— Klipra probabil că a avut motive întemeiate să nu se întoarcă.

— Bârfele alea-s niște mizerii. Dacă Ove s-ar fi ținut de asemenea chestii, n-aș fi avut niciodată nimic de-a face cu el.

— Sigur?

Ochii lui Bork fulgerară.

— Au mai fost vreo doi norvegieni care-au venit aici din motive greșite. Cum știi, sunt o figură cu vechime în

cercul norvegienilor din oraș și simțim o anumită responsabilitate pentru ce fac pe-aici compatrioții noștri. Cei mai mulți dintre noi suntem oameni la locul lor, așa că am făcut ce trebuia făcut. Jigodiile alea de pedofili au distrus reputația Pattayei într-un asemenea hal că, atunci când ne întreabă lumea unde locuim, mulți dintre noi au ajuns să spună că în districte ca Naklua și Jomtien.

— Și ce înseamnă, mai exact, „ce trebuia făcut“?

— Să-ți formulez așa: doi s-au întors acasă și unul, din păcate, n-a mai ajuns.

— A sărit pe geam? sugeră Harry.

Bork hohoti răsunător.

— Nu, așa de departe n-am mers. Dar a fost probabil prima oară când poliția a primit o informare anonimă în thailandeză cu accent de Norvegia.

Harry zâmbi.

— Fiul? zise arătând spre fotografia de pe cufăr.

Bork păru să se mohorască un pic, dar încuviință din cap.

— Pare un flăcău de treabă.

— Pe-atunci chiar era, zâmbi cu tristețe în ochi Bork, apoi repetă: Chiar era.

Harry se uită la ceas. Făcuse aproape trei ore până acolo, dar condusesese grijuliu, ca melcul, până ce se relaxase, în sfârșit, pe ultimii kilometri. Poate că reușea să se întoarcă în două ore și ceva. Luă trei poze din dosar și le puse pe masă. Løken le mărise la dimensiunile de 24 pe 30 de centimetri, pentru ca efectul de șoc să fie complet.

— Credem că Klipra are o ascunzătoare pe lângă Bangkok. Vrei să ne ajuți?

Miercuri, 22 ianuarie

Surioara lui părea fericită la telefon. Cunoscutese un băiat, Anders. Tocmai se mutase la cămin, pe același coridor, și era cu un an mai mic ca ea.

— Poartă și ochelari. Dar chiar nu contează, fiindcă arată trăsnet.

Harry râse, imaginându-și cum arată noua cucerire a surioarei.

— E complet nebun. Crede c-o să ne lase să avem copii împreună. Numai închipuie-ți așa ceva.

Harry își închipui și își dădu seama că în viitor îl așteptau câteva discuții dificile. Însă în clipa asta se bucura că surioara suna atât de voioasă.

— De ce ești trist?

Întrebarea veni odată cu o gură de aer trasă în piept, extensie naturală a veștii că tatăl lor fusese s-o viziteze.

— Sunt trist? întrebă Harry, pe deplin conștient că surioara îi putea întotdeauna diagnostica dispoziția mai bine decât o făcea el însuși.

— Da, ești trist. E din cauza fetei suedeze?

— Nu, nu e din cauza Birgittei. Mă cam sâcâie o ches-tie acum, dar o să se rezolve curând. Îi dau eu de cap.

Urmă un moment de tăcere. Surioara nu mai spunea nimic. Harry își zise că de-acum puteau să închidă.

— Harry?

— Da, surioară?

O auzi pregătindu-se să-și spună oful.

— Crezi că de-acum am putea să uităm totul?

— Totul?

— Știi tu, cu omul ăla. Anders și cu mine, noi... ne simțim așa de bine. Nu mai vreau să mă gândesc la asta.

Harry tăcu. Apoi trase aer în piept cu putere.

— Te-a atacat, surioară.

În vocea ei se înființară îndată lacrimile.

— Știu. Nu trebuie să-mi mai spui. Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta, ca să știi.

Își trase nasul; Harry simți că i se strânge pieptul.

— Te rog, Harry.

Simțea că strânge prea tare receptorul în pumn.

— Nu te mai gândi. Să nu te mai gândești deloc, surioară. Totul o să fie bine.

Stăteau de aproape două ore întinși în iarba înaltă, așteptând să apună soarele. La o sută de metri de ei, în marginea unei pădurici, se afla o casă mică în stil tradițional, făcută din bambus și lemn, cu o curte interioară deschisă. Nu exista poartă, ci doar o cărăruie de pietriș către ușa de la intrare. În față era ceva care aducea cu o colivie colorată pusă pe un stâlp. Era un *phra phum*, un altar dedicat spiritului protector al locului.

— Proprietarul trebuie să îmbuneze spiritele, ca să nu-i intre în casă, zise Liz, întinzându-și picioarele amorțite.

Deci trebuie să le oferi mâncare, plante aromatice, țigări și toate cele ca să le menții mulțumite.

— Și e destul?

— Nu și în cazul ăsta.

Nu văzuseră și nici nu auziseră nimic mișcându-se. Harry încercă să se gândească la altceva, nu la ce ar fi putut găsi înăuntru. Le luase doar o oră și jumătate cu mașina din Bangkok, însă tot era ca și cum sosiseră în altă lume. Izbutiseră să parcheze lângă o colibă la stradă, după o cocină de porci, și găsiseră de-acolo o potecă ce ducea în sus pe panta abruptă și împădurită, spre un platou unde le explicase Roald Bork că se găsea căsuța lui Klipra. Copacii erau verzi, cerul albastru, iar păsări de toate culorile curcubeului zburau pe deasupra lui Harry, care, lungit pe spate, asculta liniștea. I se păruse mai întâi că are vată în urechi, apoi își dăduse seama ce era: nu mai avusese parte de liniște de când plecase din Oslo.

Când se lăsă întunericul, se isprăvi și tăcerea. Începu cu foșnete și uguituri răzlețe, ca o orchestră acordându-și instrumentele. Apoi concertul se dezlănțui: piuiturile și cripelile crescură în volum, după care orchestrei i se alăturară urlete și țipete sfredelitoare venite din coroanele copacilor.

— Animalele astea au fost aici de la bun început? întrebă Harry.

— Nu mă-ntreba pe mine. Sunt de la oraș.

Harry simți că ceva rece îi atinge pielea și își retrase iute mâna.

Løken chicoti.

— Sunt doar broaștele, au ieșit la plimbarea de seară, zise.

Și de îndată în jurul lor se umplu de broaște, țopăind aparent fără vreo țintă.

— Ce să spun, câtă vreme nu-s decât broaște e bine, comentă Harry.

— Broaștele-s și mâncare, zise celălalt, trăgându-și peste cap o glugă neagră. Unde-s broaște sunt și șerpi.

— Glumești!

Løken dădu din cap că nu glumea.

Harry n-avea pic de chef să afle adevărul, totuși nu se putea opri din întrebat.

— Ce fel de șerpi?

— Cinci sau șase varietăți de cobră, viperă verde, viperă lui Russell, plus încă multe altele. Ai grijă. Se spune că, dintre primele treizeci de specii cele mai răspândite în Thailanda, douăzeci și șase sunt veninoase.

— Rahat... Și de unde știi care-s veninoși?

Løken îi aruncă iarăși acea privire destinată recruților zevzeci.

— Harry, ținând seama de statistică, eu cred că ar trebui să presupui din start că toți sunt veninoși.

Era ora opt.

— Sunt gata, spuse nerăbdătoare Liz și verifică pentru a treia oară magazia pistolului ei Smith & Wesson 650.

— Te temi? vru Løken să afle.

— Doar că o să afle șeful ce se petrece înainte s-o putem scoate la capăt, zise inspectoarea. Știi care-i speranța medie de viață a unui polițist rutier în Bangkok?

Løken îi lăsă palma pe umăr.

— OK, să pornim.

Liz porni cu capul în piept prin iarba înaltă și dispăru în beznă.

Løken cercetă cu binoclul casa, în vreme ce Harry acoperea intrarea cu pușca pentru elefanți pe care o rechiziționase Liz de la depozitul de arme al poliției,

împreună cu un pistol Ruger SP101. Nu era învățat cu tocul prins pe picior, însă tocurile de umăr nu merg purtate acolo unde haina e un obiect vestimentar nepractic. O lună plină se cocoțase în înaltul cerului, oferindu-i suficientă lumină cât să deslușească contururile geamurilor și ușilor.

Liz aprinse scurt lanterna, semnalul că era pe poziție sub unul dintre geamuri.

— Rândul tău, Harry, zise Løken, văzându-l că ezită.

— Rahat, chiar trebuia să aduci vorba de șerpii ăia? făcu Harry, verificând că are cuțitul la cingătoare.

— Nu-ți plac?

— Păi... ăia peste care am dat, mi-au lăsat o primă impresie foarte proastă.

— Dacă te mușcă, asigură-te că prinzi șarpele, ca să ți se dea antidotul potrivit. Apoi nu contează că mai ești mușcat și a doua oară.

Harry nu-l văzu pe Løken zâmbind pe întuneric, însă ghici că asta făcea. Porni în fugă spre casa care se distingea pe fundalul întunecat. Întrucât alerga, i se părea că silueta fiorosului dragon de pe acoperiș se mișca. Și totuși casa părea moartă de-a binelea. Coada barosului pe care-l avea în rucsac i se izbea de spinare. Nu se mai gândea la șerpi.

Ajunse la a doua fereastră, îi făcu semn lui Løken și se ghemui. Trecuse ceva vreme de când nu mai alergase; poate de aceea îi bubuia așa inima. Auzi lângă el o răsuflare ușoară. Era Løken.

Harry propusese folosirea de gaz lacrimogen, însă Løken îi respinsese ideea fără să clipească. Gazul i-ar fi împiedicat să mai vadă ceva și n-aveau motive să creadă că Klipra îi aștepta cu cuțitul lipit de gâtul Runei.

Løken ridică pumnul spre Harry, pe post de semnal.

Harry dădu din cap că a priceput și simți că gura îi e uscată ca iasca, semn sigur că adrenalina îi umbla prin vene în cantitatea potrivită. Simțea în palmă patul lipicios al armei. Încercă ușa, asigurându-se că se deschide spre interior, înainte ca Løken să ridice barosul.

Lumina lunii se reflectă în fier și, preț de o clipă, îl făcu să aducă cu un jucător de tenis la serviciu. Apoi ciocanul căzu cu o putere imensă și, cu un zăngănit, făcu încuietorea fărâme.

Harry pătrunse îndată în casă și începu să rotească fasciculul de lumină al lanternei. O văzu imediat, însă raza își continuă drumul, având parcă o voință proprie. Rafturi de bucătărie, un frigider, o bancă, un crucifix. Nu mai auzea hărmălaia animalelor. Se întorsese în Sydney și auzea doar huruitul lanțurilor, valurile spărgându-se de chila unui vas în portul de agrement și țipetele pescărușilor, poate fiindcă Birgitta era întinsă pe ponton și moartă pe vecie.

O masă cu patru scaune, un dulap, două sticle de bere, un bărbat pe dușumea, nemișcat, cu sânge sub cap, mâna ascunsă de părul ei, o armă sub scaun, un tablou cu un bol de fructe și o vază goală. *Stilleben. Nature morte.* Natură moartă. Lumina trecu peste ea, îngăduindu-i s-o vadă iarăși: mâna, înălțată spre piciorul mesei. Auzi vocea Runei: „O simți! Poți avea viață veșnică!“ De parcă ar fi încercat să invoce energie pentru un protest final contra morții. O ușă, un congelator, o oglindă. Înainte să i se întunece privirea, se văzu o clipă pe sine însuși — o siluetă în haine negre, cu glugă pe cap. Arăta ca un călău. Harry scăpă lanterna.

— Ți-e bine? întrebă Liz, punându-i o mână pe umăr.

El dădu să vorbească, deschise gura, dar nu ieși niciun sunet.

— Țsta e Ove Klipra, da, zise Løken, punându-se pe vine lângă mort, cu scena luminată slab de un bec singuratic din tavan. Ciudată treabă. L-am urmărit luni bune pe tipul ăsta.

Lipi o palmă de fruntea mortului.

— Nu-l atinge!

Harry îl înșfăcă de guler și-l trase deoparte.

— Nu...! zise, grăbindu-se să-i dea drumul. Îmi pare rău, eu... doar să n-atingi nimic. Deocamdată.

Løken, fără să zică nimic, îl privi lung. Lui Liz îi apăruse iarăși ridul cel adânc între sprâncenele inexistente.

— Harry?

Detectivul izbuti să se lase, greoi, pe un scaun.

— S-a terminat de-acum, Harry. Îmi pare rău, tuturor ne pare, dar s-a terminat.

Harry scutură din cap.

Liz se aplecă peste el și-l îmbrățișă strâns, cu afecțiune. Cum făcea odată mama lui. Rahat, rahat, rahat!

Se ridică, se smuci și ieși din casă. Îi auzea pe Løken și Liz șoptind înăuntru. Ridică ochii spre cer, căutând o stea, dar nu izbuti să găsească niciuna.

Era aproape miezul nopții când ajunse Harry la ușă. Îi deschise Hilde Molnes. Harry plecă privirea; nu sunase înainte și auzi în respirația ei că avea s-o podidească, îndată, plânsul.

Se așezară unul dinaintea altuia în camera de zi. Harry nu mai văzu nimic în sticla de gin, totuși femeia părea cu mintea destul de limpede. Își șterse lacrimile.

— Voia să facă sărituri, știi?

El dădu din cap că știe.

— Dar nu voiau s-o lase la competiții normale. Cică arbitrii n-ar fi știut cum s-o evalueze. Unii au zis că nu-i cinstit. Că ești avantajat la sărituri când ai o singură mână.

— Îmi pare rău, zise el — primele vorbe care-i ieșiseră din gură de când sosise.

— Nu a știut, spuse Hilde. Dacă ar fi știut, nu mi-ar fi vorbit așa urât...

Chipul i se schimonosi, suspină și lacrimile începură să-i curgă, ca niște pâraiașe, pe făgașele din dreptul gurii.

— Ce nu știa, doamnă Molnes?

— Că sunt bolnavă! țipă ea și își ascunse fața în palme.

— Bolnavă?

— Altfel de ce m-aș anestezia așa? Tot corpul, curând, o să-mi fie mâncat. E putred, celule moarte.

Harry nu zise nimic.

— Am vrut să-i spun, șopti femeia printre degete. Doctorii mi-au zis că mai am șase luni. Dar voiam să aleg o zi bună ca să-i spun.

Vocea abia i se auzea.

— Numai că nu se nimerea nicio zi bună.

Nemaiputând să stea așezat, Harry se ridică. Păși spre fereastra mare care dădea către grădină, evitând să se uite la fotografiile de familie de pe perete, fiindcă știa ai cui ochi avea să-i întâlnească acolo. Luna se reflecta în bazinele piscinei.

— Te-au sunat oamenii cărora le datora bani soțul tău?

Hilde își luă palmele de pe față. Ochii îi erau înroșiți și urâțiți de plâns.

— Au sunat, dar era Jens aici și a vorbit el cu ei. De-atunci n-am mai auzit nimic.

— Deci are grijă de tine, așa-i?

Harry se întrebă ce-i venise s-o întrebe tocmai asta. Poate o încercare neîndemânatică de a o consola, de a-i aminti că mai avea încă pe cineva alături.

Hilde dădu din cap, fără un cuvânt.

— Și o să vă căsătoriți?

— Ai ceva împotrivă?

Harry se întoarse spre ea.

— Nu, de ce aş avea?

— Runa...

Se poticni în cuvinte și pe obraji începură din nou să-i șiroiască lacrimi.

— N-am avut parte de prea multă iubire în viață, Hole. Cer așa de mult dacă vreau și eu, înainte de sfârșit, câteva luni de fericire? N-a putut să-mi îngăduie asta?

Harry privi o petală mică plutind în piscină. Își aminti de cargourile din Malaysia.

— Îl iubești, doamnă Molnes?

Auzi, în tăcerea lăsată, sunetele vagi ale unei fanfare.

— Să-l iubesc? Ce-are a face? Sunt capabilă să-mi imaginez că-l iubesc. Cred c-aș putea iubi pe oricine mă iubește. Înțelege?

Harry aruncă o privire spre bar. Era la trei pași. Trei pași, două cuburi de gheață și un pahar. Închise ochii și auzi parcă clinchetul cuburilor în pahar, gâlgâitul sticlei din care se turna lichidul cafeniu și, în cele din urmă, fâșâitul sifonului amestecându-se cu alcoolul.

Joi, 23 ianuarie

Era șapte dimineața când Harry se întoarse la locul crimei. De pe la cinci, nu mai încercase să adoarmă, se îmbrăcase și se urcase în mașina închiriată din parcare. Nu mai era nimeni pe-acolo, echipa de criminaliști luase o pauză și avea să se întoarcă cel mai devreme peste o oră. Dădu banda portocalie a poliției deoparte și intră.

Locul părea foarte diferit în lumina zilei: liniștit și bine întreținut. Doar sângele și contururile trasate cu creta ale celor două cadavre, pe dușumeaua de lemn tare, dădeau seamă de faptul că era vorba de aceeași încăpere în care fusese cu o seară în urmă.

Nu găsiseră nicio scrisoare și totuși nimeni nu se îndoia de cele petrecute acolo. Întrebarea, mai degrabă, era de ce o împușcase Ove Klipra, pentru ca apoi să se sinucidă. Știuse că era în pericol? Dacă așa era, de ce n-o lăsase să plece? Poate că nu asta plănuise, poate că o împușcase în timp ce fata încerca să evadeze ori fiindcă spusese ceva care-l scosese din minți? Și-apoi se împușcase? Harry se scărpină în cap a nedumerire.

Cercetă conturul de cretă al corpului Runei și sângele care încă nu fusese șters. Klipra o nimerise în gât cu pistolul pe care-l găsiseră, un Dan Wesson. Glonțul trecuse prin ea și îi secționase artera principală, lucru care făcuse sângele să țâșnească tocmai până la chiuveta din bucătărie. Doctorul zisese că-și pierduse cunoștința într-o clipă, fiindcă la creier nu-i mai ajunsese suficient oxigen și murise după trei sau patru bătăi de inimă. O gaură în geam indica locul unde se aflase Klipra când trăsese. Harry se opri înăuntrul siluetei de cretă a corpului său. Unghiul era corect.

Se uită înspre podea.

Sângele alcătuia un halo negru, coagulat în zona unde îi fusese capul. Atâta tot. Se împușcase în gură. Harry văzu că cei de la Criminalistică marcaseră cu creta punctul de intrare al glonțului în peretele dublu de bambus. Și-l imaginează pe Klipra întinzându-se pe jos, răsucind capul ca să se uite le ea, întrebându-se poate, înainte să apese pe trăgaci, unde ajunsese ea.

Ieși din casă și căută gaura de ieșire. Se uită prin deschizătură și dădu cu ochii de zugrăveala de pe peretele opus. Natură moartă. Ciudat, ar fi crezut că avea să vadă silueta lui Klipra. Continuă să meargă spre locul unde stătuseră ascunși în iarbă, tropăind ca să sperie reptilele, și se opri lângă altarul spiritelor. Un Buddha mic și zâmbitor, cu un stomac globular, ocupa mare parte din spațiu, alături de un mănunchi de flori veștede puse într-o vază, patru țigări cu filtru și niște lumânări folosite. O cavitate mică și albă, pe dosul figurinei de ceramică, arăta unde lovise glonțul. Harry scoase briceagul și extrase un boț deformat de plumb. Se uită în spate, la casă. Glonțul avusese o traiectorie dreaptă, orizontală. Klipra, așadar, stătuse în picioare când se împușcase. De ce crezuse, oare, că o făcuse lungit la podea?

Se întoarce în casă. Ceva nu se potrivea. Totul părea prea drăguț, prea ordonat parcă. Deschise frigiderul. Gol, fără provizii care să țină în viață două persoane. Un aspirator se răsturnă și-l lovi peste degetul mare de la picior când deschise un dulap din bucătărie. Înjură și-l împinse la loc, însă aspiratorul căzu din nou până să apuce să închidă ușa. Se uită mai bine și văzu un cârlig pentru fixat aparatul.

Un sistem de prindere, își zise. Aspiratorul are un sistem de prindere. Dar cineva l-a deranjat de la locul lui.

Scoase sticlele de bere din compartimentul de sus al congelatorului și îl deschise. Văzu licărul rozaliu al cărnii. Nu era ambalată, ci doar îndesată acolo în hălci, iar pe alocuri sângele devenise o peliculă neagră, înghețată. Ridică o bucată, o examinează înainte de a-și blestema propria imaginație morbidă și o puse la loc. Arăta a carne de porc în toată regula.

Auzi un sunet și se răsuci într-acolo. O siluetă încremeni în cadrul ușii. Era Løken.

— Doamne, ce m-ai speriat, Harry. Eram sigur că nu-i nimeni. Tu ce faci pe-aici?

— Nimic. Adulmecam un pic. Tu?

— Voiam să văd dacă nu dau peste ceva documente pe care să le folosesc la ancheta mea cu pedofilia.

— De ce? Cazul o să ajungă la naftalină, acum că a murit, nu?

Løken strânse din umeri.

— Ne trebuie probe solide că am făcut ce trebuia, fiindcă operațiunea noastră de supraveghere sigur va ieși la iveală de-acum.

Harry îl privi. I se părea lui sau Løken era cam încordat?

— Ce naiba, doar ai pozele. Există probe mai bune de-atât?

Løken zâmbi, însă nu suficient cât să lase la vedere dintele de aur.

— Poate că ai dreptate, Harry. Sunt și eu un bătrân stresat care vrea să fie absolut sigur. Ai găsit ceva?

— Țsta, zise Harry, arătându-i proiectilul de plumb.

— Hm, făcu celălalt, inspectându-l. Unde l-ai găsit?

— În altarul de-afară. Și nu-mi dau seama de ce.

— De ce nu?

— Înseamnă că Klipra stătea în picioare când s-a împușcat.

— Și?

— Păi, sângele ar fi fost împrășcat pe toată podeaua bucătăriei, dar nu e niciun pic de sânge de-al lui, în afară de locul unde i-a ajuns capul. Și nici acolo nu-i mult.

Løken apucă glonțul între degete.

— N-ai auzit de efectul de vacuum din cazurile de sinucidere?

— Explică.

— Când o victimă dă afară aerul din plămâni și strânge buzele peste o țeavă de armă, se va produce o diferență de presiune, ceea ce înseamnă că sângele se duce în gură și nu e împrășcat prin gaura de ieșire a glonțului. De-acolo se scurge în stomac și lasă în urmă aceste mici mistere.

Harry îi aruncă o privire.

— Habar n-am avut.

— Ar fi plictisitor dacă ai ști totul la treizeci și ceva de ani.

Tonje Wiig sunase să înștiințeze că o contactaseră toate cotidienele norvegiene mari și că cei mai însetați de sânge dintre gazetari își anunțaseră iminenta sosire la Bangkok. În Norvegia, titlurile se concentrau deocamdată

asupra fetei recent decedatului ambasador. Ove Klipra, în ciuda poziției sale la Bangkok, era un necunoscut acasă. *Kapital* îi luase un interviu cu câțiva ani în urmă, într-adevăr, dar, întrucât nu fusese invitat la nicio emisiune TV populară, scăpase atenției publice.

„Fata ambasadorului” și „magnatul norvegian necunoscut” fuseseră declarați morți prin împușcare, cel mai probabil în urma unui jaf.

În Thailanda însă, ziarele erau înțesate de poze cu Klipra. Jurnalistul de la *Bangkok Post* pune la îndoială teoria poliției despre tâlhărie. Scria că nu se putea elimina posibilitatea ca Ove Klipra s-o fi ucis pe Runa Molnes, pentru ca apoi să se sinucidă. Ziarul specula și asupra consecințelor pe care moartea lui le-ar fi putut avea asupra proiectului SAFHB — vai, Harry era impresionat.

Jurnaliștii din amândouă țările subliniau, cu toate acestea, că poliția thailandeză se dovedise foarte zgârcită cu informațiile.

Harry conduse până la poarta reședinței lui Klipra și claxonă. Trebuia să admită că începea să-i placă Toyota cea mare de teren. Paznicul ieși. Harry coborî geamul.

— Poliția. V-am sunat, zise.

Paznicul îi aruncă obligatoria privire de paznic înainte să deschidă poarta.

— Ai putea descuia ușa din față? ceru Harry.

Paznicul sări pe scărița mașinii și Harry îi simți privirea scrutătoare. Parcă în garaj. Paznicul începu să-și zuruie mănunchiul de chei.

— Intrarea principală e pe cealaltă parte, zise, iar Harry fu cât pe ce să lase să-i scape că știa deja asta.

În vreme ce paznicul băga cheia în broască, gata s-o răsucescă, se întoarse către Harry.

— Nu v-am mai văzut cândva, domnule?

Harry zâmbi. Oare de la ce i se trăsesese? Apa de colonie? Săpunul pe care-l folosea? Se spune că mirosurile sunt senzațiile pe care creierul și le amintește cel mai bine.

— Puțin probabil.

Paznicul îi întoarse zâmbetul.

— Mă scuzați, domnule. Cred că a fost altcineva. Nu pot face diferența între *farang*-i.

Harry încercă să-și dea ochii peste cap, dar se opri în timp ce-o făcea.

— Spune-mi, ții minte să fi venit pe-aici o mașină albastră, diplomatică, chiar înainte să plece Klipra?

Paznicul încuviință.

— Cu amintitul mașinilor n-am probleme. Și acela era tot un *farang*.

— Cum arăta?

Paznicul se hlizi.

— Păi... cum spuneam...

— Cu ce era îmbrăcat?

Omul scutură din cap.

— Costum?

— Așa cred.

— Unul galben. Galben ca un puîșor?

Paznicul se încruntă și-l țintui cu privirea.

— Puîșor? Nimeni n-are costum ca un puîșor.

Harry strânse din umeri.

— Ei bine, unii au.

Se opri în holul pe unde pătrunsese cu Løken și cercetă un cerculeț din perete. Arăta ca și cum cineva încercase să pună un tablou pe perete, dar nu reușise să bată cuiul.

Intră în birou, frunzări documentele, mai mult la întâmplare, porni computerul și i se ceru o parolă.

Încercă „MAN U”. Incorect.

Ce limbaj politicos.

„OLD TRAFFORD.” Din nou incorect.

Mai avea o încercare până ce computerul se bloca automat. Se uită împrejur, încercând parcă să găsească un indiciu în lucrurile care-l înconjurau. El ce parolă avea? Gândul îl făcu să chicotească. Firește. Parola cea mai obișnuită în Norvegia. Tastă atent literele P-A-R-O-L-A și apăsă pe „Enter”.

Computerul păru, o clipă, să șovăie. Apoi se închise și pe ecran apăru un mesaj nu tocmai politicos, alb pe negru, care-l informa că i se refuzase accesul.

— Rahat.

Încercă să-l închidă și să-l pornească din nou, însă se aprinse doar un ecran alb.

Mai frunzări prin hârtii, găsi o listă recentă cu acționarii de la Phuridell. Un nou acționar, Ellem Ltd., era trecut cu zece procente. Ellem. Lui Harry îi veni o idee nebunească, dar o respinse.

Găsi pe fundul sertarului manualul de utilizare al dispozitivului de înregistrat. Își privi ceasul, oftând că trebuia să se apuce de citit. Porni, după încă o jumătate de oră, banda. În bună parte, vocea lui Klipra bolborosind în thailandeză, însă de vreo două ori auzi și cuvântul Phuridell. După trei ore de strădanii, se dădu bătut. Pur și simplu, conversația cu ambasadorul din ziua crimei nu se afla pe niciuna dintre casete. Și, de fapt, nimic din ziua aceea. Își îndesă în buzunar una dintre casete, opri dispozitivul și se asigură că-i arde cu sete un șut unității computerului, în drum spre ieșire.

Vineri, 24 ianuarie

Nu simțea mare lucru. Funeraliile erau ca și cum ar fi privit reluarea unui serial TV. Același loc, același preot, aceeași urnă, același șoc când ieșeai cu ochii în soare și aceeași oameni stând în capul treptelor și uitându-se năuciți unii la ceilalți. Aproape aceeași. Harry îi dădu binețe lui Roald Bork.

— I-ai găsit, da? fu tot ce spuse acesta.

Pe ochii săi vioi se lăsase un vâl cenușiu; părea transfigurat, de parcă cele întâmplare îl îmbătrâniseră cu câțiva ani.

— I-am găsit.

— Era așa de tânără...

Suna ca o întrebare. De parcă ar fi vrut să i se explice cum se putea întâmpla una ca asta.

— E arșiță, zise Harry ca să schimbe subiectul.

— E și mai arșiță unde e Ove acum, zise celălalt pe ton de conversație, deși cu o inflexiune mai gravă, mai amară în glas, ștergându-și fruntea cu o batistă. Apropo, mi-am dat seama că-mi trebuie o pauză de la căldura asta. Mi-am făcut rezervare la un zbor spre casă.

— Spre casă?

— Da, în Norvegia. Cât mai iute cu putință. L-am sunat pe băiatul meu și i-am zis că aş vrea să ne vedem. Și a trecut ceva timp până să-mi dau seama că nu el era la telefon, ci băiatul lui. Ha-ha, m-am senilizat. Un bunic senil, asta ar fi o chestie.

În penumbra bisericii, Sanphet și domnișoara Ao stăteau împreună, separați de ceilalți. Harry se duse la ei și schimbară câte un *wai*.

— Îmi dai voie să te-ntreb rapid ceva, domnișoară Ao?

Privirea ei zbură spre Sanphet înainte să facă semn că da.

— Te ocupi de corespondența ambasadei. Îți poți aminti dacă ai primit ceva de la o companie numită Phuridell?

Fata se gândi și răspunse cu un zâmbet de regret.

— Nu țin minte. Sunt multe scrisori. Pot verifica mâine, dacă doriți, la biroul ambadorului. S-ar putea să dureze. Nu era tocmai ordonat.

— Nu la ambador mă gândeam.

Ao îl privi fără să înțeleagă.

Harry oftă.

— Nu știu nici măcar dacă-i important, spuse, dar ai vrea să mă anunți dacă afli ceva?

Iarăși schimbul de priviri cu Sanphet.

— Te anunță, domnule polițist, zise Sanphet.

Harry era la ea în birou, așteptând, când Liz intră în pripă, cu râsuflarea tăiată. Pe frunte avea mărgelușe de sudoare.

— Dumnezeule mare! zise. Se simte asfaltul prin pantofi, nu alta.

— Cum a fost întrunirea?

— În regulă, cred. Șefii ne-au felicitat pentru rezolvarea cazului și n-au pus întrebări amănunțite despre raport. Ba chiar au înghițit-o și pe aia cu informatorul anonim care ne-a dus la Klipra. Dacă șeful o fi crezut că-i ceva putred la mijloc aici, a decis să nu facă zarvă.

— Nici nu mă așteptam, că doar n-ar avea nimic de câștigat.

— E cumva cinism, domnule Hole?

— Ba deloc, domnișoară Crumley. Doar un tânăr și naiv detectiv de poliție care începe să înțeleagă regulile jocului.

— Poate. Dar în adâncul inimii se bucură cu toții, probabil, că a murit Klipra. S-ar fi făcut niște dezvăluiri foarte neplăcute, dacă se ajungea la tribunal — și nu doar pentru niște șefi din poliție, ci și pentru autoritățile din cele două țări.

Liz își azvârlă pantofii din picioare și se lăasă mulțumită pe speteaza scaunului. Arcurile scaunului scârțâiră, în vreme ce aroma inconfundabilă de picioare asudate se răspândea prin încăpere.

— Da, le cam convine suspect de multora, nu crezi? zise Harry.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Nu-mi miroase a bine.

Liz aruncă o privire spre degetele de la picioare, apoi îl privi pe Harry.

— Ți-a mai spus vreodată cineva că ești paranoic, Harry?

— Cum să nu. Dar asta nu-nseamnă că omuleții verzi *nu sunt* pe urmele tale, îți dai seama.

Liz părea să nu mai înțeleagă nimic.

— Relaxează-te, Harry.

— O să încerc.

— Când pleci, aşadar?

— Imediat ce-am vorbit cu patologul şi cu cei de la laborator.

— De ce vrei să vorbeşti cu ei?

— Ca să scap de paranoia. Ştii tu... vreo câteva idei nebuneşti de-ale mele.

— Bine. De mâncat ai mâncat?

— Da, minţi Harry.

— Hm, ce nu-mi place să mănânc singură. N-ai putea să-mi ţii companie?

— Altă dată?

Harry se ridică şi ieşi.

Tânărul patolog îşi curăţa ochelarii în timp ce vorbea. Pauzele erau uneori atât de lungi, încât Harry se întrebă dacă şirul de vorbe rostite fără grabă ajunsese la final. Dar apoi se auzea un alt cuvânt şi încă unul, dopul din laringe sărea şi omul continua. Parcă s-ar fi temut ca Harry să nu-i critice engleza.

— Bărbatul a stat acolo maximum două zile, spuse doctorul. Dacă ar fi stat mai mult în căldura asta, corpul — aici îşi umflă obrajii şi desfăcu braţele — ar fi fost ca un balon imens umplut cu gaz. Şi s-ar fi simţit mirosul... În ce priveşte fata — se uită la Harry şi îşi umflă din nou obrajii —, la fel.

— Cât de rapid a murit Klipra după împuşcătură?

Doctorul îşi umezi buzele; Harry avu senzaţia că percepe, fizic, trecerea timpului.

— Rapid.

— Şi fata?

Doctorul își băgă batista în buzunar.

— Instantaneu.

— Adică s-ar fi putut mișca vreunul după împușcătură, să aibă convulsii ori ceva asemănător?

Doctorul își potrivi pe nas ochelarii, se asigură că stau drept, apoi îi scoase iarăși.

— Nu.

— Am citit că, la Revoluția Franceză, înainte de ghilotină, când execuțiile erau încă făcute manual, condamnatului i se spunea că uneori călăul mai greșea și că, dacă se puteau ridica și pleca de pe eșafod după aceea, erau liberi. Și se pare că unii au încercat să se ridice fără cap și să meargă câțiva pași, pentru ca apoi să se prăbușească în chiotele mulțimii, firește. Dacă îmi amintesc bine, un om de știință a explicat că e cu puțință ca, până la un punct, creierul să fie preprogramat și ca mușchii să-și continue funcționarea din cauza cantității uriașe de adrenalină care este pompată în inimă înainte de retezarea capului. Cum se întâmplă cu găinile decapitate.

Doctorul surâse disprețuitor.

— Foarte amuzant, domnule detectiv. Dar mă tem că-s numai fabulații.

— Atunci cum explicați asta?

Îi întinse doctorului o fotografie înfățișându-i pe Klipra și pe Runa întinși pe jos. Doctorul se uită la poză, apoi își puse iarăși ochelarii și o studie amănunțit.

— Ce să explic?

Harry arată spre poză.

— Asta. Mâna lui e acoperită de părul ei.

Doctorul clipi, de parcă un fir de praf intrat în ochi l-ar fi împiedicat să vadă ce vedea și polițistul.

Harry alungă o muscă.

— Știți, nu-i așa, că subconștientul ajunge să tragă instinctiv concluzii?

Doctorul dădu din umeri.

— Ei bine, fără să fiu conștient de asta, mintea mea a concluzionat că Ove Klipra trebuie să fi fost întins pe dușumea când s-a împușcat, fiindcă e singurul fel în care mâna lui ar fi putut să fie deja sub păr. Însă unghiul în care a fost tras proiectilul arată că era în picioare. Cum ar fi putut s-o împuște și-apoi să se împuște pe el și totuși să aibă părul ei peste mână, și nu sub ea?

Doctorul își scoase ochelarii și se apucă din nou să lustruiască lentilele.

— Poate că ea a tras cu arma, zise, însă Harry plecase deja.

Harry își dădu jos ochelarii de soare și se uită, cu ochi mijiți de usturime, în restaurantul umbros. O palmă flutură prin aer și o apucă spre o masă de sub un palmier. O rază de soare căzu pe rama de oțel a ochelarilor într-o străfulgerare de lumină, în vreme ce bărbatul se ridica.

— Ai primit mesajul, văd, spuse Dagfinn Torhus.

Cămașa lui avea pete mari și întunecate la subsuori și un sacou era pus pe spătarul scaunului.

— Inspectoarea Crumley a zis c-o să suni. Ce te-aduce pe aici? zise Harry, întinzându-i mâna.

— Corvezi administrative la ambasadă. Am sosit de dimineață ca să rezolv cu niște documente. Și avem de numit un nou ambasador.

— Pe Tonje Wiig?

Torhus surâse.

— Vom vedea. Sunt multe de luat în considerare. Ce se poate mânca pe-aici?

Un chelner se apropiase de masă deja, iar Harry îl privi întrebător.

— Țipar, zise chelnerul. Specialitate vietnameză, cu vin rosé vietnamez și...

— Nu, mersi, zise Harry chiorându-se în meniu și arătând cu degetul la supa cu lapte de cocos. Cu apă minerală, te rog.

Torhus ridică din umeri și făcu semn că vrea același lucru.

— Felicitări, zise apoi directorul, băgându-și între dinți o scobitoare. Când pornești spre casă?

— Mulțumesc, dar mă tem că felicitările sunt cam premature, Torhus. Au mai rămas niște nelămuriri în toată povestea.

Scobitoarea se opri.

— Nelămuriri? Nu e treaba ta să te ocupi de ele. Îți faci bagajul și pleci.

— Nu-i așa de ușor.

Ochii albaștri și duri de birocrat fulgerară.

— S-a terminat, pricepi? Cazul a fost lămurit. Ieri a apărut în toate ziarele din Oslo că Ove Klipra l-a omorât pe ambasador și pe fiică-sa. Dar o să supraviețuim, Hole. Presupun că te referi la șeful poliției din Bangkok, care zice că nu vede niciun motiv pentru faptă și că făptașul, Klipra, era poate nebun. Așa de simplu și atât de imposibil de înțeles. Dar lucrul de căpătâi e ca lumea să creadă asta. Și lumea crede.

— Deci scandalul e ținut în frâu?

— Da și nu. Am reușit să păstrăm confidențialitatea în privința chestiilor de la motel. Partea bună e că prim-ministrul nu a fost implicat în scandal. Avem acum altele pe cap. Presa ne-a sunat aici ca să întrebe de ce vestea ucidării ambasadorului n-a fost făcută publică mai din timp.

— Și ce le spui?

— Ce naiba să le spun? Probleme cu limba, neînțelegeri, poliția thailandeză care ne-a trimis informații incomplete, genul ăsta de chestii.

— Și presa se mulțumește cu explicația asta?

— Deloc. Dar nici nu ne pot acuza că i-am dezinformat. În comunicatul de presă apare că ambasadorul a fost găsit mort într-un hotel, ceea ce este corect. Ce-ai zis când i-ați găsit pe fiica lui și pe Klipra, Hole?

— N-am zis nimic, făcu Harry și trase de mai multe ori aer adânc în piept. Uite ce, Torhus, am găsit vreo două reviste porno la Klipra acasă care dau de înțeles că era pedofil. Asta n-a apărut în niciun raport al poliției.

— Așa? Măi, măi, zise celălalt cu o voce care nu trăda nicio clipă că ar fi ascuns ceva. În orice caz, misiunea ta în Thailanda s-a sfârșit și Møller te vrea înapoi cât mai iute cu putință.

Supa clocotită cu lapte de cocos fu așezată pe masă; Torhus se uită neîncrezător în castron. Ochelarii i se aburiră.

— *Verdens Gang* sigur o să-ți facă o poză arătoasă când ajungi la aeroportul Fornebu, zise pe un ton mușcător.

— Încearcă chestiile roșii, zise Harry, arătându-i cu degetul.

Vineri, 24 ianuarie

Dacă te luai după Liz, Supawadee era persoana care rezolva majoritatea cazurilor de omucidere din Thailanda. Instrumentele sale de căpătâi erau un microscop, niște eprubete și hârtie de turnesol. Se așezase de cealaltă parte a mesei și era deosebit de zâmbăreț.

— Așa este, Harry. Bucățelele de tencuială pe care ni le-ai adus conțin același diluant ca praful de pe șurubelnița găsită în mașina ambasadorului.

În loc să se mulțumească să răspundă cu da sau nu nedumeririlor lui Harry, repeta întreaga întrebare pentru a nu lăsa loc vreunei neînțelegeri. Supawadee se pricepea la lingvistică; știa că în engleză întrebările și răspunsurile pot fi complicate pentru un thailandez. Dacă Harry ar fi luat autobuzul greșit în Thailanda, ar fi început să aibă dubii că-i pe drumul cel bun și ar fi întrebat un localnic: „Ăsta nu-i autobuzul spre Hua Lamphong, așa-i?“, cu intonația și accentul corect, localnicul ar fi putut să răspundă „ba da“, în sensul de „da, ai dreptate, ăsta nu e autobuzul spre Hua Lamphong.“ *Farang*-ii știau că se mai întâmplă. Experiența

lui Supawadee era că majoritatea străinilor ăstora, fiind mai puțin inteligenți, nu-și dădeau seama cum funcționează întrebatul, așa că ajunsese la concluzia că cel mai bine era să le răspundă complet la întrebări.

— Și asta e corect, Harry. Conținutul sacului aspiratorului de la cabana lui Klipra s-a dovedit a fi foarte interesant. Conținea fibre din mocheta mașinii ambasadorului, din haina ambasadorului și din sacoul lui Klipra.

Harry primi asta cu un entuziasm tot mai sporit.

— Dar cele două casete pe care le-am trimis aici? Le-ați trimis la Sydney?

Supawadee zâmbi și mai radios, dacă așa ceva era cu puțință, fiindcă de partea asta era cel mai încântat.

— E secolul 20, domnule detectiv, nu *trimitem* casete. Ar fi durat cel puțin patru zile. Le-am înregistrat pe suport digital și le-am trimis pe e-mail la experții voștri.

— Serios, chiar se poate face asta? întrebă Harry, pe jumătate ca să-l bucure pe Supawadee, pe jumătate resemnat, fiindcă înnebuniții după computere îl făceau mereu să simtă că a îmbătrânit. Și ce-a spus Jésus Marguez?

— La început i-am zis că era absolut imposibil de stabilit din ce fel de incintă a sunat cineva, bazându-te pe un robot *telefon*ic. Însă amicul său a fost extrem de persuasiv. A vorbit mult despre frecvențe dominante și hertzi, lucru extrem de educativ. Știați că, de pildă, într-o microsecundă urechea poate distinge între un milion de sunete diferite? Cred că el și cu mine am putea...

— Concluzie, Supawadee?

— Concluzia dumnealui a fost că cele două înregistrări provin de la persoane diferite, însă e foarte probabil să fi fost imprimate în aceeași încăpere.

Harry simți că inima i-o ia la galop.

— Și cum e cu carnea din congelator?

— Iarăși ai avut dreptate, Harry. Carnea din congelator era de porc.

Supawadee clipi și râse, cuprins de-o desfătare neșpusă. Harry știu că nu isprăvise.

— Și?

— Dar sângele nu era doar de porc. O parte din el era uman.

— Și se poate ști de la cine e?

— Păi... vor mai trece câteva zile până ce obțin un răspuns definitiv la testul ADN, așa că provizoriu v-aș putea oferi doar un răspuns cu o acuratețe de 90 de procente.

Dacă Supawadee ar fi avut o trompetă, Harry era sigur că ar fi cântat mai întâi un marș triumfal.

— Sângele e al prietenului nostru, *nai* Klipra.

Harry reuși, după ceva insistențe, să vorbească cu Jens la acesta în birou.

— Cum merge, Jens?

— OK.

— Ești sigur?

— Ce vrei să zici?

— Pari..., începu Harry, dar nu izbuti să găsească un cuvânt potrivit, ... un pic trist.

— Da... Nu... Nu-i ușor de zis. Și-a pierdut toată familia și...

Vocea îi pieri.

— Și tu?

— Nu-ncepe.

— Haide, Jens.

— Faza e că, dacă am vrut vreodată să mă opun acestui mariaj, acum mi-e absolut imposibil.

— Cum așa?

— Păi... Dumnezeu, sunt singura persoană pe care-o are în viața ei, Harry. Și știu c-ar trebui să mă gândesc la ea și la toate prin câte a trecut, dar în schimb mă gândesc la mine și la chestia în care m-am băgat. E clar că-s un om rău, dar toată chestia mă înspăimântă. Înțelegi?

— Așa cred.

— La naiba, dacă ar fi vorba numai despre bani... asta, măcar, înțeleg. Dar astea... cum le zice...

— Sentimente? sugeră Harry.

— Exact. Ce rahat complicat, râse fără veselie Jens. Oricum, mi-am băgat în cap ca o dată în viață să fac și eu o chestie în care să nu fiu eu cel mai important. Și-aș vrea să fii acolo și să-mi tragi un șut în cur dacă observi cel mai mic semn de rezistență. Hilde trebuie să se gândească la altele, așa că deja am stabilit data. Pe 4 aprilie. Paștele la Bangkok — cum îți sună? Deja încearcă să vadă și ceva bun în toate astea și aproape c-a decis s-o lase mai moale cu băutura. Îți trimit biletul prin poștă, Harry. Nu uita că mă bazez pe tine, așa că să nu-ndrăznești să te dai la fund.

— Dacă-s cel mai bun candidat pentru cavalier de onoare, nu-mi pot imagina ce viață socială ai, Jens.

— Pe toți pe care-i știu i-am tras în piept cel puțin o dată. N-aș vrea povești din astea în discursul cavalerului de onoare, înțelegi?

Harry râse.

— OK, dă-mi câteva zile de gândire. Dar te-am căutat, până la urmă, ca să te rog ceva. Încerc să aflu o chestie despre unul dintre proprietarii Phuridell, o companie pe nume Ellem LTD, dar în registrul companiilor n-am găsit decât o casuță poștală din Bangkok și confirmarea că s-a achitat capitalul social.

— Cred că-i un acționar mai nou. Numele nu l-am mai auzit. Dau niște telefoane să văd dacă pot afla ceva. Și te sun eu.

— Nu, Jens. E strict confidențial. Doar Liz, Løken și cu mine cunoaștem toate detaliile, deci nu trebuie să spui nimănui. Nici dacă ar ști toți ceilalți din poliție. Noi trei ne întâlnim în secret în seara asta, așa că ar fi grozav dacă ai afla ceva până atunci. Și te sun eu, bine?

— Bine. Pare o chestie de calibru greu. Aveam impresia că s-a terminat cu cazul.

— O să se termine în seara asta.

* * *

Vuietul ciocanului pneumatic râcâind pe piatră era asurzitor.

— Sunteți George Walters? răcni Harry în urechea omului cu cască galbenă pe care muncitorii în salopetă i-l arătaseră.

Omul se întoarse către el.

— Da, cu cine am onoarea?

La douăzeci de metri de ei, traficul se târa cu pas de melc. Încă o după-amiază în menghina ambuteiajelor.

— Detectiv Hole. Poliția norvegiană.

Walters făcu sul o schiță tehnică și i-o întinse unuia dintre cei doi bărbați de alături.

— A, da.

Îi făcu semn să ia o pauză celui care găurea cu pica-mărul și relativa tăcere, după ce mașinăria se opri, se așeză ca un filtru pe timpane.

— Un Wacker, zise Harry. LHV 5.

— Ați mai dat cu ochii de așa ceva, nu?

— Am lucrat într-o vară în construcții, cu ani în urmă. Mi-am dislocat un rinichi cu unul dintr-astea.

Walters dădu din cap aprobator. Sprâncenele i se decoloraseră de la soare și arăta obosit. Fața sa de bărbat între două vârste căpătase deja brazdele adânci ale ridurilor.

Harry arătă către șoseaua de beton care se întindea ca un apeduct roman printr-o pustietate pietroasă de case și zgârie-nori.

— Deci asta e SAFHB, salvarea Bangkokului?

— Da, făcu Walters, uitându-se în aceeași direcție. Stați pe ea în clipa asta.

Respectul care i se simțea în voce, plus faptul că se afla aici, nu într-un birou, îi dădură de înțeles lui Harry că șeful de la Phuridell era mai mulțumit să se ocupe cu ingineria decât cu hârțogăria contabilă. Era mai plăcut să vezi cum capătă formă proiectul decât să-ți bați capul să rezolvi problema cu datoria în dolari a companiei.

— Parcă-i Marele Zid Chinezesc, spuse Harry.

— Dar o să apropie oamenii, n-o să-i separe.

— Am venit să vă întreb câte ceva despre Klipra și proiectul de față. Și despre Phuridell.

— Tragic, făcu Walters, fără să specifice la ce anume se referea.

— L-ați cunoscut pe Klipra, domnule Walters?

— N-aș formula chiar așa. Ne-am întâlnit la niște consilii de acționari și m-a sunat de două ori, zise Walters și își puse o pereche de ochelari de soare. Atâta tot.

— V-a sunat de două ori? Dar Phuridell nu-i o companie măricică?

— Are mai bine de opt sute de angajați.

— Sunteți șeful aici și abia dacă vorbiți cu deținătorul companiei pentru care lucrați?

— Bun venit în lumea afacerilor.

Walters cuprinse cu privirea șoseaua și orașul, de parcă orice altceva nu l-ar fi privit nicidecum.

— A investit în Phuridell o sumă deloc neglijabilă. Încercați să spuneți că nu-i păsa?

— N-avea, e clar, obiecții în privința felului în care e condusă compania.

— Știți ceva despre o firmă numită Ellem Ltd.?

— Am văzut numele pe lista acționariatului. Am avut altele pe cap în ultima perioadă.

— Ca de pildă cum să rezolvați problema datoriei în dolari?

Walters se răsuci iarăși spre Harry, care văzu o versiune distorsionată a lui însuși în lentilele fumurii.

— De unde știți?

— Știu că aveți nevoie de refinanțare dacă e să continuați. Nu aveți obligația să furnizați informații, nemaifiind listați la bursă, așa că vă puteți ascunde problemele un timp, sperând să se ivească un salvator cu capital nou. Ar fi frustrant să aruncați prosopul acum, când sunteți în poziția de a obține mai multe contracte pentru SAFHB, nu?

Walters le făcu semn inginerilor să ia o pauză.

— Aș spune că salvatorul acela o să apară, continuă Harry. O să cumpere compania pe un preț de nimic și o să se îmbogățească probabil când vor începe să curgă contractele. Câte persoane știu de situația companiei?

— Uite ce-i, amice...

— Hole. Știe consiliul de administrație. Altcineva?

— Îi informăm pe acționari. În afară de ei, n-avem de ce să vorbim în gura mare despre afaceri care nu privesc pe nimeni altcineva.

— Cine credeți că va cumpăra compania, domnule Walters?

— Eu sunt director administrativ, ridică Walters tonul. Sunt angajat de acționari. Nu mă bag în chestiuni de proprietate.

— Chiar dacă ar putea să însemne concedierea dumneavoastră și a altor opt sute? Chiar dacă nu vi se va mai permite să continuați aici? făcu Harry semn cu bărbia către șarpele de beton care dispărea în pâclă.

Walter nu răspunse.

— Poate că e, de fapt, mai mult ca Drumul Galben din *Vrăjitorul din Oz* — ați văzut filmul?

George Walters încuviință din cap cu încetineală.

— Uitați, domnule Walters, l-am sunat pe avocatul lui Klipra și pe vreo câțiva acționari mai mărunți. În ultimele câteva zile, Ellem Ltd. a cumpărat partea dumneavoastră din Phuridell. Niciunul dintre ceilalți n-ar fi capabil de o refinanțare, așa că sunt mulțumiți că au ieșit din companie fără să-și piardă integral investiția. Ziceți că nu vă interesează proprietarii, domnule Walters, dar păreți un om responsabil. Ellem este noul dumneavoastră proprietar.

Walters își scoase ochelarii și se frecă la ochi cu dosul palmei.

— Ați vrea să-mi spuneți cine se află în spatele Ellem Ltd., domnule Walters?

Picamărul porni din nou, iar Harry trebui să se apropie ca să-i deslușească răspunsul.

Apoi dădu din cap.

— Am vrut doar să aud c-o spuneți, țiță la rându-i.

Vineri, 24 ianuarie

Ivar Løken știa că e sfârșitul. Nu-i cedase nicio fibră din trup însă gata, se termina. Panica venea în valuri, se revărsa peste el și se retrăgea. Și, în tot acest timp, știuse că-l așteaptă moartea. Era o concluzie exclusiv intelectuală, însă certitudinea ei îi picura în creștet ca un țurture ce se topea. În ziua când intrase în capcana cu bombă la My Lai, unde se alesese cu o țeapă de bumbac puțind a căcat prin coapsă și cu o alta străpungându-i talpa și suind până la genunchi, nu se gândise nicio clipită la moarte. Când zăcuse scuturat de febră în Japonia și-i spusese că piciorul trebuia amputat, iar el zisese că preferă să moară, știuse că moartea nu era o alternativă, că era imposibilă. Când îi aduseseră un anesteziec, azvârlise seringă din mâna asistentei.

O idioțenie. Și-l lăsaseră să-și păstreze piciorul. *Câtă vreme e durere, e viață*, scrijelise pe perete, deasupra capului. Stătuse aproape un an în spital la Okabe până să câștige bătălia cu propriu-i sânge infectat.

Își spuse că trăise o viață lungă. Lungă. Asta, până la urmă, era ceva. Și-i văzuse pe alții trecând prin lucruri și mai

rele. Așa că de ce să reziste? Corpul său spunea nu, așa cum și el spusese nu o viață întreagă. Spusese nu trecerii acelei granițe ori de câte ori dorința îl mânase, nu se lăsase bătut când armata îl concediasse, spusese nu milei de sine când umilința îl biciuise și-i redeschisese rănilor. De asta absorbise totul: războaie, suferință, brutalitate, curaj și umanitate. Putea deci spune, fără să se teamă, că trăise o viață lungă. Și nici măcar acum nu închise ochii; se mulțumi să clipească. Løken știa că-l paște moartea. Dacă ar fi putut, ar fi plâns.

Liz își privi ceasul. Era opt și jumătate și stătea cu Harry, în localul cu karaoke, de aproape o oră. Până și Madonna din poster începea să pară mai degrabă nerăbdătoare decât dornică.

— Pe unde umblă? zise.

— Løken o să vină, spuse Harry, care stătea la geam.

Ridicase jaluzelele și se uita la propria-i oglindire strecurându-se printre farurile mașinilor care se îmbulzeau pe șoseaua Silom.

— Când ai vorbit cu el?

— Imediat după ce-am vorbit cu tine. Era acasă, își curăța aparatul de fotografiat. O să vină.

Își apăsă dosul palmelor peste ochi. De dimineață, se trezise cu ei roșii.

— Să începem, zise.

— Cum adică?

— Trebuie să trecem prin tot, zise Harry. O ultimă reconstituire.

— OK, dar de ce?

— Liz, am fost în tot timpul asta pe o pistă greșită.

Lăsă sfoara din mână și jaluzelele căzură cu un pârâit, de parcă ceva greu s-ar fi prăbușit prin rămurișul unui copac.

Løken stătea pe un scaun. Pe o masă, înaintea lui, un șir de cuțite. Fiecare dintre ele în stare să ucidă un om în doar câteva secunde. Chiar, ciudat cât de ușor era să ucizi o altă ființă umană. Atât de ușor, încât uneori i se părea de necrezut că atâta lume izbutea să atingă vârsta senectuții. O mișcare circulară, cum ai coji o portocală, și gâtulejul era secționat. Sângele ieșea cu o asemenea putere, că moartea se producea în doar câteva clipe, asta dacă fapta era săvârșită de cineva priceput în meserie.

Înjunghierea în spate necesita o precizie mai mare. Puteai să lovești de douăzeci, de treizeci de ori fără să atingi ceva anume, nu făceai decât să hăcuiești, neletal, carne umană. Dar dacă știai anatomie, dacă știai să înțepi un plămân sau inima, era o joacă de copii. Dacă lovitura era dată din față, era mai bine să țintești jos și apoi să împingi în sus, ca să ajungi sub coșul pieptului, la organele vitale. Însă din spate era mai ușor dacă ținteai cât mai aproape de coloana vertebrală.

Și cât de ușor era să împuști pe cineva? Extrem de ușor. Ucisese prima oară în Coreea, cu o armă semi-automată. Țintise, apăsase pe trăgaci și văzuse un bărbat căzând. Atâta tot. Nici vorbă de remușcări, coșmaruri sau căderi nervoase. Poate din pricina războiului, însă nu credea ca asta să fie explicația completă. Poate-i lipsea empatia? Un psiholog îi explicase că era pedofil fiindcă sufletul îi era pătat. Ar fi putut la fel de bine să-i spună că era rău până în măduva oaselor.

— În regulă, ascultă-mă bine, zise Harry, care se așezase la masă în fața lui Liz. În ziua crimei, mașina ambasadorului

a ajuns acasă la Ove Klipra la ora șapte, dar nu ambasadorul conducea.

— Nu?

— Nu. Paznicul nu-și amintește de nimeni în sacou galben.

— Și?

— Doar ai văzut sacoul. Ar face o jachetă de lucrător la benzinărie să pară discretă. Crezi că se poate uita un asemenea sacou?

Ea clătină din cap, lăsându-l pe Harry să continue.

— Șoferul a parcat în garaj, a sunat la ușa laterală și, când Klipra a deschis, s-a trezit probabil că se uită direct în țeava unei arme. Vizitatorul a intrat, a închis ușa și l-a rugat politicos pe Klipra să deschidă gura.

— Politicos?

— Mai dau și eu poveștii un pic de culoare, bine?

Liz își țuguie buzele și își lipi un deget de ele.

— I-a băgat apoi țeava pistolului în gură, i-a ordonat s-o apuce între dinți și a tras, cu sânge-rece, fără să arate pic de milă. Glonțul a ieșit prin ceafa lui Klipra și a intrat în perete. Criminalul a șters sângele și... na, știi și tu ce mizerie se face.

Liz dădu din cap și-i făcu semn să continue.

— Pe scurt: persoana misterioasă a eliminat toate urmele. La final, a luat o șurubelniță din portbagaj și a folosit-o ca să scoată glonțul din perete.

— De unde știi?

— Am găsit urme de zugrăveală pe podeaua din hol și o gaură de glonț. Criminaliștii au arătat că soluția folosită la diluarea varului era aceeași cu cea găsită pe șurubelnița din portbagaj.

— Și după aceea?

— Criminalul s-a dus la mașină și a deplasat corpul ambasadorului, ca să pună șurubelnița la loc.

— Deci pe ambasador îl omorâse deja?

— O să revin mai târziu la asta. Criminalul s-a îmbrăcat cu costumul ambasadorului, a intrat în birou la Klipra, a luat unul dintre cuțitele Shan și cheile de la ascunzătoare. A și sunat la biroul lui Klipra — un apel scurt — și a luat cu el caseta pe care era conversația. Apoi a aruncat în portbagaj corpul lui Klipra și a plecat de acolo cam în jur de ora opt.

— Nu te prea urmăresc, Harry.

— La opt și jumătate, a ajuns la motelul lui Wang Lee.

— Fii serios, Harry. Wang Lee l-a identificat pe ambasador drept persoana care a închiriat camera.

— Wang Lee n-avea de ce să suspecteze că mortul din pat nu era aceeași persoană cu cel care luase camera. El n-a văzut decât un *farang* în costum galben, cu fața ascunsă de ochelari de soare. Și nu uita că ambasadorul avea un foarte băttor la ochi cuțit înfipt în spinare când a trebuit Wang Lee să-l identifice.

— Da, și cum rămâne cu cuțitul?

— Ambasadorul a fost omorât cu un cuțit, da, însă cu mult înainte să fie dus la motel. Un cuțit lapon, așa îmi închipui, de vreme ce era uns cu untură de ren. Poți cumpara un asemenea cuțit mai peste tot în zona Finnmark din Norvegia.

— Dar doctorul a spus că rana se potrivește cu lama cuțitului Shan.

— Păi, așa și e. Cuțitul Shan e mai lung și mai lat decât cel lapon, deci e imposibil de sesizat că a fost folosit un alt cuțit mai întâi. Urmărește-mă. Ucigașul a venit la hotel cu două cadavre în portbagaj, a cerut o cameră cât

mai departe de recepție, ca să poată da mașina în spate și să poată căra cadavrul lui Molnes cei câțiva metri până în cameră. A cerut și să nu fie deranjat până ce nu anunța că e gata. Ajuns în cameră, s-a schimbat din nou și l-a îmbrăcat pe ambasador cu costumul. Dar era presat de timp și a greșit. Ții minte ce-am zis, că ambasadorul avea în mod evident o întâlnire cu o femeie, de vreme ce-și strânsese cureaua cu o gaură mai mult decât de obicei?

Liz țâțâi a mirare.

— Criminalul n-a observat urma uzată de pe curea când a strâns-o. O greșeală mărunță, nimic care să-l dea în vileag, dar una dintre multele chestii mici și banale care duc la concluzia că omorul ăsta a fost pus în scenă. Odată Molnes întins pe pat, criminalul a înfipt cu atenție cuțitul Shan în rana făcută dinainte, apoi a șters mânerul și a eliminat orice urmă.

— Asta explică totodată și de ce nu era prea mult sânge în cameră. Fiindcă a fost omorât altundeva. De ce n-a observat doctorul asta?

— E întotdeauna dificil de spus cât de mult va sângea o rană de cuțit. Depinde de ce artere sunt retezate și de cât de mult oprește lama curgerea fluidului. Nimic nu pare, la prima vedere, ieșit din comun. În jurul orei nouă, a plecat de la motel cu cadavrul lui Klipra în portbagaj și s-a dus la ascunzătoarea lui Klipra.

— Știa unde-i casa? Atunci probabil că-l știa pe Klipra.

— Îl cunoștea foarte bine.

O umbră căzu peste masă și un bărbat luă loc de cealaltă parte a tăbliei. Balconul era deschis, expus gălăgiei asurzitoare a traficului, și întreaga încăpere duhnea a gaze de eșapament.

— Ești gata? întrebă Løken.

Gigantul cu codiță împletită îl privi, evident surprins că vorbea thailandeză.

— Sunt gata, răspunse.

Palid, Løken zâmbi. Se simțea peste măsură de trudit.

— Atunci ce mai aștepți? Dă-i drumul.

— Când a ajuns la ascunzătoarea lui Klipra, a deschis ușa și l-a îndesat pe Klipra în congelator. Apoi a spălat și dat cu aspiratorul prin portbagaj, ca să nu găsim nicio urmă a cadavrelor.

— Bine, dar cum de știi toate astea?

— Criminaliștii au găsit sângele lui Ove Klipra în congelator, iar în aspirator, fibre din portbagaj și de la cei doi bărbați uciși.

— Dumnezeu! Deci ambasadorul nu era un maniac al ordinii, cum ai declarat când i-am examinat mașina?

Harry zâmbi.

— Mi-am dat seama că ambasadorul nu era genul curat și ordonat când am dat cu ochii de biroul lui.

— Aud bine? Ai zis că ai făcut o *greșeală*? Da, ai zis.

Harry înălță degetul arătător.

— Dar Klipra era genul curat și ordonat. Totul în cabină părea bine curățat, organizat, mai ții minte? Era până și un suport în dulap pentru fixat aspiratorul. Numai că, atunci când am deschis dulapul, aspiratorul a căzut. De parcă cel care-l folosisese n-ar fi știut cum să aranjeze lucrurile pe-acolo. Asta m-a făcut să trimit laboratorului punga de colectare din aspirator.

Liz clătină încetișor din cap, în vreme ce Harry continua.

— Când am văzut carnea aia din congelator, mi-am dat seama că poți ține un mort cu săptămânile acolo, fără să facă...

Harry își umflă obrajii și pufni, însoțindu-se de un gest lămuritor al mâinilor.

— Ai ceva la cap, zise Liz. Ar trebui să te vadă un doctor.

— Vrei sau nu să auzi și restul?

Voia.

— După aceea a plecat cu mașina la motel, a parcat-o și a intrat în cameră, unde a pus cheia mașinii în buzunarul lui Molnes. Apoi a dispărut fără urmă în noapte — literalmente.

— Stai așa! Nouă ne-a luat 90 de minute să ajungem la cabană, așa-i? De aici ar fi cam aceeași distanță. Amica noastră, Dim, l-a găsit la unsprezece jumate, adică la două ore și jumătate de când spui că ucigașul părăsise motelul. N-ar fi avut cum să revină acolo înainte să fie găsit cadavrul. Sau ai uitat asta?

— Deloc. Ba chiar am și parcurs distanța cu mașina. Am început la ora nouă, am așteptat jumătate de oră la cabană și-am condus înapoi.

— Și?

— Am ajuns înapoi la douăsprezece și un sfert.

— Vezi? Nu se potrivește.

— Îți amintești ce-a zis Dim despre mașină când am interogat-o?

Liz își mușcă buza de sus.

— Nu ținea minte nicio mașină. Fiindcă nu era acolo. La douăsprezece fără un sfert erau la recepție, așteptând să vină poliția, și n-au băgat de seamă cum s-a strecurat mașina pe alee.

— Cristoase, credeam că avem de-a face cu un criminal precaut. Putea să cadă pe mâna poliției la întoarcere.

— A fost precaut, dar nu putea anticipa că omorul va fi descoperit înainte să se întoarcă. Înțelegerea fusese ca Dim să vină doar după ce-o suna el ca s-o cheme, nu? Dar Wang Lee n-a mai avut răbdare și aproape că i-a dat planul peste cap. Criminalul nici nu cred c-a bănuțit ceva când a pus în buzunarul ambasadorului cheile de la mașină.

— Deci noroc chior?

— Omul ăsta nu lasă nimic pe seama norocului.

Probabil că-i manciurian, își zise Løken. Din provincia Jilin, poate. În timpul Războiului Rece i se spusese că Armata Roșie își recruta de acolo mulți soldați, fiindcă erau atât de înalți. Nu prea avea logică, fiindcă se adânceau mai mult în noroi și erau ținte mai vizibile. Celălalt se opri în spatele lui, fredonând o melodie. Løken n-ar fi putut jura, dar aducea cu *I Wanna Hold Your Hand*.

Chinezul luase de pe masă un cuțit, dacă se poate numi cuțit un săbioi curbat de 70 de centimetri. Îl cântări în mâini, ca un jucător de baseball care-și alege o băț, apoi îl ridică deasupra capului fără o vorbă. Løken strânse din dinți. În același timp, picoteala plăcută a sedării cu barbiturice care-i fusese aplicată se spulberă, sângele îi îngheță în vene și își pierdu controlul. Începu să țipe și să se zbată în legăturile de piele care-i pironeau mâinile de masă, în vreme ce fredonatul se apropia din spate. O mână îl apucă de păr, îi smuci capul îndărăt și în gură îi fu îndesată o minge de tenis. Simți suprafața păroasă pe limbă și pe cerul gurii — absorbea scuipatul precum sugativa. Țipetele îi deveniră gemete slabe.

Garoul care-i înconjura brațul fusese strâns atât de tare, încât nu mai simțea de mult nimic în zonă, iar când satârul curbat coborî cu un bufnet surd și nu simți nimic, crezu preț de o clipă că lovitura îl ratase. Apoi își văzu brațul drept de cealaltă parte a lamei. Pumnul fusese strâns și acum se desfăcea. Tăietura retezase mâna cu totul. Văzu două oase albe, despicate, ieșind la iveală. Radiusul și cubitusul. Le văzuse la alții, dar niciodată pe-ale lui. Nu curgea prea mult sânge, din cauza garoului. Nu era adevărat ce ziceau unii, că o amputare făcută brusc nu doare. Durerea devenea insuportabilă. Așteptă șocul, starea paralizantă de beznă a minții, însă i se refuza și aceea. Bărbatul care fredonase îi înfipse în braț o seringă, prin cămașă, fără măcar să încerce să găsească o venă. Asta era așa de grozav la morfină. Funcționa oriunde o băgai. Își dădu seama că ar fi putut supraviețui. Un timp destul de îndelungat. Cât de mult voiau ei.

— Și cum stă treaba cu Runa Molnes? zise Liz, scobindu-se între dinți cu un chibrit.

— Putea s-o ia oricând cu mașina, replică Harry.

— Și apoi a dus-o în ascunzătoarea lui Klipra. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Sângele și gaura de glonț din fereastră sugerează că a fost împușcată înăuntru. Probabil imediat ce au ajuns.

Aproape că îi era ușor când vorbea așa despre ea, ca victimă a crimei.

— Pe asta n-o înțeleg, zise Liz. De ce ar răpi-o și ar omorî-o imediat? Credeam că scopul ucigașului era s-o folosească pentru oprirea anchetei. Lucru pe care îl putea face doar dacă Runa Molnes rămânea în viață. Poate că voiai dovezi că e încă vie înainte să cedezi cererilor lui.

— Și cum puteam să cedez cererilor lui? întrebă Harry. Întoarce-te în Norvegia și, pac, Runa poate să alerge zâmbitoare acasă? Iar răpitorul putea răsufla ușurat doar fiindcă i-am promis eu c-o să fie lăsat în pace, chiar deja n-ar mai fi avut alte mijloace ca să facă presiuni? Tu așa ai fi văzut desfășurarea evenimentelor? Credeai c-o să-i dea pur și simplu drumul...?

Harry observă privirea femeii și își dădu seama că ridicase vocea. Tăcu.

— Nu, nicidecum. Eu vorbeam despre ce gândea criminalul, făcu Liz, ținându-l mai departe cu privirea.

Cuta de îngrijorare dintre sprâncene își recăpătase locul.

— Scuză-mă, Liz, zise el, apăsându-și mandibula cu buricele degetelor. Cred că-s obosit.

Se ridică și se duse iarăși la fereastră. Răceala dinăuntru și aerul înfierbântat și umed de afară se combinaseră și depuseseră pe sticlă un strat fin și cenușiu de condens.

— Nu a răpit-o fiindcă s-ar fi temut c-o să aflu mai multe decât ar fi trebuit. N-avea de ce să creadă asta; din punctul lui de vedere, eram orb ca o cârțiță.

— Atunci care a fost motivul răpirii? Să ne confirme teoria că Ove Klipra a fost în spatele uciderii ambasadorului și a lui Jim Love?

— Asta a fost un motiv secundar, spuse Harry, uitându-se către geam. Motivul principal era că ar fi trebuit oricum s-o omoare și pe ea. Când am...

Auziră sunetul slab al unor note de bas în încăperea alăturată.

— Da, Harry?

— Când am văzut-o eu, era deja condamnată.

Liz trase aer în piept.

— S-a făcut aproape nouă. Poate c-ar trebui să-mi spui cine-i criminalul înainte să apară Løken, nu?

Løken își încuiase ușa apartamentului la ora șapte și ieșise pe stradă să ia un taxi până la Millie's Karaoke. Văzuse imediat mașina. Era o Toyota Corolla și bărbatul de la volan părea să umple întregul vehicul. Văzu, pe locul din dreapta, conturul unei alte persoane. Se întrebă dacă să se ducă la ei și să afle ce poșteau, însă decise ca mai întâi să-i testeze. Credea că știe ce vor și cine-i trimisese.

Løken făcu semn unui taxi. Văzu, după ce străbătu câteva cvartale, că Toyota îl urmărea într-adevăr.

Șoferul taxiului observă că europeanul din spate nu era turist și renunță la oferta cu masajul. Însă, după ce Løken îi ceru să facă niște ocoluri, păru să-și schimbe opinia. Løken își încrucișă privirea cu el în oglindă.

— Admirați priveliștea, domnule?

— Da, vreau să mă bucur un pic de priveliște.

După zece minute nu mai era loc de îndoială. Planul era, evident, ca Løken să-i ducă pe cei doi polițiști la locul de întâlnire secret. Se întrebă cum de se prinsese șeful poliției de întrunirile lor. Și de ce i se părea așa o gaură-n cer că unul dintre inspectorii lui coopera într-un fel mai puțin formal cu străinii. Nu era poate ca la carte, dar obținuseră rezultate.

Pe șoseaua Sua Pa traficul încremeni. Șoferul se vârî într-un spațiu dintre două autobuze și arătă spre pilonii care se construiau. O grindă de oțel căzuse și ucisese un motociclist săptămâna trecută. Citise despre asta. Publicaseră și fotografii în ziar. Șoferul clătină din cap, scoase o cârpă și se apucă să frece bordul, geamurile, figurina întruchipându-l pe Buddha și poza familiei regale, apoi

lăbărță peste volan, oftând, foile unui exemplar din *Thai Rat* și îl deschise la paginile de sport.

Løken se uită prin lunetă. Între ei și Toyota Corolla erau doar două mașini. Își privi ceasul. Șapte și jumătate. Avea să întârzie, chiar dacă nu putea să se dezbrace de cei doi idioți. Løken luă o decizie și-l bătu pe umăr pe taximetrist.

— Văd pe cineva cunoscut, spuse în engleză și arătă undeva, în spate.

Șoferul era sceptic, bănuia că *farang*-ul vrea s-o șteargă fără să plătească.

— Mă întorc într-un minut, zise și ieși cu greutate din mașină.

O zi mai puțin de trăit, își zise în timp ce inspira suficient dioxid de carbon cât să asfixieze o familie de șobolani, apoi porni calm, printre vehicule, către Toyota. Unul dintre faruri era probabil dereglat, fiindcă lumina lui îi cădea direct pe față. Se pregăti să vorbească, deja așteptând cu nerăbdare să le vadă mutrele surprinse. Løken ajunse la doar doi metri de mașină și începu să discearnă siluetele celor doi din mașină. Simți deodată că nu mai era așa sigur pe el. Ceva din felul în care arătau nu părea în regulă. Chiar și dacă ținea seama că polițaii, în general, nu străluceau de deșteptăciune, știau cel puțin că discreția era prima condiție când urmărești pe cineva. Bărbatul de pe scaunul pasagerului purta ochelari de soare, în ciuda faptului că soarele apusese de ceva vreme, iar gigantul care conducea ieșea prea tare în evidență. Løken era pe cale să se întoarcă din drum, dar portiera mașinii se deschise chiar atunci.

— Hei, domnu', zise o voce molatică.

O încurcase. Încercă să ajungă înapoi la taxi, însă îi blocase drumul o mașină care între timp se strecurase

într-un spațiu liber. Se uită peste umăr la Corolla. Chinezul venea către el. „Hei, domnu’”, repetă acesta în vreme ce mașinile de pe banda opusă începeau să miște. Suna ca și cum ar fi șoptit într-un uragan.

Løken omorâse cândva un om cu mâinile goale. Îi strivise laringele cu muchia palmei, exact așa cum fuseseră antrenați în Wisconsin. Asta însă fusese demult, în tinerețe. Și atunci fusese înfricoșat. Acum însă se simțea doar furios.

Probabil că n-ar fi fost, oricum, nicio diferență.

Când simți că-l cuprind cele două brațe și își dădu seama că-i ridicat de la pământ, știu că n-ar fi fost nicio diferență. Încercă să țipe, însă nu mai avea în plămâni aer cu care să-și facă să vibreze corzile vocale. Văzu cum se rotește cerul înstelat, încetișor, înainte să fie băgat în interiorul tapițat al mașinii.

Simți pe gât o răsuflare fierbinte și gâdilătoare și aruncă o privire prin parbriz. Bărbatul cu ochelari de soare se oprise lângă taxi și-i întindea niște bancnote șoferului, prin geamul deschis. Strânsoarea se domoli, dându-i voie să tragă lacom și tremurător în piept aerul viciat, sorbindu-l de parcă ar fi fost apă de izvor.

Taximetristul închise geamul și omul cu ochelari de soare o porni înapoi către ei. Își scosese între timp ochelarii și, când păși în lumina farului dereglat, Løken îl recunoscu.

— Jens Brekke? șopti cu uluire.

Vineri 24 ianuarie

— Jens Brekke? izbucni Liz.

Harry încuviință din cap.

— Imposibil! Dar cum rămâne cu alibiul, cu banda care nu se poate modifica, unde apare că și-a sunat sora la ora 8?

— Așa-i, *chiar* a sunat-o, doar că nu de la birou. L-am întrebat de ce și-ar suna sora obsedată de muncă acasă în timpul programului de lucru. A zis că uitase cât era ceasul în Norvegia.

— Și?

— Ai mai auzit de un broker valutar care *uită* ce oră e în altă țară?

— Nu înțeleg.

— Totul s-a limpezit când am văzut că avea și Klipra o mașinărie similară. După ce l-a împușcat pe Klipra, a sunat pe robotul surorii lui — știind că n-o să fie acasă — din biroul lui Klipra și a luat banda cu el. Arată când a sunat, dar nu și de unde. Nu ne-am gândit la posibilitatea ca banda să fie de pe un alt dispozitiv. Dar pot dovedi că banda a fost luată din biroul lui Klipra.

— Cum?

— Ții minte că după-amiaza devreme, pe 7 ianuarie, Klipra a fost sunat de pe mobilul ambasadorului? Nu apare pe niciuna dintre înregistrările de la biroul lui.

Liz râse.

— Deci jigodia și-a fabricat un alibi beton și a rămas în închisoare așteptând să-și joace atuul, ca să pară cât mai convingător cu putință?

— Îmi pare că aud admirație în vocea ta, doamnă inspectoare.

— E pur profesională. Crezi că a plănuit asta de la început?

Harry se uită la ceas. Creierul său începuse să proceseze un mesaj care-l anunța că ceva nu era în regulă.

— Dacă e să fiu sigur de ceva, atunci sunt sigur că tot ce a făcut Brekke a fost plănuit. N-a lăsat niciun detaliu la voia întâmplării.

— Cum de ești sigur?

— Păi, zise Harry, lipindu-și de obraz un pahar gol, mi-a spus-o chiar el. Urăște riscul. Nu joacă decât dacă știe c-o să câștige.

— Presupun că ți-ai dat seama și cum l-a omorât pe ambasador, atunci?

— Mai întâi l-a însoțit în parcare subterană. Recepționista poate să confirme. Apoi a luat liftul până sus. Fata pe care a invitat-o în oraș în lift poate confirma. Probabil că l-a ucis pe ambasador în parcare, l-a înjunghiat în spinare cu cuțitul lapon când ambasadorul se urca în mașină, apoi i-a luat cheile și l-a băgat în portbagaj. Apoi a încuiat mașina, s-a dus la ascensor și a așteptat să apese altcineva butonul, ca să fie sigur că se întâlnește cu cineva pe drumul de întoarcere.

— Ba chiar a invitat-o în oraș, ca să și-l amintească.

— Mda. Dacă apărea altcineva, ar fi născocit un plan diferit. După care și-a închis telefonul ca să pară că-i ocupat, a luat iarăși liftul până jos și s-a dus până la Klipra cu mașina ambasadorului.

— Dar dacă l-a omorât pe ambasador în parcare, ar fi apărut pe film.

— De ce crezi că lipsea caseta de la sistemul de supraveghere? Firește că n-a încercat nimeni să saboteze alibiul lui Brekke. L-a făcut pe Jim Love să-i dea caseta. În seara în care ne-am întâlnit la meciul de box, se grăbea să revină la birou. Nu ca să discute cu clienți americani, ci ca să se vadă cu Jim Love, de la care să obțină înregistrarea cu el omorându-l pe ambasador. Și ca să reprogrameze temporizatorul, făcând să pară că cineva încearcă să-i saboteze alibiul.

— De ce n-a scos, pur și simplu, caseta originală?

— E perfecționist. Știa că vreun detectiv tânăr și isteț are să-și dea seama, mai devreme ori mai târziu, că înregistrarea și timpul nu se potrivesc.

— Cum?

— Fiindcă a folosit o bandă din altă seară ca să înregistreze peste scena respectivă. La un moment dat, poliția ar fi vorbit cu angajații din clădire, care ar fi putut să declare că trecuseră pe lângă camera de filmat între ora cinci și cinci jumătate, pe 7 ianuarie. Dovada că s-a umblat la bandă este, firește, că ei *nu* apar pe înregistrare. Ploaia și urmele ude de cauciuc înseamnă doar că ne-am prins mai repede decât am fi făcut-o altminteri.

— Deci n-ai fost mai deștept decât a vrut el să fii?

Harry strânse din umeri.

— Nu... dar pot trăi cu asta. Jim Love n-a putut. A fost plătit cu opiu otrăvit.

— Fiindcă era martor?

— Cum ziceam, lui Brekke nu-i place să riște.

— Dar care ar fi motivul?

Harry pufni, scoțând un sunet ca și cum un vehicul gigant ar fi pus frână.

— Mai ții minte cum ne întrebam dacă dreptul de a dispune de peste 50 de milioane de coroane timp de șase ani ar fi un motiv destul de bun pentru uciderea ambasadorului? Nu a fost. Dar să ai banii ăștia pentru tot restul vieții s-a dovedit, pentru Jens Brekke, un motiv suficient să ucidă trei persoane. Potrivit testamentului, Runa ar fi moștenit banii dacă era majoră, însă, cum nu se precizează nimic pentru eventualitatea morții ei, banii ar fi intrat, evident, în linia normală de succesiune. Adică averea ar fi trecut la Hilde Molnes. Testamentul nu-i interzice să capete acces la bani acum.

— Și cum o s-o facă Brekke să-i dea lui banii?

— Nu trebuie să facă nimic. Hilde Molnes mai are șase luni de trăit. Suficient cât să se mărite cu el și îndeajuns ca Brekke s-o facă pe gentlemanul perfect.

— A scăpat deci de soț și de fiică doar ca să moștenească averea după ce moare Hilde?

— Nu doar asta, zise Harry. A cheltuit deja banii.

Liz se încruntă.

— A preluat o companie aproape falimentară pe nume Phuridell. Dacă ce crede Barclays Thailanda că o să se întâmple chiar se întâmplă, compania ar putea valora de douăzeci de ori suma pe care a plătit-o.

— Atunci de ce ar vinde ceilalți?

— Potrivit lui George Walters, șeful Phuridell, „ceilalți” sunt niște acționari mărunți care au refuzat să-și vândă acțiunile lui Ove Klipra când acesta a devenit acționar majoritar, fiindcă știau că se coace ceva. Dar după

ce Klipra a dispărut din peisaj și au fost informați că datoria în dolari ar putea demola compania, au acceptat bucuroși oferta lui Brekke. Același lucru e adevărat și pentru firma de avocatură care administrează posesiunile lui Klipra. Prețul total de cumpărare e cam de 100 de milioane de coroane.

— Dar Brekke încă n-are banii.

— Walters spune că jumătate din sumă se dă la semnarea actelor, cealaltă jumătate, după șase luni. Nu știu cum va plăti prima jumătate. A strâns banii în alt fel.

— Și ce se întâmplă dacă ea nu moare în șase luni?

— Cred, nu știu de ce, că Brekke o să se asigure că se întâmplă lucrul ăsta. El îi pregătește băuturile...

Liz își îndreaptă privirea în sus, gânditoare.

— Nu s-a gândit că ar părea suspect dacă, în exact momentul ăsta, apare ca proprietar al Phuridell?

— Ba da, și de aceea a cumpărat acțiunile în numele unei companii numită Ellem Ltd.

— Cineva putea să afle că e în spatele ei.

— La suprafață nu e. Compania a fost înființată pe numele lui Hilde. Dar, firește, o va moșteni la moartea ei.

Liz alcătui cu buzele forma mută a literei „O”.

— Cum de ți-ai dat seama de toate astea?

— Cu ajutorul lui Walters, dar am intrat la bănuieli când am văzut la Klipra acasă lista cu acționarii de la Phuridell.

— Chiar?

— Ellem, zâmbi Harry. La început am crezut c-ar putea fi vreun nume de cod al lui Ivar Løken. Numai că soluția era încă și mai banală.

— Mă dau bătută.

— Ellem inversat e Melle. Numele de dinainte de căsătorie al lui Hilde.

Liz îl privea acum ca și cum ar fi fost atracția principală a menajeriei.

— Ești dat naibii, reuși ea să îngaime.

Jens se uită la papaya pe care o ținea în palmă.

— Știi ce, Løken? Când iei o gură de papaya are gust de vomă. Ai băgat de seamă?

Își înfipse dinții în pulpa fructului, făcând suc să-i curgă pe bărbie.

— Apoi are gust de pizdă.

Își dădu capul pe spate, hohotind.

— Știi, o papaya costă cinci baht aici, în cartierul chinezesc — adică mai nimic. Și-o permite oricine. Mâncatul unei papaya e una dintre așa-numitele plăceri simple. Și, cum e cazul altor plăceri simple, n-o apreciezi decât după ce s-a dus. E ca..., dădu Jens din mână, căutând parcă o analogie potrivită, ... ca a fi în stare să te ștergi la fund. Sau să faci o labă. Nu-ți trebuie decât o mână.

Ridică de inelar mâna retezată a lui Løken și i-o apropie de față.

— Încă mai ai una. Gândește-te. Și gândește-te la *toate* lucrurile pe care nu le poți face fără mâini. Am cugetat și eu la asta, așa că dă-mi voie să te ajut. Nu poți descoji o portocală, nu poți pune momeală într-un cârlig de pescuit, nu poți mângâia trupul unei femei și nici să-ți închei nasturii de la propriul prohab. Da, nici măcar să te-mpuști nu poți, în caz că te-ai simți tentat. O să ai nevoie de cineva care să te ajute la absolut tot. Gândește-te un pic.

Sângele care picura din mâna tăiată căzu pe marginea mesei și stropi cu punctișoare roșii cămașa lui Løken. Jens o lăsa pe masă. Degetele arătau spre tavan.

— Pe de altă parte, cu amândouă mâinile intacte nu există limită la ce chestii poți face. Poți sugruma pe cineva, poți să-ți rulezi un joint sau să ții o crosă de golf. Știi ce avansată e în zilele noastre știința medicală?

Jens așteaptă până fu sigur că Løken n-o să răspundă.

— Pot să-ți coasă mâna la loc fără să-ți vatăme un nerv. Se bagă în brațul tău și-ți trag nervii de-acolo ca pe niște elastice. În șase luni abia dacă o să mai fii conștient că odată ai avut-o tăiată. Asta, firește, depinde de viteza cu care poți ajunge la un doctor; și nu trebuie să uiți să iei și mâna cu tine.

Trecu în spatele scaunului lui Løken, își lăsă bărbia pe umărul lui și-i șopti la ureche:

— Ce mână drăguță, ia uite. Așa-i că-i frumoasă? Aproape ca aia din pictura lui Michelangelo. Cum se cheamă?

Løken nu spuse nimic.

— Știi care, aia folosită în reclama la blugi Levi's.

Løken își fixase privirea într-un punct de deasupra capului. Jens oftă.

— Se vede treaba că niciunul dintre noi nu e mare cunoscător într-ale artei, așa-i? Ei, dar poate c-o să cum-păr niște picturi din astea faimoase după ce se termină totul, să văd dacă-mi pot stimula interesul. Apropo, cam cât crezi că mai avem până ce se face prea târziu ca să mai putem coase mâna la loc? Jumate de oră? O oră? Poate mai mult dacă am pune-o la gheață, dar mă tem că gheața s-a terminat. Norocul tău că de-aici până la spitalul Answut faci doar un sfert de oră cu mașina.

Trase aer în piept, își apropie gura de urechea lui Løken și urlă:

— UNDE-S HOLE ȘI FEMEIA?

Løken tresări și își arătă dinții, schimonosit de durere.

— Scuze, făcu Jens și culese o bucățică de papaya de pe obrazul lui Løken. Doar că e important pentru mine să dau de ei.

Un șuierat aspru mișcă buzele lui Løken.

— Ai dreptate...

— Ce? zise Jens și se dădu mai aproape. Ce-ai zis? Vorbește, omule!

— Ai dreptate cu papaya. Chiar pute a vomă.

Liz își puse mâinile-n cap.

— Treaba cu Jim Love. Nu prea-l văd pe Brekke la bucatărie, amestecând acid prusic cu opiu.

Harry rânji triumfător.

— Așa a zis și Brekke despre Klipra. Ai dreptate. A avut un ajutor, un profesionist.

— Și nu-i găsești la mica publicitate pe ăștia, nu?

— Nu chiar.

— Poate cineva pe care s-a nimerit să-l cunoască? Are acces prin locuri destul de dubioase. Ori...

Se opri văzând că Harry o privea țintă.

— Da? făcu. Ce-i?

— Nu-i evident. E vorba de vechiul nostru amic Woo. El și cu Jens au lucrat împreună de la bun început. Jens i-a ordonat să pună microfonul în receptorul meu telefonic.

— Pare cam mare coincidența ca același tip care lucra pentru creditorii lui Molnes să lucreze și pentru Brekke.

— Fiindcă nu-i o coincidență. Hilde Molnes mi-a spus că recuperatorii cămătarilor care-o sunaseră după moartea ambasadorului s-au oprit din sunat după ce-au vorbit cu Brekke la *telefon*. Mă îndoiesc să-i fi speriat, ca să spun așa. Când am fost la Thai Indo Travelers, domnul Sorensen

a spus că n-avea nicio socoteală de încheiat cu Molnes. Poate că spunea adevărul. Aș zice că Brekke a plătit datoriile ambasadorului. În schimbul altor servicii, normal.

— Serviciile lui Woo.

— Exact, întări Harry și se uită la ceas. Ce mama dracului s-a întâmplat cu Løken?

Liz se ridică, oftând.

— Să încercăm să-l sunăm. O fi adormit.

Harry își scărpină bărbia, pierdut în gânduri.

— Poate.

Løken simțea o durere în piept. Nu mai avusese probleme cu inima însă știa câte ceva despre simptome. Spera ca, dacă era vorba de vreun atac de cord, să fie unul suficient de puternic cât să-l omoare. Avea să moară oricum, așa că ar fi fost bine să-i răpească lui Brekke plăcerea. Ori poate că nu era nicio plăcere pentru el, cine știe. Poate că pentru Brekke era așa cum fusese și pentru el — o treabă care se cerea făcută. Un glonț, un om căzut la pământ și cu asta basta. Se uită la Brekke. Îi urmări buzele mișcându-se și își dădu seama cu uimire că nu aude nimic.

— Așadar, când Ove Klipra mi-a cerut să rezolv cu debitul în dolari al companiei Phuridell, a făcut asta la prânz, în loc să-mi spună la *telefon*, zise Jens. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Un ordin de jumătate de milion și el mi-l dă verbal, fără vreo înregistrare! E genul de ocazie pe care o poți aștepta în zadar jumătate de viață.

Jens se șterse la gură cu un șervețel.

— Când m-am întors la birou, am făcut tranzacția în nume propriu. Dacă dolarul mergea în jos, puteam să transfer tranzacția la Phuridell și să pretind că fixam prețul datoriei în dolari, așa cum discutaserăm. Dacă

mergea în sus, puteam băga în buzunar câștigul și să neg că mi se ceruse să cumpăr suma în dolari. N-ar fi putut dovedi nimic. Și ghici ce s-a întâmplat, Ivar. E-n regulă dacă-ți spun Ivar?

Mototoli șervețelul și ținti cu ghemotocul coșul de gunoi de lângă ușă.

— Da, Klipra a amenințat că se duce cu cazul la direcția Barclays Thailanda. I-am explicat că dacă Barclays i-ar ține partea, ar trebui să-i compenseze pierderea. Plus că și-ar pierde cel mai bun broker. Simplu spus: nu-și puteau permite să facă altceva decât să mă sprijine. A amenințat apoi că o să-și folosească relațiile politice. Știi ce? N-a ajuns atât de departe. Mi-am dat seama că puteam scăpa de o problemă, Ove Klipra, și totodată să-i preiau compania, Phuridell, una care avea să se înalțe ca o rachetă. Și spun asta nu fiindcă *sper* că așa va fi, cum fac speculatoriiăștia de doi bani. Eu știu că așa va fi. O să am grijă să se întâmple.

Ochii lui Jens scânteiară.

— Exact cum știu că Harry Hole și femeia cheală o să moară în seara asta. O să se întâmple.

Se uită la ceas.

— Scuze pentru melodramă, dar *tempus fugit*, Ivar. S-a făcut vremea să te gândești și la interesele tale, așa-i? Løken îl privi cu ochi pustiiți.

— Nu te temi deci? Ești o nucă greu de spart?

Un pic amuzat, Brekke trase o ață desfăcută dintr-o cheotoare a cămășii.

— Să-ți spun și cum vor fi găsiți, Ivar? Legați de câte un par, undeva în râu, cu câte un glonț în ei și fețele făcute terci. Ai mai auzit expresia asta, Ivar? Nu? Poate că n-o foloseau în tinerețea ta. N-am prea reușit să-mi imaginez

cum se ajunge în halul ăsta până când prietenul Woo, aici de față, mi-a spus că o elice de la un motor de barcă poate literalmente să jupoaie pielea de pe cineva și să scoată carnea de dedesubt la iveală. Mă auzi? O șmecherie pe care Woo a prins-o de la mafia locală. Firește că lumea s-ar putea întreba ce-au făcut ăștia doi de-au supărat așa de tare mafia, dar n-o să afle în veci. Mai ales nu de la tine, fiindcă tu o să te alegi cu o operație gratuită și cinci milioane de dolari dacă-mi spui unde-s ei acuma. Doar ești antrenat să dispari, să-ți creezi o identitate nouă și toate alea.

Ivar Løken se uită la buzele mișcătoare ale lui Jens și auzi ecoul unei voci depărtate. Cuvinte precum „motor de barcă“, „cinci milioane“ și „identitate nouă“ treceau pe lângă el ca niște vibrații nedesluite. Nu fusese nicicând un erou în propriii săi ochi și nici nu-l mânase impulsul, vreodată, să moară ca un erou. Știa însă diferența dintre bine și rău. Se străduise, în limite rezonabile, să facă ce-i bine. Nimeni, în afară de Brekke și Woo, n-avea să știe dacă părăsise această lume cu capul plecat ori nu, nimeni n-avea să amintească de bătrânul Løken, la o bere, pe la serviciile de informații sau pe la Ministerul de Externe, și oricum nu i-ar fi păsat. N-avea nevoie de-o reputație după ce murea. Viața lui fusese un secret bine păstrat și era firesc, probabil, ca și moartea să-i fie la fel. Dar dacă situația nu era potrivită pentru un gest grandios, mai știa și că tot ce-avea să câștige dacă-i spunea lui Brekke ce voia să știe era o moarte mai rapidă. Și nu mai simțea nicio durere. Așa că nu merita. Și chiar dacă ar fi auzit amănuntele propunerii lui Brekke, ar fi fost totuna. Nimic nu-i mai putea schimba situația. Și în acea clipă începu să-i piue telefonul mobil din tocul de la centură.

Vineri, 24 ianuarie

Când Harry era pe cale să închidă, auzi un clic și iarăși un semnal de ton. Își dădu seama că apelul era transferat de pe telefonul de acasă al lui Løken pe mobil. Așteptă, îl lăasă să sune de șapte ori înainte să renunțe și-i mulțumi fetei cu codițe împletite de după pupitru pentru că-i dăduse voie să folosească telefonul.

— Avem o problemă, zise când se întoarse în cameră.

Liz își scosese pantofii și își cerceta niște zone cu piele uscată.

— Traficul, zise. Mereu e traficul de vină.

— Am fost transferat pe telefonul lui mobil, dar n-a răspuns nici la ăla. Nu-mi place.

— Stai calm. Ce s-ar putea întâmpla aici, în pașnicul Bangkok? Probabil l-a lăsat acasă.

— Am făcut o greșeală, zise Harry. I-am spus lui Brekke că ne întâlnim în seara asta și l-am rugat să afle cine e în spatele companiei Ellem Ltd.

— Ai făcut asta?

Liz își trase picioarele de pe masă.

Harry izbi cu pumnul în tăblie, făcând să salte ceștile de cafea.

— Pizda mă-sii! Am vrut să văd cum reacționează. Căcat!

— Cum reacționează? Harry, ăsta nu-i un joc!

— Nici nu-mi arde de joacă. Am aranjat să-l sun în seara asta, ca să ne vedem undeva. Mă gândisem la Lemon Grass.

— Restaurantul la care am fost mai demult?

— E aproape și mi s-a părut mai bine decât să riscăm o ambuscadă acasă la el. Suntem trei, deci mi-am imaginat c-o să-l arestăm ca pe Woo.

— Dar apoi l-ai pus în gardă pomenind de Ellem? gemu Liz.

— Brekke nu-i prost. Deja înțelesese că-l duc cu zăhărelul. A început iarăși cu aberația aia, cu cavalerul de onoare, ca să mă testeze, să verifice dacă-s cu ochii pe el.

Liz pufni.

— Ce rahaturi machiste! Dacă voi doi aveți ceva personal de împărțit, trebuia să-ți scoți chestia asta din sistem. Ce naiba, Harry, te credeam prea profesionist pentru asta.

Harry tăcu. Știa că Liz are dreptate, că se purtase ca un amator. Ce-i venise să menționeze numele Ellem Ltd.? Ar fi putut inventa alte o sută de pretexte pentru întâlnire. Poate că avea de-a face cu ce zisese Jens, că unora le place riscul de dragul riscului. Poate că era unul dintre pariorii pe care Brekke îi considera atât de jalnici. Nu, nu era asta. Nu doar asta. Bunicul lui îi explicase odată de ce nu împușca niciodată cocoși-de-munte când erau la sol: nu e frumos s-o faci.

Atunci... de asta? Un fel de etică a vânătorii moștenită din familie: speriai prada ca să-și ia zborul, ca să-i oferi o ocazie simbolică de scăpare.

Liz îi întrerupse gândurile.

— Ce facem acum, domnule detectiv?

— Așteptăm. Îi dăm lui Løken jumătate de oră. Și dacă nu apare, îl sun pe Brekke.

— Și dacă nu răspunde?

Harry trase aer în piept.

— Atunci îl sunăm pe șeful poliției și mobilizăm toate unitățile.

Liz înjură printre dinții încleștați.

— Ți-am spus, nu, cum e să fii polițist rutier?

Jens se uită pe ecranul telefonului lui Løken și chicoti. Nu mai Țiua.

— Grozav telefon ai, Ivar. Ericsson a făcut o treabă de milioane, așa-i? Poți să vezi numărul apelantului. Deci dacă e cineva cu care n-ai chef să vorbești, nu trebuie. Dacă nu cumva mă înșel teribil, cineva se întreabă de ce n-ai apărut. Fiindcă nu ai prea mulți amici care te sună în partea asta a zilei, așa-i, Ivar?

Azvârli telefonul peste umăr, iar Woo făcu iute un pas lateral și-l prinse din zbor.

— Află al cui număr e ăsta și de unde sună. Acum.

Jens se așeză lângă Løken.

— Operațiunea e pe cale să devină destul de urgentă, Ivar.

Ținându-se de nas, aruncă o privire către podea, unde o băltoacă se formase în jurul scaunului.

— Chiar foarte urgentă, Ivar.

— Millie's Karaoke, zise Woo rostind vorbele sacadat, în engleză. Știu unde e.

Jens îl bătu amical pe Løken cu palma peste umăr.

— Scuze, dar trebuie s-o luăm din loc acum, Ivar. La spital o să mergem după ce revenim.

Løken fu conștient de vibrația pașilor pierzându-se în depărtare și așteptă curentul de aer de la trântitul ușii. Nu-l simți. Auzi în schimb ecoul depărtat al unei voci lângă ureche.

— A, da, aproape am uitat, Ivar.

Simți o răsuflare fierbinte pe tâmplă.

— Ne trebuie ceva cu care să-i legăm de stâlpi. Îmi împrumuți garoul ăsta? O să-l primești înapoi, promit.

Løken deschise gura și simți cum i se desprinde flegma din gât atunci când răcni. Preluase altcineva comanda creierului și nu simți cum i se smucesc de pe braț șnururile de piele, însă văzu sângele revărsându-se peste tăblia mesei și mânecile cămășii absorbindu-l până ce se făcură roșii. Nu observă ușa închizându-se.

Harry tresări auzind o bătaie ușoară în ușă. Se strâmbă apoi, involuntar, când văzu că nu era Løken, ci fata de la recepție.

— Tu Harry, domnul?

El încuviință.

— Telefon.

— Ce ți-am spus? făcu Liz. Fac pariu pe 100 de baht că-i de la trafic.

O urmă la recepție pe fată, notând în subconștient că avea același păr negru ca pana corbului și același gât subțire ca Runa. Rămase cu privirea ațintită asupra firelor mărunte de păr de pe ceafa ei. Fata se întoarse spre el, schiță un zâmbet iute și întinse brațul. Harry dădu afirmativ din cap și luă receptorul din mâna ei.

— Da?

— Harry, eu sunt.

Lui Harry i se păru că vasele de sânge din tot corpul i se lărgesc brusc. Inima începu să-i bubuie. Trase de mai multe ori aer în piept până să poată vorbi calm și limpede.

— Unde-i Løken, Jens?

— Ivar? E cam ocupat și nu poate s-ajungă.

Harry auzi în vocea lui că mascarada se sfârșise; acum vorbea Jens Brekke, aceeași persoană cu care discutase la birou prima oară. Același ton mușcător și răutăcios al unui om care știe că o să câștige, dar vrea să se desfete puțin înainte să aplice lovitura de grație. Harry încercă să-și dea seama ce anume produsese răsturnarea asta de situație.

— Am așteptat să mă suni, Harry.

Fiindcă nu era tonul unui disperat, ci al cuiva care se postase pe scaunul șoferului, sprijinindu-și nonșalant brațul pe volan.

— Păi... mi-ai luat-o înainte, Jens.

Celălalt râse.

— Se pare că mereu o fac, Harry. Și cum ți se pare?

— Obositor. Unde e Løken?

— N-ai vrea să știi ce-a spus Runa înainte să moară?

Harry simți că-l furcă ceva pe sub pielea frunții.

— Nu, se auzi spunând, vreau doar să știu unde e Løken, ce-ai făcut cu el și unde te putem găsi.

— Harry, sunt trei dorințe deodată!

Membrana microfonului din receptor vibră de la hohotele de râs ale lui Brekke. Însă mai era un lucru care se chinuia să-i atragă atenția lui Harry, un lucru pe care deocamdată nu-l putea identifica. Râsul se opri brusc.

— Știi de cât sacrificiu de sine e nevoie ca să execuți un asemenea plan, Harry? Să faci verificări peste verificări

și să urmezi toate micile ocolișuri necesare ca să-l faci infailibil? Nu mai vorbesc de disconfortul fizic. Să omori e una, dar crezi că mi-a plăcut să stau în închisoare atâta? Poate n-o să mă crezi, dar ce am spus despre perioada de arest e adevărul gol-goluț.

— Și de ce ți-ai bătut capul cu toate ocolișurile?

— Ți-am mai spus, eliminarea riscurilor are un cost, dar merită — întotdeauna merită. Să-i înscenez totul lui Klipra a însemnat muncă și chin.

— Atunci de ce n-ai făcut totul simplu? Să-i razi pe toți și să dai vina pe mafie?

— Gândești ca unul dintre fraierii pe care-i prinzi de obicei, Harry. Ești ca pariorii, uiți imaginea de ansamblu, consecințele. Sigur că-i puteam ucide pe Molnes, pe Klipra și pe Runa în feluri mai simple și să mă asigur că nu las urme. Dar n-ar fi fost suficient. Fiindcă, după ce preluam averea lui Molnes și Phuridell, ar fi devenit destul de limpede că avusesem un motiv ca să-i omor pe toți trei, nu? Trei omoruri și o singură persoană cu motiv pentru toate trei. Până și poliția ar fi putut să se prindă, nu crezi? Chiar dacă n-ați fi găsit dovezi foarte incriminatoare, mi-ați fi făcut viața destul de neplăcută. Așa că a trebuit să creez pentru voi un scenariu alternativ. Unde una dintre victime era făptașul. O soluție nu atât de dificilă cât să n-o poți descoperi și nici atât de ușoară cât să te nemulțumească. Ar trebui să-mi fii recunoscător, Harry. Te-am făcut să dai bine când erai pe urmele lui Klipra, nu-i așa?

Harry nu asculta decât pe jumătate; se întorsese înapoi în timp. Și atunci avusese în ureche vocea unui criminal. Pe acela îl dăduse în vileag vuietul apei din fundal, însă acum Harry nu percepea decât zumzetul slab al unei melodii care s-ar fi putut auzi de oriunde.

— Ce vrei, Jens?

— Ce vreau? Ia să vedem... ce vreau? Să stau un pic de vorbă, presupun.

Să mă țină la telefon, își zise Harry. *Vrea să mă țină la telefon. De ce?* Auzi bufnetul unor tobe electronice și tânguirea unui clarinet.

— Dar, dacă vrei să știi exact, te-am sunat să-ți spun...

Harry auzea acum piesa *I Just Called to Say I Love You*.

— ... că poate colega ta ar arăta mai bine cu un lifting facial. Ce părere ai, Harry? Harry?

Receptorul se bălăngănea înapoi și încolo, la o palmă deasupra podelei.

Harry simți, gonind pe coridor, valul dulce de adrenalină, de parcă i s-ar fi făcut o injecție. Fata cu codițe împletite se lipise de perete îngrozită când Harry lăsase receptorul din mână, scosese pistolul Ruger SP101 din tocul de la picior și-l încărcase cu o mișcare fluidă. Înțelesese oare când strigase la ea să cheme poliția? N-avea timp acum să se întrebe asta, Brekke deja ajunsese aici. Harry izbi cu piciorul în prima ușă, o izbi de perete și, privind în lungul țevii de la pistol, dădu cu ochii de patru chipuri bulversate.

— Scuze!

În următoarea încăpere fu cât pe ce să tragă un foc de la sperietură. În mijlocul odăii stătea un thailandez sfrijit, cu pielea negricioasă, cu picioarele crăcănate, îmbrăcat cu un costum argintiu, sclipicios și cu ochelari de soare ca-n filmele porno. Îi luă vreo câteva secunde lui Harry să-și dea seama ce făcea individul acolo, însă restul piesei *Hound Dog* rămăsese înțepenit în gâtleele Elvisului thailandez.

Harry se uită în lungul culoarului. Erau pe puțin 50 de cămăruțe. Un semnal de alarmă începuse de mai de vreme să-i răsunе undeva în cap, însă creierul îi era atât de supraîncărcat, încât încercase să-l oprească. Acum îl auzea însă cu putere. Liz! Căcat, căcat, căcat! Jens chiar îl ținuse la telefon.

Porni în fugă și, când dădu colțul, văzu că ușa de la camera lor era deschisă. Nu mai gândea, nu se mai temea, nu mai spera, ci doar fugea, știind că depășise bariera inhibiției de a ucide. Nu mai era ca un coșmar, nu mai era ca atunci când încerci să alergi prin apă până la brâu. Năvăli pe ușă și-o zări pe Liz ghemuită după sofa. Roti arma, dar era prea târziu. Ceva îl lovi sub rinichi, îi scoase aerul din plămâni și, în clipa următoare, simți ceva strângându-i-se în jurul gâtului, zări cu coada ochiului un cablu de microfon și simți duhoarea unei răsuflări.

Harry își împinse cotul în spate, cu putere; cotul se izbi de ceva și auzi un icnet.

— *Tay*, spuse o voce și un pumn venit din spate îl izbi sub ureche, năucindu-l.

Simți că ceva grav se întâmplase cu falca. Apoi cablul i se strânse iarăși în jurul gâtului. Încercă să vâre un deget pe sub el, dar fără folos. Limba, inertă, îi era scoasă din gură de parcă cineva l-ar fi sărutat pe interior. Poate că avea să fie scutit de factura la dentist, fiindcă totul se făcea, deja, negru în jur.

Creierul lui Harry fierbea. Nu mai putea să îndure, încerca să se hotărască să moară, însă corpul nu voia să i se supună. Își aruncă instinctiv un braț în aer, însă de data asta nu mai exista plasă de piscină care să-l salveze. Nu-i mai rămăsese decât rugăciunea, ca și când ar fi stat pe podul din Piața Siam implorând viață veșnică.

— Oprește-te!

Cablul din jurul gâtulejului își slăbi strânsoarea și oxigenul îi năvăli în plămâni. Mai mult, îi trebuia mai mult. Parcă nu era destul aer în cameră: își simțea plămânii pe cale să-i explodeze în piept.

— Dă-i drumul!

Liz izbutise să se ridice în genunchi și ațintea asupra lui Harry pistolul ei Smith & Wesson 650.

Harry îl simți pe Woo ferindu-se după spinarea lui și strângând iarăși cablul, însă de data asta reușise să-și strecoare mâna stângă între fir și gâtlej.

— Împușcă-l, zise Harry cu voce hârâită ca a Rățoiului Donald.

— Dă-i drumul! strigă Liz. Acum!

Pupilele femeii erau negre de frică și furie. Din ureche i se prelingea un firicel de sânge care se întindea în jos, pe gât.

— N-o să-mi dea drumul. Trebuie să-l împuști, șopti răgușit Harry.

— Acum! țipă Liz.

— Trage! răcni Harry.

— Gura!

Brațul lui Liz șovăia; încerca să-și țină echilibrul.

Harry se lăsă în spate, spre Woo. Era ca și cum s-ar fi opintit într-un zid. Liz avea lacrimi în ochi și capul căzut pe piept. Harry mai văzuse așa ceva. Liz avea o lovitură serioasă la cap și le rămăsese foarte puțin timp.

— Liz, ascultă-mă!

Cablul fu strâns și mai tare, iar Harry auzi cum i se despică pielea de pe muchia palmei.

— Ai pupilele dilatate, Liz! O să intri în stare de șoc! Ascultă! Trebuie să tragi acum, cât nu-i prea târziu! O să leșini curând, Liz!

De pe buzele ei se desprinsese un suspin.

— Lua-te-ar dracu', Harry! Nu pot...

Cablul îi tăia carnea ca și când ar fi fost unt. Încercă să strângă pumnul, însă probabil că niște nervi fuseseră secționați.

— Liz! Uită-te la mine, Liz!

Liz clipi de mai multe ori, privindu-l cu ochi tulburi.

— E super, Liz. Dacă reușești să nu mă atingi pe mine, sigur o să-l nimerești!

Femeia îl privi cu gura căscată, apoi coborî țeava armei și izbucni în râs. Harry încercă să-l oprească pe Woo, care începuse să se împingă în față, dar era ca și cum ai fi încercat să stăvilești înaintarea unei locomotive. Ajunseră în dreptul ei când ceva explodează în fața lui Harry. O durere usturătoare călători prin nervii săi, o durere nouă de data asta, ca de arsură. Simți parfumul ei și îi simți corpul cedând sub greutatea lui Woo, care îi țintui pe toți la pământ. Un huruit ca de tunet răsună prin ușa deschisă și pe coridor. Apoi se făcu liniște.

Harry respira. Era prins între Liz și Woo, însă pieptul i se înălța și cobora. Asta nu putea să însemne decât că era încă viu. Ceva continua să picure. Încercă să-și reprime amintirea; n-avea timp de asta acum, de funia udă, de stropii reci și sărați de pe ponton. Aici nu era Sydney. Picăturile cădeau pe fruntea și pe pleoapele lui Liz. Apoi o auzi hohotind din nou. Ochii i se deschiseră, ca două ferestre negre cu cadre albe pe un zid roșu. Bunicul ridica toporul și-l cobora lovind înfundat, făcându-l să bufnească în lemnul ce ateriza apoi pe pământul tare, bătătorit. Cerul era albastru, iarba îi gâdila lobii urechilor, un pescăruș tot apărea în zare. Voia să doarmă, însă fața îi era învăpăiată, își simțea carnea arsă de praful de pușcă.

Se rostogoli cu un geamăt, ieșind din sandviciul uman. Liz încă hohotea, cu ochii holbați, și o lăsă să continue.

Îl întoarse pe spate pe Woo. Fața îi încremenise într-o expresie uluită; falca îi atârna, protestând contra găurii negre de glonț din frunte. Pe Woo îl urnise deja, însă tot se auzea picuratul acela. Se întoarse spre peretele din spatele lor și văzu că nu era vorba de imaginație. Madonna își schimbase iarăși culoarea părului. Codița lui Woo se prinsese de partea de sus a ramei, împodobind-o cu o coafură negricioasă de punkist din care se prelingea ceva ce aducea cu un amestec de lichior de ouă cu suc roșu de fructe. Stropii cădeau pe mocheta groasă cu un plescăit domol.

Liz încă râdea.

— Vă distrați? auzi o voce de pe culoar. Și nu l-ați invitat și pe Jens la petrecere? Și eu care credeam că suntem prieteni...

Harry nu se întoarse într-acolo; privirea îi mătură podeaua, căutându-și cu disperare arma. Căzuse probabil pe sub masă ori pe după scaun când îl pocnise Woo.

— Asta cauți, Harry?

Firește. Se răsuci cu încetineală și dădu cu ochii de țeava propriului Ruger SP101. Era pe cale să deschidă gura ca să zică ceva când își dădu seama că Jens se pregătea să tragă. Ținea arma cu amândouă mâinile și se aplecase puțin, ca să absoarbă reculul.

Harry îl văzu pe polițistul care se legănase în scaun la barul *Schrøder*, buzele umede, zâmbetul plin de dispreț care, fără să-i apară pe chip, era totuși acolo. Același zâmbet invizibil cu care cerea șefa poliției din Oslo să se facă liniște.

— S-a terminat cu joaca, Jens, se auzi rostind. Cu asta n-o să scapi.

— S-a terminat? Cine zice asta, de fapt? făcu Jens, oftând demonstrativ și clătinând din cap. Ai văzut prea multe filme de acțiune proaste, Harry.

Degetul i se curbă pe trăgaci.

— Dar, mă rog, povestea se termină aici. Ai făcut ca totul să arate chiar mai bine decât plănuisem. Cine crezi c-o să fie învinovățit când o să găsească un asasin al mamei și doi polițiști uciși unii de gloanțele altora?

Jens închise un ochi, lucru nu tocmai necesar de la o distanță de trei metri. Nu-i place riscul, își zise Harry, închizând amândoi ochii și trăgând aer în piept, gata să încaseze glonțul.

Timpanele îi fură devastate de bubuituri. Trei la număr. Nu-i place riscul. Harry simți cum se lovește cu spina de perete sau de podea, nici nu mai știa, și mai simți mirosul înțepător de praf de pușcă. Nu mai pricepea nimic. Nu trăsesese Jens de trei ori? N-ar fi trebuit să fie incapabil de miros?

— Pizda mă-sii! i se păru că aude pe cineva strigând înfundat, ca de sub o plapumă.

Fumul se risipi și o văzu pe Liz, cu spatele lipit de perete, strângând în pumn patul unei arme fumegânde și ținându-și palma cealaltă în dreptul stomacului.

— Fir-ar, m-a nimerit! Ești teafăr, Harry?

Chiar, sunt? se întrebă Harry, amintindu-și vag lovitura în șold care-l făcuse să se ducă învârtindu-se.

— Ce s-a întâmplat? răcni Harry, încă surd.

— Am tras prima. L-am nimerit, Harry, știu că l-am nimerit. Cum de-a scăpat?

Harry se culese de pe jos, dărâamă ceștile de pe masă și izbuti să se pună, în sfârșit, pe picioare. Piciorul stâng îi adormise. Adormise? Duse mâna la șold și își simți

pantalonii uzi leoarcă. Nu voia să se uite. Întinse un braț înaintea lui.

— Dă-mi arma, Liz.

Ochii îi erau ațintiți către ieșire. Sânge. Pe linoleum era sânge. Într-acolo, Hole. Urmează calea marcată pentru tine. Se uită înspre Liz. Un trandafir roșu se făcea tot mai mare, sub degetele ei, pe cămașa albastră. Căcat, căcat, căcat!

Inspectoarea gemu și-i întinse pistolul ei Smith & Wesson 650.

— Adu-l înapoi pe nemernic, Harry.

El șovăi.

— E un ordin!

Vineri, 24 ianuarie

Își azvârlea piciorul stâng înainte la fiecare pas, sperând că nu va ceda sub el. Vedea ca prin ceață; știa că e de la creier, care încerca să scape de durere. Trecu șchiopătând pe lângă fata de la recepție, care părea blocată în poziția din *Țipătul* lui Munch, deși niciun sunet nu i se desprindea de pe buze.

— Sună la salvare! urlă Harry și fata păru să se trezească la viață. Un doctor!

Apoi ieși. Vântul se domolise și afară era doar cald, o căldură apăsătoare. O mașină virase strâns pe șosea, se vedeau urmele cauciucurilor, portiera era deschisă, iar șoferul dădea frenetic din mâini. Arăta spre undeva deasupra. Harry ridică brațele și porni de-a latul șoselei fără să se asigure, știind că, dacă șoferii vedeau că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, exista o șansă ca aceștia să oprească. Se auzi un scrâșnet de pneuri. Ridică privirea, uitându-se către locul spre care arătase șoferul. O caravană de siluete cenușii de elefanți îl domina cu înălțimea. Creierul lui se aprindea și se stingea ca un radio de mașină

hodorogit. Noaptea se umplu cu un trâmbițat răsunător. Se umplu până la refuz. Harry simți cum curentul creat de măgăoaia urlătoare aproape îi smulse cămașa de pe el când trecu vuind, la nici o palmă distanță.

Își veni iarăși în fire și ridică ochii spre pilonii de beton. Drumul Galben din poveste. Transportul SAFHB. Da, de ce nu. Într-un fel, părea logic.

O scară de fier ducea spre o deschizătură în beton aflată direct deasupra lui, 15-20 de metri mai sus. Apucă între dinți patul armei, observă că îi atârna cureaua, încercă să nu se gândească la ce-i făcuse la șold glonțul care-i rupsese cingătoarea și se săltă pe scară, ajutându-se cu brațele. Fierul se adâncea în rosătura cu care se alesese de la cablul de microfon.

Nu simt nimic, își zise Harry și înjură când sângele care-i cuprinsese mâna ca o mânăușă roșie îl făcu să-și piardă priza. Își potrivi piciorul drept pe treaptă și împinse, ajunse la următoarea treaptă și împinse iar. Era mai bine acum. Atâta vreme cât nu leșina. Tot înainte și tot mai sus. Se făcu beznă. Crezu, la început, că ochii săi erau de vină și se opri, dar, uitându-se în jos, zări mașini și auzi o sirenă a poliției tăind aerul ca lama unui ferăstrău. Ridică iarăși privirea. Deschizătura din capătul de sus al scării era neagră; nu se mai vedea luna. Se întune-case oare cerul? O picătură căzu pe țeava armei. Încă o rafală de ploaie în extrasezon? Harry întinse mâna spre următoarea treaptă, simțind că-i zvâcnește capul, șovăi câteva clipe și continuă, făcea tot ce putea.

Ce rost are? își spuse uitându-se în jos. În curând avea să ajungă primul echipaj de poliție. Jens probabil că fugise pe șoseaua neterminată, hohotind de râs, deja coborând pe altă scară de fier, două intersecții mai încolo,

pierzându-se, cât ai bate din palme, în mulțime. Scârnavia de Vrăjitor din Oz.

Picătura de apă se scurse pe patul armei și nimeri între dinții încleștați ai lui Harry.

Trei gânduri îl năpădiră deodată. Primul, că dacă Jens îl văzuse ieșind viu din local, nu fugise. N-avea de ales; trebuia să stea și să-și termine treaba.

Al doilea gând, că picăturile de ploaie nu au gust dulceag și metalic.

Al treilea, că nu se întunecase, ci că o persoană bloca deschizătura — cineva care sângera.

Apoi lucrurile începură, iarăși, să se petreacă extrem de rapid.

Nădăjduia că mai are suficienți nervi în mâna stângă ca s-o țină încleștată pe treaptă. Harry apucă arma din gură cu dreapta, văzu scânteii sărind din treapta metalică de deasupra și auzi şuieratul ricoșeului, simțind apoi ceva prin stofa pantalonului. Ținti către cercul negru și, când trase, simți reculul în mandibula avariata. Încă un foc și Harry își goli încărcătorul, dar apăsă mai departe pe trăgaci. Clic, clic, clic. Amator nenorocit!

Vedea iarăși luna; lăsa pistolul din mână și, până să ajungă arma la pământ, se puse iarăși pe cățărat. Și, într-un târziu, ajunse. Șoseaua, rastelurile cu scule și echipamentele de construcție grele erau scăldate în lumina galbenă a unui balon ridicol de mare pe care cineva li-l legase deasupra. Jens se așezase pe o movilă de nisip, cu brațele încrucișate pe stomac, legănându-se înainte și înapoi și hohotind de râs.

— Rahat, Harry, chiar c-ai dat-o în bară. Ia uite.

Își desfăcu brațele. Ieși la iveală un sânge gros, bolborositor, și lucios.

— Sânge negru. Asta înseamnă că m-ai nimerit în ficat. Harry. Există o șansă ca doctorul să-mi impună să mă las de băut. Nu-i a bună.

Sirenele mașinilor de poliție se auzeau tot mai tare. Harry încercă să-și controleze respirația.

— Eu n-aș pune asta la inimă, Jens. Am auzit că rachiul care se servește în închisorile thailandeze e oribil la gust.

Înaintă șchiopătând către Jens, care îndreptă spre el țeava unui pistol.

— Șezi binișor, Harry, nu exagera, chestia e că mă doare un pic. Nimic care să nu se poată repara cu bani.

— Ți s-au terminat gloanțele, zise Harry continuând să avanseze.

Jens râse și tuși.

— Bună încercare, Harry, dar tu ești ăla care a rămas fără gloanțe, mă tem. Fiindcă, vezi tu, pot să număr.

— Poți?

— Ha-ha, credeam că ți-am spus. Numere. Îmi câștig traiul știind genul ăsta de chestii.

Și numără pe degetele de la mâna neocupată:

— Două spre tine și lesbiana din localul cu karaoke și trei pe scară. Mai e unu păstrat pentru tine, Harry. Merită să pui ceva deoparte pentru zile negre, să știi.

Harry se apropiase la doi pași.

— Te-ai uitat la prea multe filme proaste, Jens.

— Zise el și muri.

Jens se săltă în capul oaselor, cu un fel de regret pe chip, și apăsă pe trăgaci. Se auzi un clic asurzitor. Pe mura gravă a lui Jens se zugrăvi uluirea.

— Doar în filmele de acțiune de doi bani toate armele au câte șase gloanțe, Jens. Ala e un Ruger SP101. Și are doar cinci.

— Cinci? făcu Jens, uitându-se chiorâș la pistol. Cinci? De unde știi?

— Îmi câștig traiul știind genul ăsta de chestii.

Harry zări, dedesubt, luminile albastre ale girofarurilor.

— Mai bine îl dai încoace, Jens. Poliția are tendința să tragă fără somație dacă vede vreo armă.

Confuzia era acum zugrăvită pe fața lui Jens. Îi întinse arma lui Harry, care o băgă la cingătoare. Poate fiindcă nu mai avea curea și pistolul îi căzu prin cracul pantalonilor, poate fiindcă era obosit, poate pentru că se relaxase văzând în ochii lui Jens ceea ce părea să fie capitulare, Harry fu proiectat în spate de lovitura de pumn, luat pe nepregătite de viteza cu care se mișcase Jens. Simți cum piciorul stâng se înmoaie sub el, apoi capul îi izbi, cu un scrâșnet, betonul.

Își pierdu cunoștința timp de o clipă. Nu trebuia să și-o piardă. Radioul căuta postul în disperare. Primul lucru pe care-l văzu fu licărirea unui dinte de aur. Harry clipi. Nu era un dinte de aur, ci luna reflectându-se în lama unui cuțit lapon. Apoi oțelul flămând descrise o arcuire spre el.

Harry n-ar fi putut spune dacă reacționase instinctiv sau condiționat de vreun proces mental. Ridică palma stângă, cu degetele răsfirate, drept către oțelului lucitor. Cuțitul îi străpunse palma cu nespusă ușurință. După ce se înfipse până la mâner, Harry își retrase mâna și lovi cu piciorul cel zdravăn. Își nimeri ținta undeva în dreptul petei de sânge negru. Jens se chirci, gemu și se prăbuși pe-o parte în nisip. Harry se chinui să se ridice în genunchi. Jens se ghemuise într-o poziție de fetus și își dusesse la stomac amândouă mâinile. Hohotea. Greu de spus dacă de râs ori de plâns.

— La naiba, Harry. Mă doare așa de tare că-i fantastic, nu alta.

Icea, gema și râdea pe rând.

Harry izbuti să se ridice în picioare. Se uită la cuțitul care-i străpunsese palma, neștiind cum ar fi fost mai înțelept să procedeze: să-l scoată ori să-l lase înfipt acolo ca opreliște pentru curgerea sângelui. Auzi ceva țipăt la un megafon, pe șoseaua de dedesubt.

— Știi ce-o să se întâmple acum, Harry? zise Jens, care închisese ochii.

— Nu chiar.

Jens se opri o clipă să-și tragă sufletul.

— Să-ți explic. O să fie o zi de plată babană pentru toată turma de polițai, avocați și judecători. Harry, ticălosule, o să mă coste.

— Cum adică?

— Cum adică? Iar o faci pe cercetașul norvegian? Totul se poate cumpăra. Dacă ai bani. Și eu am. Pe lângă asta..., tuși el, ar mai fi niște politicieni cu investiții în industria de construcții care n-ar vrea să vadă proiectul SAFHB ducându-se pe apa sâmbetei.

Harry clătină din cap.

— Nu și de data asta, Jens. Nu și de data asta.

Jens își arată dinții, o combinație de rânjet și strâmbătură de durere.

— Vrei să pui pariu?

Haide, își zise Harry. Să nu faci ceva ce-o să regreti, Hole.

Își privi ceasul — un reflex profesional. Să vadă ora arestării, pentru raport.

— Mă miră o chestie, Jens. Inspectoarea Crumley a crezut că dezvălui prea multe când te-am întrebat despre Ellem Ltd. Poate că așa a și fost. Dar tu știai de mai demult că știam că ești tu, recunoaște.

Jens încercă să-și ațintească privirea asupra lui Harry.

— De ceva vreme, da. Și de aia n-am înțeles pentru ce te-ai străduit atâta să mă scoți din arest. De ce, Harry?

Harry, simțind că-l ia amețea, se așează pe una dintre cutiile cu scule.

— Ei, poate că nu-mi dădusem încă seama că tu ești. Poate voiam să văd ce carte o să mai joci. Poate că voiam să te scot din vizuină. Nu știu. Ce te-a făcut să crezi că știam?

— Mi-a zis cineva.

— Imposibil. N-am scos o vorbă până în seara asta.

— Cineva știa și fără s-o spui.

— Runa?

Obrazul lui Jens tremura în spasme și pe la colțurile gurii îi apăruse scuipat albicios.

— Știi ce, Harry? Runa avea o chestie, i-ai putea spune intuiție. Eu o numesc abilitate observațională. Trebuie să înveți să-ți ascunzi mai bine gândurile. Nu te dezvălui inamicului. E incredibil ce e dispusă o femeie să-ți spună dacă ameninți că-i tai ce o face femeie. Tu...

— Cum ai amenințat-o?

— Cu sfârcurile. Am amenințat-o că-i tai sfârcurile. Ce părere ai de asta, Harry?

Harry își îndreaptă fața spre cer, cu ochii închiși, parcă așteptând ploaia.

— Am zis ceva greșit, Harry?

Harry simți că prin nări îi iese un val de aer fierbinte.

— Te aștepta pe tine, Harry.

— La ce hotel tragi când te duci la Oslo? șopti detectivul.

— Runa a zis c-o să vii s-o salvezi, a zis că știai cine a răpit-o. A plâns ca un copilăș, a încercat să mă croiască cu proteza. Destul de distractiv. Așa că...

Sunetul metalului vibrând. Clang, clang, clang. Urcau pe scară. Harry se uită la cuțitul încă înfipt în palmă. Nu. Își roti privirea împrejur. Vocea lui Jens îi zgâria urechile. Undeva prin stomac simți o furnicătură dulce, iar în cap un zumzet ușor, ca atunci când te îmbeți cu șampanie. *N-o face, Hole, rezistă.* Însă simțea deja extazul căderii în gol. Se lăsă pradă lui.

Încuietoearea rastelului cu scule cedă la a doua lovitură de picior. Picamerul era un Wacker ușor, cântărind probabil nu mai mult de douăzeci de kilograme, și porni de la prima apăsare de buton. Jens închise gura și ochii i se făcură mari pe măsură ce creierul său, treptat, pricepea ce urmează să se întâmple.

— Harry, nu poți...

— Gura mare, zise Harry.

Urletul ritmat al mașinăriei acoperi vuietul traficului de dedesubt, cuvintele țipate sacadat la megafon și zgomotul scării de metal ce vibra. Harry se aplecă peste Jens cu picioarele depărtate, cu fața tot îndreptată spre cer și cu ochii închiși. Ploua.

Apoi se lăsă moale pe movila de nisip. Se întinse pe spate și privi lung către cer; era pe plajă, ea îl întreba dacă vrea să-i întindă pe spate niște loțiune, fiindcă avea pielea atât de sensibilă. N-ar fi vrut să se ardă. Apoi ajunseră lângă el, voci gălăgioase, bocancii pe beton și clicul unsuros al armelor cărora li se trage piedica. Deschise ochii și fu orbit de o lumină îndreptată spre el. Apoi lanterna se mișcă și desluși silueta lui Rangsan.

Își simți mirosul amar al propriei bile și îndată conținutul stomacului îi umplu gura și nasul.

Epilog

Liz se trezi știind că avea să vadă tavanul galben cu crăpătura în formă de T în tencuială. Se tot holba la ea de două săptămâni. N-avea voie să citească ori să se uite la televizor din cauza craniului fracturat, ci doar să asculte radio. Rana de glonț trebuia să se vindece rapid, îi spusese, și niciun organ vital nu fusese vătămat.

Nu unul vital pentru ea, în orice caz.

O vizitase un doctor și-o întrebase dacă plănuia să aibă copii. Scuturase din cap, nemaivoidnd să audă restul, și medicul îi făcuse pe plac. Avea să fie destulă vreme și pentru vești proaste, dar mai încolo; încerca acum să se concentreze asupra veștilor bune. Printre care și aceea că, în următorii ani, n-avea să ajungă la poliția rutieră. Precum și cea dată de șeful ei: își putea lua câteva săptămâni libere.

Ochii i se îndreptară spre fereastră. Încercă să-și miște capul, însă construiseră un dispozitiv ca o sondă petrolieră deasupra lui, făcându-l imposibil de clintit.

Nu-i plăcea să fie singură, niciodată nu-i plăcuse. Tonje Wiig venise s-o vadă cu o zi înainte și-o întrebase dacă știa ce se alesese de Harry. De parcă el ar fi

contactat-o telepatic cât stătuse Liz în comă. Însă își dăduse seama că îngrijorarea lui Wiig nu era pur profesională și alesese să nu comenteze. Zisese doar că Harry avea să apară destul de curând.

Tonje Wiig păruse nespus de singură și debusolată. Dar avea să supraviețuiască. Era genul ăla. I se spusese că avea să fie noua ambasadoare, cu începere din luna mai.

Cineva tuși. Liz deschise ochii.

— Cum merge? zise o voce răgușită.

— Harry?

Se auzi clicul unei brichete și adulmecă fum de țigară.

— Ți-ai revenit deci? zise Liz.

— Mă mențin cu capul la suprafață, atâta tot.

— Ce faci?

— Experimentez. Încerc să caut calea supremă de pierdere a cunoștinței.

— Mi-au zis că ai ieșit din spital.

— Nu mai aveau ce să facă pentru mine.

Ea râse cu grijă, expulzând aerul din plămâni cu pufnete mici.

— El ce-a zis? întrebă Harry.

— Bjarne Møller? Că în Oslo plouă. Se pare că primăvara e timpurie anul ăsta. Altfel... nimic nou. Mi-a zis să te salut și să-ți transmit că toată lumea respiră ușurată. Directorul general Torhus a venit cu flori și a întrebat de tine. Mi-a zis să te felicit.

— Ce-a zis Møller? repetă Harry.

Liz oftă.

— Bun... i-am transmis mesajul tău și a verificat.

— Și?

— Doar știi cât de puțin probabil e ca Brekke să fi avut ceva de-a face cu agresiunea asupra surorii tale, nu?

— Mda.

Liz auzi pâraitul ușor al tutunului ars când Harry trase în piept.

— Poate ar trebui s-o lași baltă, Harry.

— De ce?

— Fosta soție a lui Brekke n-a înțeles întrebările. A zis că l-a părăsit fiindcă-l considera *plictisitor*, nu pentru altceva. Și...

Trase aer în piept.

— Și nici măcar nu era în Oslo când a fost atacată sora ta.

Încercă să-și dea seama, doar după auz, cum primea Harry vestea.

— Îmi pare rău, zise ea.

Auzi cum țigara cade și cum un călcâi de cauciuc o strivește de gresie.

— Păi... voiam să văd cum te mai simți, spuse Harry. Picioarele scaunului scrâșniră pe podea.

— Harry?

— Aici sunt.

— Încă ceva. Să te întorci. Promite-mi că ai să te întorci. Să nu rămâi acolo.

Liz îi ascultă respirația.

— O să mă-ntorc, zise el cu o voce lipsită de intonație, ca și cum i-ar fi fost lehamite de refrenul ăsta.

Privi cum dansează praful într-o rază de lumină solitară ce pătrundea printr-o crăpătură din tavanul de scânduri. Cămașa se lipea de el ca o femeie speriată, sudoarea i se aduna pe buze și duhoarea care se ridica din pământul bătătorit îl îngrețoșa. Dar apoi i se întinse pipa, o mână apucă acul și împrăstie opiul negru în deschizătură; ținu pipa nemișcată deasupra flăcării și viața redeveni iarăși molică. După al doilea fum, apărură Ivar Løken, Jim Love și Hilde Molnes. Restul se înfățișară după al treilea. În afară de cineva. Ținu fumul în plămâni, îl sechestră acolo până i se păru c-o să explodeze și atunci, abia atunci, apăru și ea. Stătea în ușa verandei și soarele o bătea dintr-o parte. Doi pași și pluti prin aer, bronzată și arcuită din creștet până-n tălpi, o încordare domoală, nesfârșit de înceată, străpungând cu un sărut blând oglinda apei, adâncindu-se tot mai mult în unde până ce se închiseră peste ea. La suprafață urcau bule. Un val mărunț se sparse de marginea bazinului. Apoi piscina rămase neclintită și apa verde reflectă iarăși cerul, de parcă ea nici n-ar fi existat. Harry inhalează pentru ultima oară, se lungi pe rogojina de bambus și închise ochii. Auzi, după un timp, zbaterile moi ale mișcărilor de înot.